

ЛЕЙФ Г. В. ПЕРШОН ОНЗИ, КОЙТО УБИЕ ДРАКОНА

Част 2 от „Еверт Бекстрьом“

Превод от шведски: Росица Цветанова, 2014

chitanka.info

1

Вратовръзка с петно от сос, чугунен капак на тенджерата и обикновен малък чук със счупена дървена дръжка. Това бяха трите най-забележителни неща, които откриха криминалистите от полицията в Солна при първоначалния оглед на местопрестъплението. Изобщо нямаше нужда човек да е криминалист, за да се досети, че най-вероятно тези предмети бяха използвани за убийството на жертвата. Стига да има очи да вижда и достатъчно здрав стомах, за да издържи на огледа.

А колкото до чука с пречупена дръжка, съвсем скоро щеше да се окаже — едва ли не с още по-голяма вероятност, — че са сбъркали и всъщност не се е стигнало до употребата му, когато извършителят е светил маслото на жертвата.

Докато криминалистите се занимаваха с техните неща, следователите изпълниха своите си тривиални задължения. Звъняха по вратите на съседите, осведомиха се за жертвата и евентуални наблюдения, които биха могли да се свържат с деянието. Една от цивилните служителки, понеже по принцип те отговарят за подобни неща, се зае да изрови всичко възможно от компютъра.

Съвсем скоро бе обявена печалната истина за обичайната жертва на убийство в историята на шведската криминалистика за сто и петдесетте години, в които се бе водила статистика. Впрочем сигурно и от много по-рано, понеже ръкописните присъди точно в тази област още от ранното средновековие разкриваха същата картина, както съдебната статистика на съвременното общество. Класическата шведска жертва на убийство, ако щете, от хиляда години насам. На съвременен език: „Самотен мъж на средна възраст, социално маргинализиран и тежко алкохолизиран.“

„Просто най-обикновен пияница“ — както ръководителят на предварителното следствие, криминален комисар Еверт Бекстрьом от

полицията в Солна, определи жертвата по време на доклада пред шефа си след първата сбирка на екипа по случая.

2

Макар показанията на съседите и извадките от различни регистри да бяха достатъчни, дори предостатъчни, двамата криминалисти допълнително подкрепиха аргументите си.

„Типично убийство на пияница ми се вижда, Бекстрьом“ — така обобщи случая по-възрастният от тях, Петер Ниemi, по време на същото първоначално съвещание, когато изложи своето и на колегата си виждане по случая.

Вратовръзката, капакът на тенджерата и чукът принадлежали на жертвата и били налични в апартамента отпреди неприятностите. Вратовръзката чисто и просто си висяла на шията на убития. Под яката на ризата, както е редно, ала в случая малко по-стегната и за по-сигурно застопорена под гръкляна с още един възел.

В същия апартамент двама души, единият от които според пръстовите отпечатьци — самата жертва, вероятно бяха посветили часовете преди убийството на съвместно хапване и пийване. Празни бутилки от алкохол и кенове от силна бира, чаши, от които бяха пили бира и водка, остатъци от храна в две чинии на масата в дневната, които заедно със съответстващите им остатъци в тясната кухничка разкриваха, че последното ястие на жертвата се бе състояло от класическите за шведската кухня запържен бекон и бобена яхния. Последната всъщност полуфабрикат: съдейки по опаковката в кофата за боклук — купена същия ден от близкия супермаркет ИКА. И преди сервирането затоплена в чугунената тенджерата, с чийто капак извършителят по-късно същата вечер няколко пъти е халосал по главата своя домакин.

Съдебният лекар също бе стигнал до подобни изводи. Беше ги изложил пред криминалиста, който бе присъствал на аутопсията, тъй

като щеше да е зает с нещо по-важно по времето, предвидено за съвещанието на разследващата група. Със сигурност окончателната му експертиза в писмен вид щеше да се позабави някоя и друга седмица, но за първоначалната устна преценка стигаха и стандартните разрези наред с опитното око.

— Пияница, както вие, полицаите, имате навика да определяте такива като нашия клетник — обясни съдебният лекар, който за разлика от присъстващите все пак бе образована личност и се очакваше да си мери думите.

Съвкупността от всичко — показанията на съседите, безрадостните извлечения от регистрите относно личността на жертвата, намерените на местопрестъплението предмети, наблюденията на съдебния лекар — разкриваше пред полицията всичко, което трябваше да знае. Двама пияници, близки познати от по-рано, се срещат, за да хапнат едно-друго и да изпият значително повече, сетне се скарват за някоя от всевъзможните безсмислици в своето общуване. И единият слага край на вечеринката, убивайки другия.

Нищо особено заплетено. И беше съвсем възможно да открият извършителя в най-близкото обкръжение от приятелчета на жертвата, дори бяха започнали да проверяват сред тях. Убийства като това биваха разкривани в девет от десет случая и досието обикновено се предоставяше на прокурора след не повече от месец.

Така де, съвсем рутинна процедура, та на никого от полицаите от Солна, присъствали на първоначалното съвещание, и през ум не би минало да потърси външни специалисти, например по психологично профилиране от Кралската криминална полиция, а може би дори направо професора по криминология от Главно управление на Кралската полиция, който впрочем живееше само на няколко пресечки от дома на жертвата.

А и никой от въпросните експерти не бе влязъл във връзка с групата по своя инициатива, което в конкретния случай бе добре, понеже те без съмнение щяха да потвърдят, че нещата са точно каквито са. Така че поне нямаше шанс да ги хванат по бели гащи, що се отнася до научните доказателства.

Защото щеше да се окаже, че всичко гореописано: измъдреното благодарение на събраните доказателства, на натрупания полицейски опит и на обичайния нюх, който всички истински ченгета придобиват с времето — бе толкова погрешно, та чак смърдеше.

— Кажи ми най-същественото, Бекстрьом — нареди висшестоящият му ръководител Ана Холт, главен комисар в комисариата на Вестерурт, когато в деня след убийството Бекстрьом изложи пред нея случая.

— Просто най-обикновен пияница — заяви той и кимна уверено.

— Окей, имаш пет минути — въздъхна Холт, в чийто дневен ред имаше още много задачи, някои доста по-важни от проблема на Бекстрьом.

3

В четвъртък, 15-ти май, се развиделяваше над Хаселстиген 1 в Солна още в 3:20 сутринта. Точно два часа и четирийсет минути преди Септимус Акофели, 25, да стигне до същия адрес, за да достави сутрешния вестник.

Всъщност Септимус Акофели беше куриер, но вече близо година припечелваше допълнително, разнасяйки сутрешните вестници по няколко от пресечките на Росундавеген, включително в сградата на Хаселстиген 1. Същият беше бежанец от Южна Сомалия, родом от селце, разположено само на половин ден път пеша от границата с Кения. Бе пристигнал в новата си родина в деня, когато навършваше 13 години, а причината да попадне именно в Швеция бе, че леля му, чичо му и няколко братовчеди бяха забегнали в тази страна пет години по-рано и всичките му останали роднини бяха мъртви. Или убити, ако щете, понеже малцина си бяха отишли от естествена смърт.

Септимус Акофели не бе обикновен сомалийски бежанец, пристигнал тук наслуки. Имаше близки роднини, които да се погрижат за него, пък и основателни хуманитарни причини да бъде приет. Май всичко се бе наредило добре. Или поне дотолкова, колкото би имал право да изисква човек като него.

Септимус Акофели се бе справил с шведското училище със сносни, дори добри оценки по повечето предмети. После следва три години в Стокхолмския университет. Завърши английска филология. На двайсет и две вече имаше шведска шофьорска книжка и шведско гражданство. Кандидатства на няколко места за работа и накрая го взеха. Куриер на велосипед в „Екокуриери“ — „Доставки за онези, които пазят нашата планета“. После, веднага щом първите известия за изплащане на студентския му заем цъфнаха в пощенската кутия, заработи допълнително като разносвач на вестници. От две-три години живееше сам в едностаен с кухня на Фурнбювеген в Ринкебю.

Септимус Акофели си гледаше работата. Никому не тежеше. Скоростно бе постигнал повече от мнозина, независимо от произхода, и се справяше по-добре от почти всички със същите корени като неговите.

Септимус Акофели не бе обикновен сомалийски бежанец. Първо, Септимус беше необичайно сомалийско име дори в ограниченото християнско малцинство, второ — кожата му бе значително по-светла, отколкото на неговите сънародници. Това имаше просто и стандартно обяснение, а именно: пасторът от африканската мисия на английската църква Мортимър С. Крейг — С като Септимус — бе нарушил шестата заповед. Бе надул корема на майка му, получил прозрение за тежкия си грях, измолил прощката Господня и почти веднага се бе върнал в родната енория в селцето Грейт Дънсфорд в Хемпшир — между другото, разположено във възможно най-пасторална местност.

В четвъртък, 15-ти май, в 06:05 сутринта Септимус Акофели, 25, намери трупа на убития Карл Даниелсон, 68, в антрето на апартамента му на първия етаж на Хаселстиген 1 в Солна. Вратата на жилището зееше широко отворена, а тялото лежеше на около метър от прага. Септимус Акофели изпусна броя на „Свенска Дагбладет“, който секунди по-рано възнамеряваше да мушне в пощенската кутия на абоната Даниелсон. Наведе се и огледа трупа с извънредно старание. Дори докосна предпазливо скованите му бузи. Сетне поклати глава и набра спешния номер 112 на мобилния си телефон.

В 06:06 часа бе свързан с централата на полицията на Кунгсхолмен, Стокхолм. Операторът каза да изчака на телефона и се свърза с патрулна кола на полицията във Вестерурт, намираща се на Фрьосундаледен, само на неколкостотин метра от конкретния адрес. „Предполагаемо убийство на Хаселстиген едно в Солна.“ Освен това „лицето от мъжки пол“, което се бе обадило, звучало „подозрително спокойно и овладяно“, което май бе добре да се има предвид, ако все пак се окажеше не някой, дето си прави майтап с полицията, а човек с „по-сериозни психични проблеми“.

Обаче операторът не подозираше, че нещата бяха много по-прости. Че тъкмо Септимус Акофели бе извънредно подходящ за случай като този. Та той още на съвсем крехка възраст бе видял повече

убити и обезобразени хора от почти всички останали девет милиона жители на новата му родина.

Септимус Акофели беше дребен и хилав, висок 167 сантиметра и с телесно тегло 55 килограма. Но беше енергичен и трениран — нещо съвсем естествено за човек, който търчи по стъпала по няколко часа всяка сутрин и посвещава деня на пердашене с велосипеда с писма и пратки за тръпнещи в очакване клиенти, които пазят нашата планета, та не е редно да чакат и да кършат пръсти напразно.

Септимус Акофели изглеждаше добре — с мургава кожа, класически изчистени черти на лицето и профил, който приличаше на прекопиран от рисунка на старовремска египетска ваза. Естествено, той нямаше представа какво се въртеше в главата на шведския полицаи на средна възраст, телефонист в централата на стокхолмската полиция, а колкото до спомените му от детството — бе направил всичко възможно да ги забрави.

Най-напред изпълни заръката да изчака на телефона. След две-три минути поклати глава и затвори телефона — полицията явно вече го бе забравила, свали вестникарската чанта и седна на стъпалата пред вратата на апартамента, за да остане в сградата, както пък той бе обещал.

След няколко минути се уреди с компания. Най-напред някой предпазливо отвори и затвори входната врата. Последва промъкване по стълбите. Сетне се появиха двама униформени полицаи, най-напред мъж над четирийсетте, а зад него значително по-млада колежка. Дясната си ръка полицаят държеше върху кобура на пистолета, а лявата вдигна напред да го посочи. По-младата му колежка, която го следваше по петите, в десницата си бе стиснала телескопична стоманена палка.

— Окей — каза патрулният, като кимна към Акофели. — Сега ще направим следното. Първо ръцете зад главата, после се изправяме мирно и кротко, обръщаме се с гръб и се разкрачваме...

Кои, помисли си Септимус Акофели и направи каквото му бе наредено.

4

Хаселстиген е малка пресечка на Росундавеген, има-няма 200 метра, разположена на половин километър западно от футболния стадион, съвсем близо до старите студия на компанията „Шведска киноиндустрия“ в тъй наречения Филмов град в Росунда. Понастоящем преобразен в жилищен квартал с апартаменти само за избрани — и със съвсем различни обитатели от живущите на Хаселстиген 1.

Сградата на Хаселстиген 1 бе построена есента на 1945-та, половин година след войната. Местните съседи имаха обичая да я наричат забравена от Бог или поне от домоуправителя. Представляваше пететажна тухлена съборетина на близо 60 години с трийсетина апартаментчета от една-две стаи и кухня, дето отдавна плачеше както за саниране на фасадата, така и за подмяна на електрическата инсталация и всичко останало.

Те и наемателите бяха виждали по-бели дни. Двайсетина от тях бяха самотници, повечето пенсионери. Освен това имаше осем възрастни двойки, всички пенсионери, както и жена на средна възраст, 49-годишна, живееше в двустаен апартамент с кухня заедно с пенсиониран по болест син на 29. Съседите, общо взето, го смятаха за чудак, иначе приятен, безобиден, та дори готов да помогне в случай на нужда, който винаги бе живял с майка си. Напоследък обаче бе останал сам, понеже майката бе получила мозъчен кръвоизлив и от няколко месеца лежеше в център за рехабилитация.

Единайсет от живущите там бяха абонирани за ежедневник, шест „Дагенс Нюхетер“ и пет „Свенска Дагбладет“, и тъкмо Септимус Акофели вече година се грижеше ежедневно да им ги пуска в пощенските кутии. Към 6 часа всяка сутрин, без да пропусне нито веднъж.

В сградата на Хаселстиген живееха общо 41 души. Или 40, поточно казано, понеже единият от тях тъкмо бе убит, та още в четвъртък

следобед полицията бе изготвила списък на всички обитатели, включително жертвата.

Освен това между обаждането в централата и списъка с живущите в сградата се бяха случили редица неща. Например криминален комисар Еверт Бекстрьом, инспектор на полицията в Солна, бе пристигнал на местопрестъплението още в десет без двајсет сутринта. Само три часа и половина, след като колегите му от екипа бяха получили известието, а при Бекстрьом това си бе същинска мълниеносна реакция.

Кое то си имаше чисто лично обяснение. Предишния ден лекарят от медицинската служба на стокхолмската полиция го бе притиснал да обещае, че веднага ще промени начина си на живот, а медицинските алтернативи, които му изреди — ако Бекстрьом, така да се каже, си остане същият Бекстрьом, — бяха изкарали ангелите дори на този пациент. Поне дотолкова, че след трезвена вечер и нощ на будване бе решил да върви пеша до новата си работа в Криминалния отдел на комисариата на Вестерурт.

Безкраен път до Голгота, приблизително 4 километра. Нескончаемо разстояние под безпощадното слънце от уютната му бърлога на улица Инедалсгатан на Кунгсхолмен до внушителния полицейски участък на Сундбюбергсвеген в Солна. При температура над човешката издръжливост, способна да сломи дори олимпийски шампион по маратон.

В 9:15 сутринта в четвъртък, 15-ти май, слънцето вече се издигаше високо на синьото и безоблачно небе. Въпреки че беше едва средата на май, температурата бе достигнала 26 градуса на сянка, когато Бекстрьом, окъпан в собствената си пот, прекоси моста над канала Карлберг. Какъвто си бе предвидлив, преди да излезе от апартамента, той се бе облякъл подobaващо за неслодите, които го дебнеха. Хавайска риза и къси панталони, сандали на бос крак и дори изстудена бутилка минерална вода, която бе пъхнал в джоба си, за да може при нужда своевременно да предотврати възможното обезводняване.

Нищо не бе помогнало. Макар за първи път в живота си като възрастен доброволно да бе останал трезвен цяло денонощие — нито капчица през последните 25 часа и половина, по-точно казано, — той никога не се беше чувствал по-зле.

Ще го убия проклетия шарлатанин, мислеше си Бекстрьом. Как махмурлия? Нито капка и при все че караше вече второ денонощие без алкохол, се чувстваше бодър колкото орел, налетял на електрическа жица.

Точно в този момент звънна мобилният му телефон. Дежурният в Солна.

— Копнеем за теб, Бекстрьом — му каза. — Всъщност те издирвам безуспешно още от седем сутринта.

— Наложил се да се явя на ранна сбирка в Криминалната полиция — излъга Бекстрьом, който приблизително по това време най-сетне бе заспал. — За какво става дума? — добави, за да избегне по-нататъшни въпроси.

— Чака те убийство за разследване. Колегите на място се нуждаят от малко насоки и съвети. Някой е пречукал стар пенсионер. Местопрестъплението явно е същинска касапница.

— Какво друго знаем? — избуча Бекстрьом, който въпреки радостното известие не се почувства ни на йота по-добре.

— Аз самият не знам почти нищо повече. Убийство, без съмнение. Жертвата очевидно е възрастен мъж, пенсионер, както казах. Според колегите гледката не е никак приятна. Неизвестен извършител. Не разполагаме дори с описание, което да пуснем по радиовръзката, та това е всичко, което знам. А ти къде си впрочем?

— Тъкмо прекосих канала Карлберг — отговори Бекстрьом. — Имам навика да се разхождам до службата, ако не вали твърде гадно. Винаги е приятно да се поразкърши човек — поясни той.

— Виж ти — не успя да скрие изумлението си дежурният. — Ако искаш, мога да изпратя кола да те вземе.

— Щом трябва — отвърна Бекстрьом. — Дай указания, че няма време за губене. Ще чакам пред клуба на проклетите футболни хулигани откъм солненската страна на канала.

Седем минути по-късно полицейска кола със святкаща синя сирена направи обратен завои и наби спирачки пред входа на АИК, футболния клуб. И шофьорът, и неговата по-млада колежка слязоха от автомобила с дружелюбно кимване. Те явно си знаеха работата, щом шофьорът отвори задната врата от своята страна, а не за мястото по диагонал зад водача, където обикновено вкарваха задържания.

— А, ето те, Бекстрьом, чакаш ни на класическата криминална територия — каза полицаят и кимна към храсталака зад инспектора. — Между другото, Холм — добави той и заби палец в униформата си. — А това е Ернандес — кимна към колежката си.

— В какъв смисъл класическа територия? — обади се Бекстрьом чак когато успя да се намърда на задната седалка, защото мислите му вече бяха заети с колежката на Холм.

Дълга тъмна коса, изкусно вдигната на кок, усмивка, достатъчна да озари стадиона в Росунда, и балкон, който опъваше неудържимо синята риза.

— В какъв смисъл класическа? — повтори.

— Ами заради онази проститутка. Нали тук я намериха. Тоест някои нейни части. Някогашното убийство с разчленяване, дето според всички било извършено от онзи съдебен лекар, който прави аутопсии,

и неговия приятел, общопрактикуващ. Макар че Бог знае. Тукашният криминален шеф Тойвонен със сигурност е на съвсем друго мнение.

— Значи и ти трябва да си участвал, Бекстрьом — вметна Ернандес и извърнала глава към него, изстреля бляскава усмивка. — Кога е било това? Искам да кажа: кога са я намерили? Още не съм била родена явно, но трябва да е било някъде през 1970-те? Преди 35–40 години? Нали?

— През лятото на 1984-та — сръза я Бекстрьом.

Още една думичка да чуя от теб, глупачке, и ще се погрижа да те пратят охранител на паркинг. В Чили, помисли си той и изгледа гневно колежката Ернандес.

— Охо, 1984-та. Е, тогава съм била родена — рече Ернандес, която явно нямаше намерение да му се дава и пак предпочете да изложи на показ всичките си бели зъби.

— Не ще и дума. Всъщност изглеждаш доста по-възрастна — констатира Бекстрьом, който също нямаше намерение да ѝ се остави.

Да го духаш, кучко, помисли си той.

— Колкото до настоящия случай, трябва да ти разкажем това-онова — отклони ги от темата Холм с деликатно покашляне, докато Ернандес обърна гръб на Бекстрьом и сякаш да е по-сигурна за фактите, заразливта папка със записки. — Нали идваме точно оттам.

— Слушам — отвърна Бекстрьом.

Холм и Ернандес били първият патрул на мястото. Тъкмо привършвали с ранното сутрешно кафе в денонощната бензиностанция Статойл зад търговския център в Солна, когато ги алармирали по радиовръзката. Сини светлини, сирена и три минути по-късно пристигнали на Хаселстиген 1.

Колегата ги призовал по предавателя към бдителност. Смятал, че „лицето от мъжки пол“, което било тревогата, не се държало както е обичайно за хора, телефониращи с подобни новини. Не бил от онези, дето изтрещяват и дори им е трудно да овладеят гласните си струни. Подозрително спокоен и сдържан всъщност, по-скоро като лудите, които умеят да си преправят гласа, когато се обаждат в полицията, за да докладват за поредните си подвизи.

— Обадил се е разносвач на вестници. Имигрантче. Май е приятно момче, та си мисля, че можем да го отхвърлим от сметките, мен ако питаш — обобщи Холм.

Кой, по дяволите, ще тръгне да те пита теб, помисли си Бекстрьом.

— А жертвата? Какво знаем за него?

— Той е обитателят на апартамента. Казва се Карл Даниелсон. Възрастен мъж, живее сам, на 68 години. Пенсионер — поясни Холм.

— В това сме сигурни, така ли? — обади се Бекстрьом.

— Абсолютно. Веднага го познах. Преди няколко години го прибрахме за пиянство и неприлично поведение в Солвала. Впоследствие си приписа безупречен живот и обвини мен и колегите горе-долу във всичко на този свят. А не че му беше първият път в изтрезвителя, между другото. Социални проблеми, алкохол и какво ли още не. Дето сега им викат социално маргинализирани.

— Обикновен пияница, викаш — отвърна Бекстрьом.

— Ами да. И така може да се каже — съгласи се Холм и по гласа му изведнъж пролича, че би предпочел да сменят темата.

Пет минути по-късно спряха пред входа на Хаселстиген 1 и Холм му пожела късмет. Той и колежката Ернандес трябвало да отидат в участъка, за да напишат своя рапорт, но стига да можели да помогнат с нещо, щели да са на разположение.

С какво ли, по дяволите, помисли си Бекстрьом и слезе от колата, без да благодари за возенето.

6

Точно както обикновено, помисли си Бекстрьом на слизване от колата. Около загражденията пред сградата се блъскаше задължителната навалица от журналисти и фотографи, съседи и жители от квартала, а и просто зяпачи, които нямаха по-интересни занимания. Както и обичайната сган, разбира се, който знае как попаднала тук, сред която трима младежи със слънчев загар, дето се възползваха от възможността да коментират облеклото и вида на Бекстрьом, докато той с известно затруднение се промуши под ограничителната лента.

Бекстрьом се извърна и ги огледа, за да ги запамети до деня, в който щяха да се срещнат на негов терен. Чисто и просто въпрос на време, а когато моментът настъпеше, щеше да го превърне в паметен за малките гнусарчета.

На минаване покрай младия униформен колега във входа на сградата той даде първата служебна заповед за предстоящото разследване на убийство.

— Звънни на следователите и помоли да изпратят двама-трима, дето могат хубаво да заснемат драгата ни публика.

— Вече е сторено — информира колегата. — Това бе първото, което Анката ми заръча, когато се появи. Колегите следователи щракат вече два-три часа — додаде, който знае защо.

— Анка? Каква е тая патка^[1].

— Аника Карлсон. Високата тъмнокоса колежка, дето преди разследваше обирите. Викат ѝ Анката.

— Имаш предвид онази лесбийка? — рече Бекстрьом.

— Нищо не съм казал — ухили се колегата. — Макар че е ясно. Нали се чува туй-онуй.

— Като например? — усъмни се Бекстрьом.

— Във всеки случай внимавай да не ѝ се изпречиш на пътя — рече колегата.

Бекстрьом поклати главата. Накъде, по дяволите, отиваме, помисли си на влизане във входа на Хаселстиген 1. Какво, по дяволите, става с шведската полиция? Гейове, лесбийки, чернилки, мазници и обикновени идиоти. Нито един нормален служител докъдето поглед стига.

Местопрестъплението изглеждаше по обичайния начин за случаите, когато някой е убил дърт пияница в жилището му. Тоест изглеждаше по-мизерно от обичайното дори за дом на дърт пияница. Въпросният екземпляр лежеше по гръб върху мокета в антрето, почти до прага. С нозе към входната врата, разкрасени, и протегнати над разбития череп ръце в жест като за молитва. Според миризмата в мига на смъртта сивият му габардинен панталон се бе напълнил и с изпражнения, и с урина. На пода — еднометрова локва кръв. Стените от двете страни на тясното антре бяха опръскани от пода чак догоре, кръв имаше дори по тавана.

Дявол го взел, помисли си Бекстрьом и поклати глава. Всъщност би следвало да се обади на „Красиви домове“, да им даде знак, та всички онези педалски дизайнери поне веднъж да си поблъскат главите за нещо истинско и човешки значимо. Малко репортажче „на гости на“ социална група прецакани, помисли си Бекстрьом и в този миг бе прекъснат от потупване по рамото.

— Здравсти, Бекстрьом. Радвам се да те видя — каза му криминален инспектор Аника Карлсон, 33, с дружелюбно кимване.

— Здравей и ти — отвърна той, полагайки усилия да не звучи чак толкова скапано, колкото се чувстваше.

Женище, половин глава по-високо от него, а той все пак си беше внушителен и снажен мъж в разцвета на силите. Дълги крака, тънка талия, адски добра спортна форма и всяко нещо на мястото си. Само да оставеше косата си да порасне и да се докара с къса пола, спокойно можеше да мине за истинска жена. Като изключим височината, разбира се, че за нея май беше късно да се вземат мерки. Дано поне бе спряла да расте, макар още да беше млада-зелена.

— Някакви по-специални инструкции, Бекстрьом? Експертите тъкмо приключват с първоначалния оглед и щом откарат трупа в съдебна медицина, ще можеш да огледаш местопрестъплението.

— После — отвърна Бекстрьом и поклати глава. — А онзи кой е? — кимна към дребен тъмнокож, приклепнал и облепнат на стената на стълбището.

Беше с отнесен меланхоличен вид, а на рамото му висеше платнена чанта, от която се подаваха няколко сутрешни вестника.

— Той е нашият вестникар, дето е подал сигнала — обясни колежката Карлсон.

— Такааа ли?! — рече Бекстрьом — Значи затова е нарамил чанта с вестници.

— Цепиш мрака, Бекстрьом — засмя се Аника Карлсон. — Поточно пет „Дагенс Нюхетер“ и четири „Свенска Дагбладет“. Броят „Свенска“ на жертвата е там, до вратата — посочи с глава сгънат вестник на пода в антрето на жертвата. — Вече бе успял да достави един „Дагенс Нюхетер“ на абонирана възрастна жена от приземния етаж.

— А какво знаем за него? За доставчика?

— Първо, че май е съвсем чист — отговори Аника Карлсон. — Експертите го светнаха, но не откриха никакви следи по тялото или дрехите му. Имайки предвид какво е положението вътре, трябваше да е целият омазан с кръв, ако той е нападнал жертвата. Той самият сподели, че пипнал лицето му, по-точно бузата, и щом установил, че е съвсем студен, разбрал, че е мъртъв.

— Да не следва медицина?

По дяволите, помисли си Бекстрьом. Какви заложиби у кекавия черньо.

— Разбрах, че е виждал много мъртъвци в старата си родина — поясни Карлсон, този път без усмивка.

— А дали се е възползвал да докопа нещо? — попита Бекстрьом, който се осланяше на отработени рефлексии относно такива като чернято.

— Претърсен е. Първата работа на първия пристигнал патрул. В джобовете си имал калъфче с шофьорска книжка, служебна карта от фирмата разпространител на вестниците, дребна сума в монети и банкноти, стотина крони май, основно на монети. Плюс мобилен телефон, негов си. Впрочем взехме му номера, ако те интересува. И да е свил нещо, не е било у него, а вече претърсихме наоколо и не намерихме нищо укрито.

Абсурд. Просто са мързеливи копеленцата проклети, помисли си Бекстрьом, но той нямаше да се откаже.

— А да е навъртял някакви разговори?

— По думите му — само един. На спешния номер 112. Оттам са се свързали с колегите от екипа. Служителят в централата е единственият, с когото признава да е разговарял, но ние, разбира се, ще проверим. Включен е в списъка, който ще проучим.

— А има ли си име? — попита Бекстрьом.

— Септимус Акофели, на 25 години, бежанец от Сомалия, шведски поданик, живее в Ринкебю. Взети са му отпечатыци и ДНК проба, още не са проверени, но съм почти сигурна, че е този, за когото се представя.

— Как го нарече? — обади се Бекстрьом.

Що за тъпо име, си каза.

— Септимус Акофели — повтори Аника Карлсон. — И още една причина да го задържа: реших, че ще пожелаеш да говориш с него.

— Не — отсече Бекстрьом и поклати глава. — Така погледнато, можеш да го пуснеш да си ходи. Обаче смятам да хвърля едно око на местопрестъплението. Ако онези мъдреци експерти изобщо приключат някога.

— Петер Ниemi и Хорхе Ернандес, викат му Чико — обясни Аника Карлсон и кимна. — Работят тук, в Солна, и според мен са възможно най-добрите.

— Ернандес? Къде съм го чувал? — попита Бекстрьом.

— Има по-малка сестра, Магдалена Ернандес, полицайка в „Опазване на реда“. Сигурно нея си забелязал, затова ти е познато името — отговори Аника Карлсон и по някаква причина се усмихна широко.

— Това пък защо? — учуди се Бекстрьом.

— Най-чаровната полицайка в Швеция според повечето колеги. А и според мен е прекрасно момиче — усмихна се пак колежката Карлсон.

— Не думай — рече Бекстрьом.

Е, ти най-добре знаеш, си каза.

Вътре в апартамента положението бе точно толкова окаяно, колкото си го бе представил. Първо дрешник и тясно антре. Вляво малка баня и тоалетна, по-нататък неголяма спалня. Вдясно кухня с кът за хранене, а право напред — дневна. Общо около 50 квадрата, а кога живущият бе чистил за последно, не беше ясно, но във всеки случай не и тази година.

Мебелите бяха захабени и оръфани, обзавеждането не им отстъпваше. Както неоправеното легло с възглавница без калъфка, така и мръсната кухненска маса, и изтърбушената холова гарнитура в дневната. Същевременно вещите там свидетелстваха, че жертвата на убийство Карл Даниелсон трябва да бе живял и по-добре. Няколко износени персийски килима. Солидно старовремско писалище от махагон с декоративна инкрустация от по-светло дърво. Двайсетгодишен телевизор, но пък марка „Банг & Олуфсен“. А фотьойлът пред него бе английски, кожен с подглавник, и съответната табуретка за краката.

Алкохол, помисли си Бекстрьом. Алкохол и самотия, не се бе чувствал толкова зле, откакто онези идиоти от спецчастите го бяха треснали с шокова граната в главата преди малко повече от половин година. Бе се освестил чак на следващия ден, когато бяха успели да го затворят в психиатрията на болницата в Худинге.

— Някакви други желания, Бекстрьом? — попита Аника Карлсон и някак му се стори едва ли не угрижена.

Две-три твърди питиета и халба силна бира, помисли си той. Ако си пуснеш дълга коса и облечеш пола, може и да ми духаш. Обаче без да се надяваш на нещо повече, помисли си, понеже вече близо денонощие силно се съмняваше както в земните страсти, така и в духовната обич.

— Не — отвърна и поклати глава. — Ще се видим в управлението.

Нещо не се връзва, помисли си Бекстрьом, докато крачеше бавно към участъка. Но какво? Как ли пък ще се сети с мозък пред разпад поради остра дехидратация, най-вероятно вече безвъзвратно увреден. Ще го убия проклетия шарлатанин.

[1] *Anka* на шведски означава патица. — Б.пр. ↑

В три следобед вече бе приключила първата среща на Бекстрьом с групата по новия му случай на убийство. Не беше най-проницателният екип, който бе ръководил за двайсет и петте си години като разследващ случаи на насилие. Нито най-големият. Общо осем души с него включително и двамата експерти, които скоро щяха да се заемат с други случаи, щом привършеха с най-необходимото относно Карл Даниелсон. Оставаха един плюс пет и от видяното досега и чутото от колегите следваше, че бройката скоро щеше да се сведе до единия — криминален комисар Еверт Бекстрьом *himself*^[1]. Че кой друг? Точно така ставаше винаги. Бекстрьом, останал сам — последна надежда на цялата опечалена рода. Но в случая вероятно Даниелсон нямаше друг по-близък от магазина за алкохол.

— Окей — каза Бекстрьом. — Чувствайте се добре дошли и засега това важи за всички ви. Ако настъпят някакви промени по въпроса, обещавам да ви уведомя. Някой напират ли да започне пръв?

— Ние с колегата напираме — обади се по-възрастният експерт Петер Ниemi. — Тъкмо се захванахме с апартамента, та имаме маса работа за вършене.

Петер Ниemi бе полицай над 25 години, като експерт бе работил в продължение на петнайсет. Навършени 50, но изглеждаше значително по-млад. Светлокос, спортен тип, доста над средния ръст. Беше роден и израсъл в Турнедален. Прекарал в Стокхолм над половината си живот, той обаче беше запазил финландския си диалект. Не пестеше усмивките, а сините му очи излъчваха едновременно и дружелюбие, и дистанцираност. Нямаше нужда да си хулиган, за да си изясниш биологичния му вид, независимо че не носеше униформа през последните петнайсет години. Сигналът в погледа го издаваше. Петер Ниemi бе полицай, благосклонен само докато се държиш като

хората. В противен случай не спадаше към отстъпчивите и не един и двама бяха установили този факт по особено болезнен начин.

— Добре — отвърна Бекстрьом. — Слушам. — Лапландски селянин, фински пияндурник, звучи така, сякаш тъкмо е цъфнал с автобуса от Хапаранда, и колкото по-скоро ми се махне от главата, толкова по-добре, помисли си той.

— Ето — поде Ниemi и разлисти записките си.

Жертвата е Карл Даниелсон. Пенсионер, 68-годишен. Според паспорта му, който експертите открили в апартамента, бил 188 сантиметра висок, та би трябвало да тежи около 120 килограма.

— Мощна конструкция и стабилно затлъстяване, бих заложил на едно трийсет килограма отгоре — обясни Ниemi, който лично бе подхванал трупа под мишниците, когато го слагаха на носилката. — Точните цифри ще фигурират в медицинското заключение.

Че за какво са ни, по дяволите, кисело си помисли Бекстрьом. Едва ли ще го правим на кайма за наденица нашия убит.

— Местопрестъплението — продължи Ниemi. — Апартаментът на жертвата. По-точно антрето. Предполагам, че е бил в тоалетната и е бил нападнат още докато е излизал и си е закопчавал дюкяна. Подсказват го както кървавите пръски, така и наполовина вдигнатият цип, ако искате да знаете. Следват няколко бързи удара, а последните са му нанесени, когато вече е лежал на пода.

— И с какво? — попита Бекстрьом.

— Син емаилиран капак на чугунена тенджера — отвърна Ниemi. — Намира се на пода до трупа. Тенджерата е на котлона в кухнята — на не повече от три метра от жертвата. Освен това — продължи той — извършителят явно е използвал и чука. Дървената дръжка е пречупена почти до главата — и двете части са на пода в антрето. Редом с главата на жертвата.

— Нашият извършител е старателен малък мерзавец — въздъхна Бекстрьом и заклати кръглата си глава.

— Струва ми се, че не е чак толкова малък. Поне като се има предвид ъгълът на ударите. Но наистина старателен, макар отначало да

бе трудно да го установим, понеже Даниелсон беше много окървавен по лицето и гърдите — отвърна Ниemi. — Всъщност е бил и удушен. С неговата си вратовръзка. Докато е лежал на пода, със сигурност в безсъзнание и вече почти мъртъв, извършителят е затегнал вратовръзката му с допълнителен възел. Съвсем излишно, да ви кажа. Но по-добре прекаляване, отколкото недоглеждане, ако човек иска да е сигурен — сви рамене Ниemi.

— А случайно да имаш някаква идея кой може да го е направил? — попита Бекстрьом, макар да беше наясно с отговора.

— Типичното убийство след напиване, Бекстрьом — отвърна Ниemi и се усмихна дружески. — Но си наясно, нали, че питаш турнедалец.

— А какво мислиш за часа на убийството? — продължи Бекстрьом.

Ама не е никак тъп, си каза.

— И до това ще стигна. Едно по едно, Бекстрьом — отговори Ниemi. — Преди да бъде убит, той и още едно лице, оставило пръстови отпечатьци на мястото, без обаче да сме установили самоличността му поне засега, са седели в гостната и са хапвали запържен бекон с бобена яхния. Домакинът навярно е седял на единия фотьойл, а гостът му — на дивана. Черпили са се на холната маса, после тя не е раздигната. Имаме много отпечатьци и на двамата, в случай че това се питаш, а отговор ще получим още утре, надявам се. Ако извадим късмет, нашият извършител ще присъства в базата данни с пръстови отпечатьци. Покрай въпросното ядене са изпити пет половинлитрови кена силна бира и малко повече от бутилка водка. Останала е една празна и една начената. Водка „Експлорър“, 700 милилитра. И двете капачки са хвърлени на пода пред телевизора, където са се хранили, а според повечето улики бутилките първоначално са били запечатани. Пръстените например си стоят. Сещате се, перфорирана част от капачката, дето при отварянето така приятно изпуква.

На моменти лапландският селянин изглежда съвсем нормален, помисли си Бекстрьом, при което ненадейно почувства празнота в гърдите. Беше си направо като изживяване на прага на смъртта. На какво ли се дължеше?

— Друго? Нещо за извършителя и случилото се преди това?

— Предполагам, че убиецът е физически як човек — отвърна Ниemi и кимна замислено. — Тая работа с вратовръзката си иска сила. И е обърнал трупа, понеже жертвата е паднала странично или евентуално по корем, това личи например по посоката на стичане на кръвта, но когато го намерихме, лежеше по гръб. Мисля, че е обърнал жертвата по гръб, когато е решил да я удуши.

— И кога е станало това? — попита веднага Аника Карлсон, преди Бекстрьом да успее да вмъкне същия въпрос.

— Ако питаш медицински лаик като мен, нали ще правят аутопсията чак довечера, бих казал: снощи — отговори Ниemi. — С Чико пристигнахме там почти точно в седем сутринта, когато жертвата вече бе развила трупно вкочаняване в пълна степен, а повече по този и други въпроси ще можете да научите утре, както казах — Ниemi кимна, погледна останалите в стаята и понечи да се надигне от стола. — Изпратихме голямо количество материал за анализ в Държавната лаборатория по съдебна медицина в Линшопинг, но отговорът ще се забави няколко седмици, винаги е така. Не че има голямо значение в нашия случай. Чакането, искам да кажа. Престъпникът няма да ни избяга. Колегите обещаха да помогнат за пръстовите отпечатьци, та с малко късмет ще сме приключили с тази част през уикенда. През уикенда — повтори Ниemi, докато се изправяше. — Вероятно в понеделник ще бъдем в състояние да ви дадем нужното обяснение за случилото се в апартамента.

— Благодаря — отвърна Бекстрьом, кимна на Ниemi и по-младия му колега.

Като пипнем вечерния гост на Карл Даниелсон, всичко ще приключи по бързата процедура, си каза. Пияница убил друг пияница, какво толкова.

Веднага щом експертите излязоха, ленивият му и некадърен екип взе да врънка за почивка за разтъпкване и цигара. Ако беше в обичайната си форма, щеше на мига да ги скастри, ала Бекстрьом усещаше странна апатия, та се съгласи с кимване. Щеше му се направо да си тръгне, но нямаше избор и се запъти към тоалетната, където излочи поне пет литра студена вода.

[1] Той самият. — Б.пр. ↑

— Така — поде Бекстрьом след завръщането им в залата за съвещания, когато най-сетне стана възможно да продължат, та все някога да свършат с тая проклетия. — Да се спрем първо на жертвата. После може да поимпровизираме, а преди да се разделим — да прегледаме списъка със свършеното дотук и да видим какво предстои за утре. Днес е четвъртък, 15-ти май, и смятам да приключим през уикенда, за да се съсредоточим идната седмица върху по-важни задачи от господин Даниелсон. С какво разполагаме за нашата жертва, Надя — обърна се към ниска пълна жена, прехвърлила петдесетака, която седеше в края на масата и вече бе успяла да се барикадира зад внушителна камара бумажки.

— Ами с доста всъщност — отвърна Надя Хьогберг. — Извадих обичайните данни, та се натъкнах на какви ли не интересни неща. После говорих с по-малката му сестра, тя е единствената му близка роднина, и допринесе с някои допълнителни факти.

— Целият съм слух — оповести Бекстрьом, макар мислите му да бяха на съвсем друго място, а в главата му буквално отекна приятното изпукване от отваряне на капачка.

Карл Даниелсон бил роден в Солна през февруари 1940-та, следователно в деня на убийството е бил на 68 години и три месеца. Баща му работил като печатар и ръководител техническа обработка в печатница в Солна. Майката била домакиня. И двамата родители починали доста отдавна. Единствената близка роднина — сестра му, десет години по-млада — живееше в Худинге, на юг от Стокхолм.

Карл Даниелсон живеел сам. Не бил сключвал брак и нямал деца. Тоест нямал деца според официалните регистри, проверени от полицията. Изкарал четири години в началното училище в Солна, после пет години средно образование, положил си изпитите и приключил с три години в Търговския колеж „Полман“ в Стокхолм. На

деветнайсет вече бил икономист с колежанска диплома. После изкарал казармата във военновъздушните сили в Баркарбю. Десет месеца по-късно се уволнил и започнал първата си работа в счетоводна фирма в Солна, било лятото на 1960-та, а Карл Даниелсон — двайсетгодишен.

Същото лято за първи път попаднал в полицейския регистър. Карл Даниелсон карал кола пиян, платил глоба две месечни заплати и му отнели книжката за шест месеца. Пет години по-късно се случило същото. Шофиране в нетрезво състояние, две заплати глоба. Книжката отнета повторно — за година. След това минали още седем години преди третото произшествие, този път много по-сериозно.

Даниелсон бил пиян като талпа. Блъснал се в будка за хотдог на Солнавеген и офейкал от мястото. Осъдили го за шофиране в пияно състояние и бягство, три месеца затвор, а шофьорската му книжка била анулирана. Даниелсон си наел скъп адвокат, обжалвал в Апелативния съд, представил две различни медицински експертизи относно проблемите си с алкохола, отменили обвинението в бягство от местопроизшествието, а присъдата за лишаване от свобода била променена на пробация. Обаче не успял да си върне книжката и явно не си е правил труда да изкара нова след изтичането на изпитателния срок. През последните 36 години от живота си Карл Даниелсон нямал книжка, затова и не си навлякъл повече присъди за шофиране в нетрезво състояние.

Но явно и като обикновен пешеходец продължил да е на мушката на полицията. През този период го тикнали в ареста в пет случая по Закона за задържане на лица в нетрезво състояние, а навярно случаите са били още повече, тъй като Даниелсон упорито отказвал да даде името си, то не се и налагало, но последния път, когато го хванали, положението тотално излязло от релси.

Случило се в деня на Елитните конни надбягвания на хиподрума в Солвала през май пет години преди смъртта му. Даниелсон бил пиян и неадекватен, а щом го подкарали към полицейския бус, започнал да се бие и дърпа. Яростна съпротива, нападение на полицейски служител и задържането изведнъж се превърнало в арест, макар да свършило точно както обикновено — настанили го в килия за изтрезняване в участъка в Солна. Когато шест часа по-късно го пуснали да си върви, Даниелсон подал оплакване за физическо насилие както срещу задържалите го, така и срещу служителите в

дранголника. Общо трима полицаи и двама от охраната. Наел нов скъп адвокат, извадил си нови медицински и циркът бил в пълен ход. Първото дело се забавило повече от година и се наложило да бъде отменено, понеже и двамата свидетели на обвинението не се появили по неизвестни причини.

Тъй като адвокатът на Даниелсон бил твърде ангажиран, отнело още година да намерят време за ново дело. И то било отменено поради отсъствие на свидетелите на обвинението. На прокурора му дошло до гуша и отписал цялата работа. Поне през тази част от живота си Карл Даниелсон бил невинен човек.

— Предвид изключително слабата вероятност да го задържат или арестуват в случай на подобно престъпление, трябва да е бил на градус едва ли не през цялото време — констатира Надя Хьогберг, която знаеше за какво говори.

Вече десет години беше цивилна служителка в полицията във Вестерурт, но в по-ранния си живот била Надежда Иванова с докторска титла по физика и приложна математика от университета в Санкт Петербург. И то в тежките стари времена, когато Петербург се наричаше Ленинград, а академичните изисквания бяха къде по-строги, отколкото в демократизирана Русия.

— А други простотии вършил ли е? Освен идиотщините, когато се напие? — попита Бекстрьом, обърнат към Надя Хьогберг.

Не че го интересуваше общуването на жертвата с повече или по-малко умствено недоразвитите колеги от отдел „Опазване на реда“ и пътна полиция, а само колкото да приключи с темата за алкохолизма и да сложи край на това безсмислено съвещание. След което най-сетне да се завлече до Инедалсгатан и останките от онова, което до вчера бе негов дом. Да се пъхне под душа и най-сетне в главата му да се възцари тишина. Да излочи още няколко литра леденостудена вода. Зверски да се натъпче със сурови зеленчуци и накрая да свърши всичко, което остава да се прави в живот, лишен предишния ден от цел и смисъл.

Как не се научи да си мълчиш, Бекстрьом, мислеше си той пет минути по-късно.

А именно: Надя Хьогберг се хвана за думите му и започна най-подробен отчет за всички финансови дейности на Даниелсон и цялото вземане-даване с органите на правораздаването, до което те на свой ред бяха довели.

В годината, когато бил осъден за първи път за шофиране в нетрезво състояние, Карл Даниелсон бил повишен от асистент-отчетник до заместник-директор на „Фондации, съвместна собственост, икономически асоциации и неправителствени организации, наследствени имоти, частни лица и др.“. После явно всичко се развило по инерция. Най-напред се преместил в корпоративната група като икономически съветник и данъчен консултант, а само след няколко години се издигнал до директор на цялата група и бил предложен за член на борда.

В седмицата след прекия му контакт с будката за хотдог на Солнавеген на току-що навършени 32 години бил назначен за изпълнителен директор и избран за постоянен член на борда. След още две-три години обсебил цялото дружество и го преименувал на „Консултанти Карл Даниелсон ООД“. Според устава корпорацията имаше „икономически, отчетни и ревизионни консултанти, данъчни и инвестиционни съветници“, както и „мениджъри на собственост и активи“, което трябва да е било голямо постижение, тъй като по време на този златен век фирмата явно не бе имала повече от четирима служители. Секретарка и трима души консултанти с неясна длъжностна характеристика. Самият Карл Даниелсон бил собственик, изпълнителен директор и председател на борда.

В качеството си на такъв той се справял значително по-добре от притежателя на шофьорска книжка и пешеходеца Карл Даниелсон. За период от 23 години, от 1972-ра до 1995-та, бил заподозрян във финансови престъпления в общо десет различни случая. Четири били съдействие за данъчна измама и тежка данъчна измама, два случая на валутни престъпления, два на тъй нареченото пране на пари, един на мащабна търговия с крадени вещи и един случай на злоупотреба с доверие. Във всичките разследването било прекратено. Подозренията срещу Даниелсон се оказвали недоказуеми и всеки път той предприемал ответна атака, подавайки жалба срещу противниците си

до омбудсмана или министъра на правосъдието, или и до двамата за по-сигурно.

И всеки път бивал по-успешен от врага. Един от следователите в Отдела по финансови престъпления на стокхолмската полиция бил набелязан от етичната комисия на Управлението на кралската полиция и наказан с предупреждение и удръжка на половинмесечна заплата. Омбудсманът издърпал ушите на един прокурор и един от ревизорите на данъчното. Правосъдният министър подхванал един вечерен вестник и успял да го осъди за груба клевета.

След 1995-та нещата като че ли позатихнали. „Консултанти Карл Даниелсон ООД“ се преименувала на „Карл Даниелсон Холдинг ООД“. Не личало да се развива някаква дейност, нито имало служители. Надя Хьогберг бе поръчала последните годишни отчети от Бюро фирми към Службата по патенти и регистрации и възнамеряваше да посвети уикенда на преглеждането им.

Нямал и кой знае какви доходи. Надя Хьогберг бе изровила декларациите му за последните пет години и облагаемият му доход през цялото време се въртял около 170 000 крони годишно. Държавна пенсия и по-скромна частна пенсионна застраховка. Апартаментът, в който живеел, му струвал 4500 крони на месец, та след данъците и наема му се събирали малко повече от 5000 крони месечно за всичко останало.

Ако успехът на човек би могъл да се измери чрез титлите, които си присвоява, то Карл Даниелсон бе преуспял приживе и бе напуснал този свят, докато е на върха. На дваисет години бе започнал кариерата си като помощник в счетоводна фирма с 35 служители. Четирийсет и осем години по-късно неизвестен извършител бе сложил край на всичко, разбивайки черепа му с чугунен капак, като на този етап фирмата, в която бе изкарал почти целия си съзнателен живот, фактически била замразена от 15 години насам. В телефонния указател фигурираше като директор, а според визитните картички, които криминалистите бяха намерили в иначе съвсем празния му портфейл, жертвата на престъплението бе изпълнителен директор и председател на борда на „Карл Даниелсон Холдинг ООД“.

Пияница, сериен любител на съдебни конфликти и грандоман, помисли си Бекстрьом.

— Говорила си със сестра му — обади се Аника Карлсон веднага щом Надя Хьогберг приключи. — Тя какво казва за всичко това?

Потвърдила основните неща според Надя Хьогберг. На младини брат ѝ „доста си падал по момичетата“ и бил „изключително запален купонджия“. Същевременно нещата му вървели добре чак докато наближил четирийсетте, после вероятно алкохолът повече или по-малко поел юздите на живота му. Също така обяснила, че никога не били поддържали особено близки отношения. От десет години дори не се чували по телефона, а за последно се видели за погребението на майка им преди дванайсет години.

— Тя как прие новината, че брат ѝ е убит? — попита Аника.

По дяволите, помисли си Бекстрьом и изстена безмълвно. Да предложим и минута мълчание, а?

— Нормално — отвърна Надя с кимване. — Прие я нормално. Тя е медицинска сестра в болницата в Худинге, изглежда разумна и издръжлива. Спомена, че не била твърде изненадана. Години наред се безпокояла. Заради живота, който е водил.

— Ще гледаме някак да преглътнем мъката — прекъсна я Бекстрьом. — Та какво мислим по въпроса?

После импровизираха. Върху една-единствена идея, която самият Бекстрьом за по-сигурно си бе намислил.

— Така — поде той, понеже останалите проявиха такт и като никога си мълчаха, предоставяйки му възможност да започне. — Пияница, убит от друг пияница, и ако някой случайно има по-различно предположение, май е време да го изкаже — наведе се напред, подпря тежко лакти на масата и изгледа колегите си кръвнишки.

Никой нямаше възражения, както пролича от поклащащите се в унисон глави.

— Хубаво — продължи Бекстрьом. — Стига догадки. Остава само да разработим план и да издирим снощния гост на Даниелсон. Обикалянето по апартаментите. Как върви? — продължи той.

— Почти приключи — отвърна Аника Карлсон. — Не сме открили двама-трима от съседите, а неколцина поискаха да отложим за вечерта, понеже отиваха на работа. Един пък бил със записан час за

медицински преглед в девет и нямаше време за нас. Очаквам да сме готови до утре.

— Съдебният лекар?

— Обеща да направи аутопсията тази вечер и при всички случаи да ни извести устно в началото на следващата седмица. Колегата Ернандес ще присъства на аутопсията, та се надявам да узнаем най-същественото до утре сутрин — заяви Аника Карлсон.

— Разговаряли ли сме с таксиджиите, разполагаме ли с някакви полезни сведения, как върви претърсването наоколо, издирването на хората, с които е общувал, какво е правил през последните часове, преди да умре, говорили ли сме с...?

— Спокойно, Бекстрьом — прекъсна го Аника Карлсон с усмивка. — Всичко си върви. Държим положението изкъсо, така че бъди спокоен.

Не се чувствам особено спокоен, си каза Бекстрьом, ала не би си и помислил да го изрече. Само кимна. Събра книгата си и се изправи.

— До утре. Още нещо, преди да се разделим. Става дума за онзи с вестниците, дето е подал сигнала. Как му беше името, Чернилкус Акофели.

— Септимус — поправи го Аника Карлсон без помен от усмивка. — Казва се Септимус Акофели. Той е проверен. Колегите са сравнили отпечатъците му от сградата на Хаселстиген с онези, които е трябвало да остави в Службата за имигранти при пристигането си преди дванайсет години. Същият е, за когото се представя, и между другото, досието му е чисто.

— Ясно — отвърна Бекстрьом, — но нещо около този дявол не ми се връзва.

— И то е? — мръдна Аника Карлсон остриганата си глава.

— Не знам — отговори Бекстрьом. — Аз ще умувам по въпроса, а вие, останалите, може поне да се позамислите.

Веднага щом напусна залата за съвещания, отиде право при новия си началник, главен комисар Ана Холт, за да доложи за случая. Жертвата — пияница. Извършителят — почти категорично — също пияница. Екипът напълно владее положението. Заключение то ще е ясно най-късно в понеделник; докладва всичко за три минути, макар да

му бяха отпуснати пет. Холт изпита почти облекчение, когато той излезе. Имаше друг проблем и в сравнение с него убийството на Бекстрьом си бе направо с мед да го мажеш.

Сега коцрамбата ще си има кокал за гложгане, помисли си Бекстрьом, когато най-сетне се измъкна от новия си концлагер.

Йежти Сарнецки, 27, бе дърводелец от Полша. Роден и израсъл в Лодз, а от няколко години част от имигриралата в Швеция работна ръка. Вече месец той и другарите му бяха заети с цялостния ремонт на малък имот за наематели на улица Екенсбергсвеген в Солна, на малко повече от километър от местопрестъплението на Хаселстиген 1. Чисти осемдесет крони на час на ръка и пълното право да работят по 24 часа на денонощие 7 дни в седмицата, ако им скимне. Храна пазаруваха от близкия ИКА, спяха в сградата, която ремонтираха, а всичко останало по-добре да изчака, докато се върнат в цивилизацията в родната Полша.

Горе-долу когато Бекстрьом напусна участъка в Солна, Сарнецки откри находката си, когато помъкна голям черен чувал със строителни отпадъци от сградата, за да го хвърли в контейнера за строителни отпадъци отвън. Изкатери разкривените стъпала и намери чужд чувал най-отгоре върху камарата отпадъци — нито той, нито другарите му го бяха захвърлили там. В това нямаше нищо странно — живущите наоколо шведи да се възползват от възможността да се отърват от боклуците си, — но тъй като опитът го бе научил, че са способни да изхвърлят какви ли не използваеми вещи, той се протегна и издърпа чувала.

Най-обикновена найлонова торба. Спретнато завързана в горния край и пълна с нещо като дрехи.

Сарнецки слезе от стълбата. Отвърза чувала и извади съдържанието. Черен найлонов дъждобран от по-дългия модел. Изглеждаше почти нов. Чифт червени ръкавици за миене на съдове. Здрави, незначително употребявани. Чифт черни кожени пантофи, които също му се сториха почти нови.

Защо изхвърлят такива неща, почуди се Сарнецки и в същия миг осъзна, че по току-що намерените вещи имаше кръв. Доста кръв, опръскала дъждобрана, по светлите подметки на пантофите също

имаше кръв. И ръкавиците бяха омазани, макар някой явно да бе направил опит да ги изплакне.

За убийството на Хаселстиген знаеше от предобеда, когато шведският им бригадир се появи по време на почивката за кафе и им разказа. Беден пенсионер очевидно, а обикновените добри хорица вече почти не смеели да си подадат носа на улицата. Какви ги говориш, бе си помислил той, докато слушаше с половин ухо. Не проклинай рая, в който вие, шведите, всъщност живеете, защото може да ви бъде отнет, си казваше той, понеже неговият католически пастор у дома в Лодз отрано го бе научил да разсъждава по този начин.

При все това му се наложи да се бори със съвестта си доста време, преди да набере спешния номер на полицията. Кой знае колко часове ще ми коства, мислеше си, докато чакаше колата, която полицията обеща да изпрати. Колко ли часове по осемдесет крони щяха да му отнемат — на него, на годеницата му и детето, което очакваха в родината, в Полша?

Четвърт час по-късно се появи патрулка с двама униформени полицаи. Странно дезинтересирани. Пъхнаха намереното заедно с чувала в друг чувал. Записаха името му и номера на мобилния му телефон. После отпътуваха. Но преди да заминат, единият го попита дали няма визитна картичка. С тъста му възнамерявали да си пристроят сауна към общата лятна вила на остров Аделсъ, та ако им потрябва малко професионална помощ на приемлива цена. Йежти му връчи картичката, която шведският бригадир им бе заръчал да раздават в подобни случаи. После си тръгнаха.

Късно вечерта висок светлокос мъж, типичен полицай, макар да носеше кожено яке и най-обикновени дънки, почука на вратата на сградата, в която работеше. Йежти му отвори, понеже се намираше долу в антрето, което облицоваше с гипсокартон, докато другарите му се пипкаха с късната си вечеря два етажа по-нагоре в стаята, където бяха разположили своята импровизирана кухня. Светлокосият се усмихна дружелюбно и му подаде жилеста ръка.

— *Казвам се Петер Ниemi* — каза му на английски. — *Полицай съм. Знаеш ли къде мога да намеря Йежти Сарнецки?*

— *Аз съм* — отвърна Йежти Сарнецки. — *Аз съм* — поясни. — Говоря малко шведски, понеже от няколко години работя в Швеция.

— Значи сме на един хал — отбеляза Ниemi и се ухили. — Ще се намери ли тук някакво местенце, където да поговорим на спокойствие? Искam да те попитам за някои неща.

Бекстрьом извървя пеша дългия път до дома. Цялото разстояние от полицейския участък на Сундбюбергсвеген в Солна до жилището си на Инедалсгатан на остров Кунгсхолмен. Сякаш краката и ходилата му внезапно бяха заживели свой живот, а тялото и главата му просто ги следваха. Съвсем апатично, та когато затвори вратата зад себе си, нямаше почти никаква представа какво бе вършил през изминалите часове. Потната му глава бе празна отвътре. Беше ли срещнал някого? Беше ли разговарял с някого? Някой познат, който би могъл да стане свидетел на мизерното му състояние? Очевидно се бе спрял някъде да напазарува, понеже носеше торба с няколко бутилки минерална вода и пластмасова опаковка с какви ли не мистериозни зеленчуци.

Какво, по дяволите, е това, помисли си Бекстрьом и вдигна пластмасовата кутия. Тези ситните, червеничките, ще да са домати, тях ги разпознаваше, дори бе изял някой и друг на младини. Всичкото това зеленото трябва да е салата, така ли? А цялата останала плява? Маса чудновати кафяви и черни топченца с различна големина. Заешки изпражнения? Или от лос? Плюс нещо, което наподобяваше най-вече личинки, но трябва да бе друго, понеже не се размърдаха, като ги сръчка.

Какво, по дяволите, се случва, запита се Бекстрьом, поел курс към банята, захвърляйки пътьом дрехите.

Отначало постоя под душа малко повече от четвърт час, като остави водата просто да се стича по доста закръгленото му и хармонично тяло. Същото, което винаги е било негов храм, а сега откаченият лекар в полицията бе твърдо решен да съсипе.

После се избърса, навлече си халата и си стъкми трапеза от кутията със зеленчуци и бутилка минерална вода. За всеки случай обаче най-напред провери повторно в хладилника дали случайно не се намираше някоя дребна вкусотийка, успяла да се спаси и да се укрие

от вчерашното масово унищожение на храна, когато бе последвал списъка на лекаря и разчисти хладилника от всички опасности за живота. Опразни и него, и килера от боклуците, така че сега навсякъде беше празно.

Бекстрьом се нахвърли на кутията зеленчуци. Опитва се да изключи и мозъка, и небцето си, докато челюстите просто преживяха, обаче се принуди да се предаде още след половината количество. Всъщност единствено онези малки подобия на личинки бяха ядовити.

Определено са личинки, мислеше си, докато прибираше остатъците от зеленчуковата оргия в празния си хладилник. Ако извадя късмет, ще се окажат такива, продължаваше той. Поне ще съм си набавил малко протеини през последните денонощия.

После изгълта бутилката минерална вода. Литър и половина. Просто я изля в себе си. Трябва да е нов световен рекорд, помисли си Бекстрьом и хвърли пластмасовото шише в кофата под умивалника. Какво, по дяволите, да правя сега, като часът е едва седем, почуди се след бърза консултация с чисто новия си швейцарски часовник.

Да търси забравен алкохол беше безсмислено. Та нали и от него се бе отървал предишната вечер — точно по този въпрос откаченият лекар бе съвършено безпощаден. Никакъв алкохол, никакво вино, никаква бира. Абсолютно нищо, съдържащо и помен от алкохол — като сайдер или обикновен сок, случайно ферментирал, или старо шишенце сироп за кашлица, явно и то отречено от чичо доктор и колегите му.

Беше си значително количество, тъй като Бекстрьом отдавна се бе замогнал. Множество неотваряни бутилки малцово уиски и водка. Цял недокосван литър френски коняк. Почти пълна каса силна чешка бира. Още повече отворени бутилки с недопити останки, вариращи по количество. Разбира се, нито капчица вино — с такива неща се наливат само меките китки и лизачките. Не и Бекстрьом, който си бе съвсем нормален швед в разцвета на силите. Същевременно легендарен разследващ убийства и естественият отговор на тайните копнежи на всяка жена.

Бекстрьом събра всичко в кашон, след което позвъни на вратата на един от съседите си. Сериозно алкохолизиран бивш шеф от ТВЗ, който явно бе прекрачил границата, докато снимали „Робинзон“, тоест „Сървайвър“ нейде на Филипините. Платили му обезщетение в размер на няколко милиона, та пиянството щеше да успее да му види сметката, преди да му хрумне да напише книга за времето си в телевизията и всичките години преди това, когато прелитал от една компания в друга в рамките на медийния сектор на концерна. Предвид живота, който водеше понастоящем, очевидно съобразителните му началници бяха съвсем прави в решението си.

— Солидно количество екстри, Бекстрьом — установи предполагаемият купувач след бърз преглед на съдържанието в кашона. — Да не би да се изнасяш? Или излиза извън строя черното ти дробче?

— Съвсем не — излъга Бекстрьом и се усмихна дружелюбно, въпреки усещането, че някой точно в този миг се опитва да изтръгне сърцето му. — Възнамерявам да замина в по-продължителен отпуск и ми се вижда погрешно да черпя някакви проклети взломаджии и с алкохол. Навярно им стига всичката останала помия, с която се наливат.

— Право го казваш, Бекстрьом — съгласи се бившият телевизионен шеф. — Давам ти пет стотака за всичко — отсече той и махна така щедро с ръка, че насмалко да го прекатури.

Уродът сигурно вижда двойно по това време, помисли си Бекстрьом, който бе оценил колекцията на има-няма половината. Но впрочем нали ще си спести пътя с такси напред-назад до магазина за няколко дни напред, си каза.

— Става — отвърна и протегна ръка за потвърждение на сделката.

Онзи си плати в брой. Не че знаеше какво да прави с парите сега, като нито ядеше, нито пиеше, а за женоря дори нямаше сили да мисли.

Поради липса на по-смислено занимание изгледа DVD-то, с което грижовният му лекар го беше уредил като един вид допълнително спасително въже. Помощ в новите му намерения да заживее по-добър живот. Защото докторът благодарение на продължителния си и болезнен опит знаеше, че такива като Бекстрьом са възможно най-тежките пациенти. Обичайните закоравели наркомани, принудени да се бодат по краката в отчаяно търсене на функционираща вена, фактически не бяха нищо в сравнение с такъв злоупотребяващ с храната и алкохола като Бекстрьом. Той и подобните му се смятаха едва ли не за неизлечими поради факта, че в увлеченията си се самозабравяха. Просто ядяха ли, ядяха. Пиеха ли, пиеха. И се чувстваха като властелини на света.

По щастлива, така да се каже, случайност се бе натъкнал на извънредно интересна статия от американско медицинско списание — в частна клиника в Аризона експериментирали с шокова терапия при такива като Бекстрьом. Докторът бе кандидатствал за субсидия от държавна институция, бе получил дори повече от необходимото и бе прелетял до САЩ, за да може месеци наред да изучава как там променят поведението на хора, дето ядат и пият самоубийствено.

Било изключително интригуващо и след завръщането си разполагал с изобилие от нагледен материал. Включително DVD-то, което бе връчил на Бекстрьом да си го носи вкъщи.

Бекстрьом мушна диска в DVD-плейъра. Пое си дълбоко въздух на три пъти, в гърдите му сърцето думкаше като тежък ковашки чук. Сетне пусна записа. Та нали вече го бе гледал веднъж — станеше ли твърде непоносим, най-многого да си закрие очите с ръце. Точно като онзи път, когато бе на четири години и лудият му баща, главен инспектор в Мария, го завлече на сутрешна прожекция в кино близо до тях в Съодер, а големият лош вълк посвети цял час на лова и опитите да изяде трите прасенца. През цялото време малкият Еверт ви като сирена и бе избавен от мъките си едва след като се подмокри.

„Тоя ревльо никога няма да стане ченге на място“ — заяви баща му, когато върна единствения си син на любящата му майчица и нейните грижи: горещ шоколад с бита сметана и дъхави канелени кифлички.

Ето че моментът отново бе назрял. Половинчасов репортаж от рехабилитационна клиника в Средния запад за пациенти със сравнително леки мозъчни инсулти и сърдечни инфаркти, дето предстоеше да ги върнат към живота.

Повечето много приличаха на Бекстрьом. Като изключим факта, че се лутаха с проходилки, от крайчеца на устите им се точеха лиги, погледите им бяха празни, а думите завалени. Един от тях — дотолкова подобен на самия него, че би могъл да му бъде еднояйчен близък — тъкмо излизаше от обсега на заснемането, когато бездруго поизсуления му панталон се свлече чак до кокалчетата, разкривайки голям светлосин памперс, който носеше отдолу. Тогава той се извърна към обектива, подхванал с ръка памперса, ухили се щастливо с влажни устни и обобщил случилото се: „*Няма гащи*“ — изфъфли на родния си английски, след което благият глас на говорителя пое щафетата с обяснението, че същият този пациент, който всъщност бил само 45-годишен, макар да имал такъв вид, дълги години злоупотребявал с храни, богати на холестерол, и при това се наливал с огромни количества бира и бърбън, изхождайки от някаква абсурдна представа, че приемът на вторите неутрализира първите. Пациентът си навлякъл сравнително доброкачествена церебрална тромбоза преди два-три месеца. Та така... само дето Бекстрьом вече бе замижал и натъквайки се на редица пречки, едва успя да нацели бутона за изключване.

След това набързо нахлузи стар анцуг с полицейската емблема. Имаше го от едно обучение заедно с всички дебили, понеже някой гений в ръководството си бе наумил, че трябвало да свикнат да работят в екип, в случай че ги сполети някакво извънредно сериозно положение.

Та кой, по дяволите, би опрял до такива като тях в подобен случай, питаше се Бекстрьом, зает с известно усилие да завързва чисто новите си маратонки за джогинг с тържественото намерение да се разходи из Кунгсхолмен.

Два часа по-късно вече се бе завърнал и тъкмо се канеше да пъхне ключа в ключалката, когато го озари просветление.

Ама разбира се, помисли си Бекстрьом. Онова генийче в бяла престилка бе схванало всичко по най-грешния начин и ако на света изобщо съществуваше някаква справедливост, трябваше да се обеси на собствените си черва. Само пиячката, никаква манджа. Та нали тогава кръвоносните съдове би следвало да се изплакнат като от планински ручей напролет, прецени той. Едва ли има нужда човек да е медик, за да загрее. Всеки средно интелигентен индивид знае, че алкохолът е най-мощният разтворител, който някога е бил изобретяван.

Речено-сторено: след още две минутки вече бе звъннал у съседа си, бившия телевизионен шеф.

— Не си ли на почивка, Бекстрьом — смотолеви съседът и замахна в защита с чаша от собственото му превъзходно малцово уиски.

— Позволиха ми да я отложам с няколко дни — излъга Бекстрьом, — та сега си викам дали да не изкупя малко от алкохола, който ти продадох. Една бутилка идеално ми върши работа. Най-добре от малцовото уиски, ако ти е останало — обясни той и изгледа чашата в ръката на директора.

— Подарена къща назад не се връща — изломоти телевизионният шеф и поклати глава. — Нито пък продадената. — После чисто и просто придърпа вратата и я заключи два пъти.

Бекстрьом направи опит да го вразуми през пощенския процеп с единствения резултат, че онзи затръшна и вътрешната врата.

При това положение се принуди да се предаде. Затътри се към апартамента си. Взе повторен душ, изми си зъбите и глътна три от таблетките, които му бе изписал лудият лекар: кафява, синя и розоволилава. Сетне се сгуши в постелята. Угаси лампата, нямаше намерение да пише никакво прощално писмо, и заспа, сякаш някой го бе цапардосал с капак на тенджерата.

Когато се събуди, часът беше четири сутринта. На ясното синьо небе грееше безпощадно слънце, а Бекстрьом се чувстваше дори помизерно, отколкото на заспиване снощи.

Направи силно кафе и се наля с три чаши на крак. Нагълта остатъците от зеленчуците и завърши с още една бутилка минерална

вода. После излезе и извървя пеша цялото разстояние до участъка в Солна.

Същото адско време като вчера, а че термометърът бе успял да се довлочи само до двайсет градуса, навярно се дължеше на факта, че още бе нощ. Малко след шест вече залиташе в службата, на път да припадне от умора и превъртял от недостиг на сън и храна. Сам в цялата сграда, понеже всичките му лениви и некадърни колеги хъркаха по леглата си у дома.

Трябва да намеря местенце, където да дремна, помисли си Бекстрьом. Безцелното лутане най-сетне го изведе до гаража на подземния етаж.

— Ама че бодър вид имаш, Бекстрьом — отбеляза пазачът, който явно вече си бе на мястото, и изтри пръсти в гащеризона си, преди да подаде омазана с масло ръка.

— Засукано убийство — изсъска Бекстрьом. — Не съм мигнал няколко денонощия.

— Спокойно, Бекстрьом — отвърна пазачът на гаража. — Можеш да се възползваш от фургончето на „Борба с наркотиците“, дето им го оборудвах миналата зима.

Сетне отвори вратата на обикновен син бус, а вътре имаше абсолютно всичко, от което се нуждаеше човек в положението на Бекстрьом. Например истинско легло.

Два часа по-късно вече се бе размърдал, понеже ноздрите му доловиха уханието на кафе. Плюс още нещо, което, логично, би следвало да се окаже халюцинация. Аромат на пресни бутерки със сирене.

— Съжалявам, че се налага да те притесня, Бекстрьом — обади се пазачът, остави на пода голям поднос и седна на стола до леглото — ама онези бързаци от проследяването опяват, че им трябвал бусът. Сто на сто ще киснат да зяпат неколцината стари наркомани в Рисне. Донесох ти чаша кафе и няколко сиренки, в случай че имаш апетит.

Две големи чаши кафе, обилно разредено с мляко, две бутерки със сирене, без дори да схваща как се бе случило. Сетне благодари на своя спасител, само дето не го прегърна, но се стегна в последния момент и се задоволи с мъжко ръкостискане и потупване по гърба.

След това слезе в спортната зала, изкъпа се, облече чиста хавайска риза, която съхраняваше в чекмедже в своя кабинет, и още в девет и половина сутринта комисар Бекстрьом вече седеше на бюрото си в Криминалния отдел на Солна. За първи път от две денонощия насам се чувстваше поне като половин човек.

В 10 часа сутринта в петък Бекстрьом бе посетен в кабинета си. Беше колегата на Ниemi Хорхе Ернандес — Чико, който поиска аудиенция при своя ръководител на разследването.

Черни, черни, черни, помисли си Бекстрьом с прикрита въздишка. Обаче и през ум не му минаваше да го изрече на глас. Не и след всички истории, дето бе чул за Петер Ниemi, който също беше имигрант, фински селянин и северен „черньо“ фактически, а очевидно и пръв приятел на двайсет години по-младия Ернандес.

— Сядай, Чико — покани го Бекстрьом с кимване към стола за посетители, а той самият се облегна назад и склочи ръце върху печалните останки от шкембето си. Трябва да съм свалил десет кила най-малко, помисли си и в същия миг изпита бегла тревога заради случващото се с тялото му, негова свидна собственост. — Слушам те — усмихна се и кимна насърчително на своя посетител.

Макар че чернилките не бива да стават полицаи. Трябва да е от бутерките със сирене, прецени той.

Ернандес имаше доста за докладване. Снощи присъствал на аутопсията на тяхната жертва, та за начало потвърди предположението на колегата Ниemi във връзка с ръста и теглото на трупа.

— Сто осемдесет и осем сантиметра висок, 122 килограма — заяви Ернандес. — Петер си го бива в тези неща.

Че за какво, по дяволите, трябва да знам това, помисли си Бекстрьом.

— Кое то, нали, не е зле да се има предвид, когато се замислим за възможностите на нашия извършител — завърши Ернандес. — За справяне с такова едро и тежко туловище се изисква доста голяма физическа сила.

Като изключим наднорменото тегло и особено впечатляващата мастна дегенерация на черния дроб, Даниелсон бил в удивително добро здраве. Никакви съществени коментари от страна на съдебния лекар както за сърцето и белите дробове, така и за кръвоносната му система. Нормално увеличение на простатата и всичко онова, дето си идва с годините. Иначе нищо особено, като се има предвид животът, който бе водил.

— Само да си беше позволявал по два-три трезви месеца в годината, та черният му дроб да се посъвземе между маратоните, със сигурност би могъл да мине и осемдесетте — обобщи Ернандес.

Като планински ручей напролет, помисли си Бекстрьом и кимна. Може би все пак би трябвало да го смелят за наденица това говедо. Може би направо за салам с дъх на коняк: предвид всичките директорски години, които Даниелсон бе изкарал в алкохолна марината?

— Обаче се налага да променим предположението за чука — обади се Ернандес. — Според рентгеновите снимки на черепа няма контузии, които да му пасват — нито на ударната част, нито на другия край, дето е разцепът за вадене на пирони. А и чупката на дръжката е от обратната страна. Не от тази, с която се коват гвоздеи. Пречупена е от другата страна, откъдето е разделът, а това ни навежда на мисълта, че извършителят е строшил дръжката при усилие да извади нещо. Обаче не намираме никакви следи от разбиване вътре в апартамента.

— Нещо, което е взел със себе си — предложи Бекстрьом. — Може да е касета за пари?

Със старите млечни зъбки на Даниелсон и монета от две крони, дар от добрата фея на зъбките, помисли си той.

— Нещо такова, да — кимна Ернандес. — Засега клоним към версията, че може да е някакъв вид кожено куфарче за документи с ключалка, панти и резета от месинг или друг жълт метал. По чука има следи, които биха могли да свидетелстват за подобно нещо. Миниатюрна ивичка, малко над милиметър, за която сме почти убедени, че е кожа. Светлокафява кожа. Фрагмент от нещо, което според нас може да е месинг, по острия ръб на чука. Може да е попаднал там при рязък натиск в ключалка. Изпратихме го за анализ в лабораторията, понеже няма как ние самите да проучим какво е.

— Но не сте намерили куфарче?

— Не — отвърна Ернандес. — Ако сме прави в своето предположение, той трябва да го е отнесъл със себе си, за да си го отвори на спокойствие.

— Записах си — каза Бекстрьом и за по-сигурно го отбеляза в черното си тефтерче. — Друго?

— Нека се върна на капака от тенджерата — продължи Ернандес. — Чугунен е, горната страна е покрита със син емайл. Комплект е с тенджерата, която беше на котлона в кухнята. Диаметър 28 сантиметра, с дръжка. Тегло близо 2 килограма. Жертвата има най-малкото шест тежки удара с капака. Първият го улучва от дясната страна горе на темето. Направен е косо изотзад, та предполагахме, че жертвата е била ударена на излизане от тоалетната. Извършителят го е причакал зад вратата ѝ. Даниелсон залита напред с глава към дневната, крака към входната врата, и пада по корем или евентуално на една страна. Следват още два удара в тила. После извършителят трябва да го е обърнал и да го е довършил с поне три удара в лицето.

— Откъде сте толкова сигурни за последователността? — намеси се Бекстрьом.

— Няма как да бъдем напълно сигурни, но във всеки случай това описание пасва най-точно на черепните фрактури и останалите наблюдения от мястото, където се е случило. Вида на антрето, положението на пръските и прочее. Впрочем по капака има и кръв, и кичури коса, и парченца кост от черепа. Плюс фактът, че капакът пасва доста точно на контузиите по главата на жертвата. Нашият извършител не само е силен. Според ъгъла на нанасяне на ударите трябва да е и доста висок. При това си мисля, че е бил адски бесен на жертвата. Още първият удар е бил смъртоносен. Двата по темето и тила може да е нанесъл за всеки случай, така да се каже, та може да се обяснят като приемливи. Трите в лицето, говорим за минимум три удара, обаче явно са чисто издевателство. Като имаме предвид при това, че трябва да е оставил капака, за да може да обърне жертвата, преди отново да заудря.

— И колко висок е тогава? — попита Бекстрьом.

— Даниелсон е 188. Така че поне 180. А според мен дори десетина сантиметра повече. 190.

— Освен ако не е професионален баскетболист, разбира се — заяде се Бекстрьом. — Треснал го е направо отгоре по главата. Сигурно си виждал как точно забиват? Или пък може би тенисист. Бил сервис с капака за тенджера.

— Средната гъстота на професионалните баскетболисти в конкретния район вероятно е сравнително ниска — констатира Ернандес без помен от усмивка. — Същото навярно важи и за тенисистите — добави и изкриви устни.

Готин пич, помисли си Бекстрьом. Най-сетне чернилка с чувство за хумор.

Ернандес смени темата. Първо разказа за откритието в контейнера, направено от полския строителен работник.

— Сега чакаме само уведомление от лабораторията дали кървавите следи са от жертвата. Ако съвпадат, безспорно ще стане изключително интересно. За съжаление, не успяхме да намерим отпечатьци. Нито по дъждобрана, нито по ръкавиците и пантофите. Мерките на дъждобрана и пантофите са като на Даниелсон. Висок и як, четирийсет и четвърти номер обувки.

— А колко месеца ще минат, докато получим отговор от лабораторията? — почуди се Бекстрьом.

— Всъщност успяхме да се спазарим за предимство — отвърна Ернандес. — След уикенда ще имаме данните на колегите от Линшопинг. Ако обобщим всичко до този момент — продължи Ернандес, — най-вероятно става въпрос за извършител, който е физически силен, доста над средния ръст и определено има зъб на жертвата. Ако се окаже, че онези дрехи съвпадат и принадлежат на Даниелсон, както капакът от тенджерата и чукът, той очевидно е и опитен. Облича си дъждобрана на жертвата, за да не изцапа дрехите си с кръв. Събува си обувките и нахлузва пантофите на жертвата по същите причини. Слага си ръкавиците за миене на съдове, за да не оставя отпечатьци. Единственото, което ни смущава, е поведението на госта за вечеря, защото на по-ранен етап същата вечер е оставил огромно количество отпечатьци по чинии, чаши и прибори. Не изглежда да е направил никакво усилие да ги изтрие.

— Мен това не ме притеснява. Ни най-малко — отбеляза Бекстрьом и поклати глава. — Пияниците са устроени точно по този начин. Първо сяда да порка с Даниелсон. После внезапно нещо му

докривява и щом Даниелсон отива до тоалетната, онзи изува патъците, слага пантофите, дъждобрана и ръкавиците, грабва капака и се залавя за работа веднага щом домакинят излиза от клозета и се олюлява там в опит да си вдигне ципа. Вечерята преди това най-вероятно е забравил.

— С Петер разсъждавахме горе-долу в същата насока — кимна Ернандес. — Освен това ни се струва, че не става въпрос за чист гняв, а може да има и по-рационални мотиви.

— Като например?

— Да го е обрал — отвърна Ернандес.

— Точно — наблегна Бекстрьом. — Което доказва какъв скапан малоумник е. Да обере тип като Даниелсон. Все едно да стриже плешивец.

— Може би в случая не е било точно така — обади се Ернандес. — В най-горното чекмедже от дясната страна на писалището му намерихме не какво да е, а пачка печеливши фишове от Солвала. Осребрени, захванати с ластик, подредени прилежно по дати. Най-горният е от надбягванията във Вала същия следобед и вечерта на убийството. Бонът е на стойност 20 620 крони, а парите са изтеглени от касата на хиподрума веднага след състезанието. Между другото, това е било първото надбягване по талон V65 в 18:30. Парите обаче не открихме. Портфейлът му например, който впрочем се намира на писалището в неговата спалня, е празен, като изключим пачка визитки.

— Ти да видиш — рече Бекстрьом. — Ти да видиш — повтори.

Трябва да е бил абсолютният джакпот за такъв като Даниелсон, помисли си той.

— Още няколко неща — продължи Ернандес. — Едни сме намерили, други не сме, а би трябвало.

— Слушам — отвърна Бекстрьом, като същевременно посегна към химикалката и черното тефтерче.

— Намираме бон от надбягванията, но не и пари, намираме данни за нещо, навярно куфарче за документи, но никакво куфарче. Намираме неотваряна и отворена опаковка виагра. Изписани на името на Карл Даниелсон с рецепта, която също намерихме. Останали са шест от осем таблетки. Според извлечението от рецептите трябва да е

употребил още осем таблетки от началото на април. Освен това опаковка от десет кондома с налични само два.

— Нашата жертва определено не се е оставяла да падне по гръб. Дори да се е нуждаел от помощ, за да вдигне инструмента — ухили се Бекстрьом.

— Намерихме два ключа за банков сейф, но него самия още не сме открили — продължи Ернандес. — Затова пък никакъв телефон, никакъв компютър, никакви кредитни карти. При това и никакви подобни сметки. Намерихме обикновен джобен тефтер с календар и няколко бележчици. Но никакъв календар бележник, никакви снимки, нито лични записки.

— Типичен пияница — съгласи се Бекстрьом. Че какво, по дяволите, да прави с мобилен телефон? Да се обади в магазина за алкохол и да поръча доставка въщи? Кой изобщо ще даде кредитна карта на дърт алкохолик? Дори социалните не са чак толкова изтрещели. — Нещо друго? — добави.

— В писалището му има количества касови бележки от таксите — отвърна Ернандес.

— Транспортни помощи. Май ги получават всички алкохолици в този социален рай, където ние, останалите, им плащаме.

— Не — възрази Ернандес. — Категорично. Обикновени касови бележки. Подозирам, че е търгувал с тях.

— С бележки от таксите? Че защо? Ядат ли се? — попита Бекстрьом.

— Познава някой шофьор на такси, изкупува останалите му касови бележки на, да речем, двайсет процента от стойността, а после ги продава на, да кажем, петдесет процента от цената на някого, който може да ги използва като разходи за приспадане на данъците. Сто на сто е понаучил нещо за толкова години работа като отчетник, пък и са му останали контакти от онова време — обясни Ернандес.

— Мислех си, че дъртите пияндета събират празни бутилки — отвърна Бекстрьом.

— Този едва ли — заяви Ернандес.

Какво общо има това със случая, по дяволите, пък и колко скъп само стана алкохолът, помисли си Бекстрьом и сви рамене.

— Това ли е всичко? — попита.

— Да. Май че това е всичко на този етап — отвърна Ернандес и се изправи. — Между другото, ти и твоите колеги ще получите лично съобщение с цялата информация, до която сме се добрали с Петер досега, включително някои снимки от местопрестъплението и аутопсията, по-късно днес. Ще ги пратим по мейла.

— Добре — отговори Бекстрьом.

Направо изумително добре — предвид факта, че лапландски селянин и кавалер за танго са се хванали да работят в екип, помисли си той.

12

Криминален инспектор Аника Карлсон работеше още от 7:30 сутринта, макар да си бе легнала едва след полунощ.

Едва бе седнала на бюрото си, когато Петер Ниemi й се обади по мобилния, за да разкаже за откритите дрехи.

— Търсих Бекстрьом, но не отговаря — обясни Ниemi.

— Аз също го търся. Сигурно скоро ще изникне отнякъде. Безпокоя се за него. Май не се чувства добре. Вчера имаше наистина ужасен вид. Не знам дали си забелязал.

— О, да, но какво сега — отвърна Ниemi, — понеже и полякът, и колегите му трябва да бъдат изслушани, а колкото по-скоро, толкова по-добре, реших да се обадя на теб.

— За което ти благодаря.

Ниemi е свестен, помисли си Карлсон. Доста свестен. Не просто прилежен в работата си, а от малкото, дето наистина работят с хъс.

— Бях на мястото, както казах, преровихме контейнера, но не намерихме нещо важно. Не открихме нищо и в околността, в случай че се каниш да попиташ. Дори замъкнах полицаи с кучета, макар да бе посред нощ. После разпитах човека, дето е докопал торбата с дрехите. Приятно момче. Говори шведски едва ли не по-добре от такива като мене — рече Ниemi и се подсмихна, чу се по гласа му. — Но тъй като бяхме малко прищпорени от обстоятелствата, разговорът ни беше съвсем кратък.

— И сега искаш да го направя както си му е редът, с аудиозапис и протокол — предположи Карлсон, усмихна се и тя и това също се чу.

Защо не може всички мъже да са като Ниemi, си каза.

— Да — отвърна той. — Това е положението, знаеш.

— Добре, ще имам грижата — обеща Аника Карлсон.

Понеже ти ме молиш, си каза наум.

После пак се обади на Бекстрьом, но мобилният му все още бе изключен, макар вече да приближаваше 8:30. Аника Карлсон поклати глава, взе Фелисия Петершон, изкараха една от служебните коли и отфучаха към Екенсбергсгатан, за да говорят с Йежти Сарнецки и четиримата му сънародници, които бяха заети с ремонта на сграда с жилища под наем в Солна, на стотици мили северно от родното им място.

Фелисия Петершон, 23, бе завършила полицейската академия през януари същата година. Това беше първият ѝ стаж — в Криминалния отдел на Солна, и още след първата седмица ѝ се наложи да помага в разследване на убийство. Фелисия бе родена в Бразилия. Дете от дом за сираци в Сао Пауло. На годинка бе осиновена от двойка шведи, които работеха в полицията и живееха на островите в Меларен извън Стокхолм. Сега и тя самата бе станала ченге подобно на много деца на полицаи. Млада и без практически опит, но перспективна за професията. В добра физическа форма, спокойна и уравновесена, а и работата като че ли ѝ харесваше.

Определено ще стане много успешна, бе си помислила Аника Карлсон при първата им среща.

— Нали ще се ориентираш до Екенсбергсвеген, Фелисия? — попита, щом седна на седалката до шофьорската и закопча колана.

— Тъй вярно, шефе — кимна Фелисия Петершон.

— Надявам се, че и полски знаеш? — рече Аника.

— Разбира се, шефе. Тъй вярно. Че кой не го знае — усмихна се Фелисия.

— Нещо друго, което би трябвало да знам? — попита Аника Карлсон.

И остроумна, отбеляза наум.

— Приятелите ме наричат Лиса — отвърна Фелисия. — Ако искаш, може и ти.

— На мен ми викат Анка — сподели Аника Карлсон.

— А ти искаш ли — учуди се Лиса и я изгледа косо.

— Не — поклати глава Аника Карлсон. — Случайно да ти приличам на патица?

— Никак даже — изсумтя Лиса Петершон. — Мисля, че си супер. *And I mean it.*^[1]

Аника Карлсон и Фелисия Петершон извадиха късмет. Да, минаваше девет сутринта, но Йежти и останалите вече бяха седнали да обядват. Бяха станали от сън още с изгрева, закусиха в четири и започнаха работа в 4:30. В девет беше крайно време да обядват, за да имат сили за бачкане чак до вечерта.

— *Съжалявам, че прекъсваме закуската ви* — започна Аника Карлсон на английски, усмихна се и показа значката си. — *Аз съм детектив инспектор Аника Карлсон, а това е колежката ми детектив полицай Фелисия Петершон. Впрочем някой от вас да говори шведски? Или поне да разбира?*

— Аз говоря малко — обади се Йежти, докато трима от другите поклатиха глава, а един кимна колебливо. — Мога да превеждам, ако искаш.

— Имаме само няколко въпроса — продължи Аника. — Удобно ли е да седнем?

— Да — отговори Йежти и веднага се надигна.

Взе кутия с инструменти от стол до сглобената от подръчни материали маса, а един от другарите му донесе табуретка, за да предложи своя стол на *детектив полицай* Петершон.

Две красиви млади жени. Които при това бяха шведски полицайки, макар едната от тях да имаше вид на пришълка от Карибите. Дружелюбни, усмихнали, симпатични, чудесни за фантазии, докато забиваш поредния пирон. Останаха на масата цял час. Ама какво от това? Осемдесет крони все пак са само осемдесет крони, а работата не бе онова, което най-много им липсваше в живота.

Дали бяха забелязали нещо в сряда вечерта или през нощта срещу четвъртък?

Работили до осем вечерта. После приключили — иначе съседите редовно се оплаквали от тях. Вечеряли. Приказвали, играли карти, легнали си към десет. През това време никой от тях не е излизал извън сградата, понеже цялата вечер валяло.

А през нощта? Някой да е видял или чул нещо?

Спали. Никой от тях нямал проблеми със съня. Никой не видял, нито чул нещо. Спали в леглата си. Един се вдигнал за малко, за да отиде до тоалетната. Това бе всичко.

— Лешек, той е зидар — обясни Йежти и кимна към колегата, който се бе облекчил. — Тоалетната е откъм улицата, с прозорец — добави, изпреварвайки следващия въпрос на Аника Карлсон.

— Питай го дали знае колко е бил часът.

— Не знае — отвърна Йежти след няколко бързи изречения на полски и поклащане на глава в отговор на въпроса й.

— Не е погледнал часовника. Свалил го и го оставил до леглото.

— Валеше ли още? — попита Аника Карлсон, която вече бе прочела данните от службата по метеорология. Слаб дъжд в сряда вечерта, спрял половин час след полунощ в четвъртък, 15-ти май.

— Не много силно — обобщи Йежти след кратка размисъл на полски. — Било е и тъмно. Много тъмно. Когато се събудихме, времето беше хубаво. В 4 сутринта.

Към полунощ, помисли си Аника Карлсон.

— Питай го дали е видял или чул нещо. Хора, коли, шумове. Или дали нищо не е чул и видял. Всичко е важно, както разбираш.

Още полски. Колебливи поклащания на глави. Усмивки на Йежти и Лешек. Сетне последният кимна уверено, каза още нещо на полски и сви рамене.

— Слушам — обади се Аника Карлсон.

Стегни се, Анка, помисли си. Започваш да звучиш като Бекстрьом, а хората, които са супер, не правят така.

— Видял е котка — заяви Йежти с щастлива усмивка. Малко рижаво коте. Често го виждали, та явно живеело някъде съвсем наблизо, макар да нямало нашийник. Веднъж дори му налели мляко.

Ала никакви хора, никакви коли, никакви шумове. Било тъмно, било тихо, ръмяло. Не се чувал телевизор, нито радио, не светели никакви прозорци. Дори куче не излаяло. Самотна рижава котка, която се вяснала долу на улицата. Това бе всичко.

[1] Най-сериозно (англ.). — Б.пр. [↑](#)

Криминален инспектор Ларш Алм, 60, работеше в Криминалния отдел на Солна вече над 10 години. В годините преди това най-напред бе служител в стария отдел „Насилие“ в участъка на Кунгсхолмен, но с времето се бе прехвърлил в следствието в Сити. После се премести в Солна. Бе се развел и оженил повторно, а новата му съпруга, медицинска сестра в Каролинската болница, имаше уютен апартамент в центъра на Солна. Алм можеше да ходи пеша до службата, двуминутна разходка, а в такъв случай нямаше значение дали пада сняг или валият жаби и гущери.

Това си бе основателна причина да се премести в полицията на Солна, но имаше и други. Алм бе съсипан. Годините в „Насилието“ в Стокхолм си бяха казали думата. Логично бе Солна да се окаже малко по-благодатна, мислеше си. Най-сетне да се отърве от приливните вълни на клубния живот през уикендите в самия център на Стокхолм, които с швейцарска точност всеки понеделник оставяха диря на бюрото му. Макар че по тази точка надеждите му се оказаха напразни. Много му се искаше да се пенсионира, ала след известни изчисления бе решил да се помъчи да изкара до 65. Те и заплатите на медицинските сестри не бяха кой знае какви, а никой от двамата не желаше да гладува на старини.

Беше опитал да подреди живота си, доколкото бе възможно. Избягваше тежките престъпления, криминалното разследване, наркотиците и обирите. Поемаше по-простите задачи, които се отнасяха до тривиални престъпления, дето се случват на обикновените хорица: влизане с взлом в жилища, отваряне на коли, по-леки случаи на хулиганство, вандализъм. Той самият смяташе, че това му се удава доста добре и обикновено докладваше за броя случаи, който се очакваше от него. Опитваше да се нагоди към средните стойности за хората от бранша.

В понеделник, 12-ти май, бурята се бе развилняла над полицейския район Вестерурт. Двама неизвестни извършители обрали

бронирана кола на летище „Брума“. Застреляли единия охранител и насмалко не убили колегата му. Грабеж, убийство и опит за убийство. Само няколко часа по-късно министърът на правосъдието цъфна във всички новинарски емисии по телевизията. Новият им началник, главен комисар Ана Холт, също не беше за завиждане. Един месец на новата работа и да се случи това.

Първата вълна го отмина. Въпреки че шефът на Криминалния отдел комисар Тойвонен бе прехвърлил огромно количество колеги от други отдели и с други функции, той пощади Алм. В четвъртък сутринта изстреляха и него. Тойвонен нахлу в стаята му с думите да се залавя за работа.

— Някой убил стар пияница на Росундавеген — събщи Тойвонен. — Такива случаи колегите отмятат още сутринта, но предвид цялата останала простотия, която ни сполетя, съм принуден да назнача Бекстрьом.

— А за мен какво си предвидил? — попита Алм със съзнанието, че темата не търпи дискусии.

— Гледай онова малко тлъсто бедствие да не изпусне гол на празна врата — отвърна Тойвонен и най-спокойно си тръгна.

Така и стана. След застой от над десет години натресоха на Алм разследване на убийство и понеже знаеше кой е Еверт Бекстрьом, той не подскочи от радост.

Всъщност Алм познаваше добре Бекстрьом отпреди. В края на 1980-те двамата бяха работили по разследване на убийства в стария отдел „Насилие“ в Стокхолм. Няколко години по-късно Бекстрьом изведнъж получи назначение в Отдела по убийства на Кралската криминална полиция. Съвършено непонятно. Или някой от ръководството в криминалната бе получил мозъчен кръвоизлив, или бе подкупен от криминалния шеф в Стокхолм. Алм и всички по-оправни колеги се качиха на ферибота за Оланд и празнуваха цяло денонощие. Петнайсет години по-късно отмъщението го бе сполетяло с все сила.

В неволята си говори с Аника Карлсон, която бе както жена, така и поначало разумен човек. Предложи да проучи самоличността на убийтия, обкръжението и заниманията в часовете преди да умре. Само и

само да му позволи да остане в кабинета си, та да не се налага да среща Бекстрьом повече от крайно необходимото.

— Идеята ми звучи отлично — кимна Аника Карлсон. — Впрочем той как е? Чувала съм всички обичайни истории за Бекстрьом, но до тази сутрин не се бях срещала с него. Съвсем за кратко, докато оглеждаше местопрестъплението.

— Ако се беше срещнала с него като хората, щеше да си го спомняш — въздъхна Алм.

— Наистина ли е изперкал, както се говори? Все пак много от онези истории трябва да са легенди.

— По-зле е — отвърна Алм. — По-зле. Всеки път, когато съм включвал новините и съм виждал, че някой колега е бил прострелян, съм се молил на Бог това да е Бекстрьом. Ако така или иначе се налага да бъдем сполетени от нещо толкова неприятно, защо да не започнем от него, пощадявайки всички нормални, приятни колеги? Обаче не помага — поклати глава Алм. — Този тлъст слабоумник е безсмъртен. Сключил е пакт с Велзевул. Ние, останалите, сме се уредили с него заради греховете си, но не проумявам какво толкова трябва да сме сторили, та да го заслужаваме.

— Разбирам накъде биеш — отвърна Аника Карлсон и кимна умислено.

Ще си изкараме забавно, а в най-лошия случай май ще се принудя да го завлека в гаража и да му скърша крилцата, рече си тя.

Алм направо удари къравото, издирвайки сведения за жертвата на убийство Карл Даниелсон. В мига, в който слухът за скоропостижната му кончина достигна до познатите на жертвата — а той се бе разпространил като горски пожар, — те започнаха да се обаждат в полицията. Централата на управлението както никога проработи, информация преливаше и още преди да си тръгне за вкъщи след първия ден, той усети, че владее положението.

Разполагаше с имена и пълни сведения за десетина души от най-близкото обкръжение на жертвата. До един мъже и без да има начин да знае със сигурност, Алм все пак беше останал с усещането, че те споделяха същите страсти в живота като убития им „приятел“ и „боен другар“. Разговаря с неколцина от тях по телефона. Те пък му дадоха

имената на още приятели на жертвата, които досега не се бяха обаждали, та вече бе провел разпити на двама-трима. Когато се прибираще вкъщи към седем вечерта, за да хапне сарми със сурово консервирани червени боровинки заедно с жена си, той бе доволен донемайкъде като за човек, принуден да се сработва с комисар Еверт Бекстрьом.

Ако Бекстрьом най-сетне се хванеше да изпълни гражданския си дълг и просто гушнеше букета, нямаше да има тревоги за това разследване и на йота, помисли си Алм.

Бекстрьом бе посветил предобедна на намерението си да въведе ред в разследването, което колегите му вече почти бяха окончателно оплескали. При това се чувстваше значително по-добре от доста време насам, понеже възприемчивите му ноздри имаха възможността през цялото време да долавят райското ухание на пресни бутерки с много сирене и масло.

Онези, дето си следят теглото, да ме целунат отзад, мислеше си Бекстрьом. Общо взето, можеш да си хапваш като нормален човек, стига да не смесваш с питиета. После правиш пауза, постиш, поркаш на корем, за да изплакнеш всички кръвоносни съдове, и си като нов.

Едва бе чукало 11, когато коремът му закъркори по онзи приятен, добре познат начин, който му подсказваше, че е крайно време да се подкрепи.

Ето защо слезе в столовата, за да може най-спокойно да подреди балансиран обяд в хармония с личните си наблюдения и изводи.

Най-напред се спря пред салатения бар, сипа си спретната купчинка сурови настъргани моркови, няколко ивички краставица и резенчета домати. Избягваше както лосовите, така и заешките изпражнения, а личинки явно нямаша, макар вкусът им да беше почти като на човешката храна единствения път, когато ги бе пробвал. След това подуши различните канички с олио и дресинги и най-сетне реши. Нека да е сос „Роуд Айланд“, помисли си Бекстрьом. От опит знаеше, че той е абсолютно ядивен. Дори имаше навика да си го купува бутилиран за вкъщи, за да полива собственоръчно направените си хамбургери с много сирене и майонеза.

На бара с ястията дълго се колеба между месото на деня: шницел с печени картофи, краставица и сметанов сос, пастата на деня: карбонара със запържен бекон и суров жълтък, и рибата на деня: запечена писия с варени картофи и майонеза с краставички. Силният му и несломим характер надделя, та избра рибата, макар че риба майядяха основно гейовете, лесбитата и сектантите. Все пак може би си

струва да се пробва, помисли си Бекстрьом, който внезапно се почувства спокоен и възвисен.

Оставаше напитката към ястието: обикновена вода, сок, минерална вода или лека бира? Нека да е лека бира като семпъл и логичен компромис за цялото въздържание, което още на този етап така убедително бе доказал. При това вкусът ѝ бе толкова отчайващ, че очевидно можеше да се брои за здравословна напитка.

След четвърт час приключи. Оставаше само кафето и беше крайно време да отпразнува триумфа си с малко мазаринче. Може би и една още по-мъничка тъй наречена прахосмукачка от зелен марципан, топната в шоколад.

Умереност, Бекстрьом, умереност, помисли си той и се отказа от прахосмукачката с почти стоическо спокойствие. Ограничи се до самотен мазарин в малката си чинийка, взе кафето и отиде да седне в по-отдалечен ъгъл, за да може да довърши пестеливия си обяд необезпокояван.

Час по-късно проведе втората среща със своята разследваща група. Бекстрьом се чувстваше добре настроен, уравновесен, уверен, че най-сетне има пълен контрол над положението. Дори не усети да вдига кръвно, когато предложи на криминален инспектор Ларш Алм да сложи начало на срещата с разкритията си за жертвата и заниманията ѝ през последните часове от нейния тъй печално пропит живот.

— Не искаш ли да започнеш ти, Ларш? — попита Бекстрьом и му се усмихна дружелюбно.

Старият Дръвник от „Насилието“ в Стокхолм — си каза, — а как, по дяволите, такъв като него е успял да стане полицай, е мистерия, която дори аз не мога да разгадая.

Криминален инспектор Ларш Алм бе разпитал Сепо Лаурен, един от най-младите съсед на жертвата — той живееше с майка си на Хаселстиген 1. Беше удостоил с тази чест тъкмо него не за друго, а защото Лаурен десет години по-рано бил глобяван за дребно хулиганство. Един от общо седемте осъдени фенове на АИК, които след мач на Росунда малтретирали привърженик на противниковия тим в метростанцията Солна Център. Това бе единственото му упоменаване в полицейския регистър и от седмината Лаурен се бе отървал най-леко. Същевременно тъкмо той единствен в сградата бе осъждан за упражняване на насилие и бе съсед на жертвата.

— Ти или аз, Ларш — кимна му Аника Карлсон.

— Аз мога да го разпитам — отвърна Алм.

— Благодаря ти, Ларш — каза му Аника.

Дете в тяло на зрял мъж, помисли си Алм, когато приключи с разпита и остави Лаурен. Вероятно десетина сантиметра по-висок от него самия, поне десет килограма по-тежък, широкоплещест, с дълги провиснали ръце. Зрял мъж. Ако не се брой дългата руса коса, която неизменно падаше в очите му, та се налагаше през цялото време да я отмахва с лявата ръка и с отмятане на главата, невинното изражение на очите, очи на дете, при това сини, непохватното тяло, отпуснатата стойка. Дете в тяло на зрял мъж, ужасно е все пак, мислеше си Алм на излизане.

В 16:00 в сряда, 14-ти май, Карл Даниелсон се прибрал в жилището си на Хаселстиген 1 в Солна. Слязъл от такси, платил и се сблъскал със Сепо Лаурен, 29, на входа.

Лаурен, който бе пенсиониран въпреки сравнително крехката си възраст, понастоящем живееше сам. Майка му, с която споделяше апартамента, получила мозъчен кръвоизлив и от известно време била в център за рехабилитация. Даниелсон разказал на Лаурен, че бил в града, ходил до банката и свършил някои дребни работи. Освен това му връчил две стотачки с молба да му напазарува храна. Той самият вечерта щял да ходи до Солвала и нямало да успее. Бекон, бобена яхния полуфабрикат — две големи порции, няколко кена тоник, кола и сода. Само това, можел да задържи рестото.

Лаурен изпълнявал подобни поръчки на Даниелсон от години. Когато се връщал от близкия супермаркет ИКА, Даниелсон тъкмо се качвал в друго такси и му се виждал в добро настроение. Споменал нещо как „Вала и големите пари“ го чакали.

— Спомняш ли си колко беше часът тогава? — попита Алм.

— Да — кимна Лаурен. — Точно си спомням. Често си гледам часовника. — Протегна лявата си ръка и му го показва.

— И колко беше тогава? — попита Алм с дружелюбна усмивка.

— Беше 17:20 — отвърна Лаурен.

— Какво направи после? — попита Алм.

— Провесих торбата с покупки на вратата му, после се качих у дома и играх компютърни игри. Обикновено това правя — обясни той.

— Иначе всичко съвпада с останалите сведения, които получихме — заяви Алм, разлиствайки записките си. — Даниелсон е играл в първото надбягване на V65 в Солвала с начален час 21:00. Сигурно отнема най-много петнайсетина минути да се придвижиш дотам с такси, та е имал предостатъчно време да заложи, преди да удари часът на състезанието.

— Чакай, чакай — спря го Бекстрьом. — Между редовете долових, че на тоя Лаурен нещо му хлопа дъската.

— Умствено изостанал е — отвърна Алм. — Но познава часовника. Все пак проверих.

— Продължавай — рече Бекстрьом.

Какво съвпадение, помисли си той. Първият свидетел на Дръвника е друг слабоумник и двамата са сигурни, че познават часовника.

В началното надбягване Даниелсон заложил 500 крони за победа на кон №6 Незабавно правосъдие. Сензационен аутсайдер, който му увеличил парите над 40 пъти, а печелившия талон криминалистите бяха намерили в чекмеджето на писалището му.

— В това напълно ли сме уверени? — заинати се Бекстрьом.

Та нали говедото с еднакъв успех може да го е получило или свило, помисли си.

Напълно уверени според Алм. Той всъщност бе разговарял с близък стар приятел на Даниелсон, който му се обадил по телефона, за да разкаже. Тъкмо онзи му пуснал мухата за Незабавно правосъдие. Бивш състезател и треньор от Вала, понастоящем пенсионер, Гунар Густафсон, познавал Даниелсон още от времето, когато били заедно в началното училище.

— Густафсон, изглежда, е нещо като легенда в Солвала — констатира Алм. — Според един от колегите ми, който се интересува от коне, хората го знаят като Гура Жокея и явно няма навика да ръси съвети, та навярно не е лъжа, че е бил близък приятел на Даниелсон.

Впрочем Даниелсон явно е бил известен като Кале Счетоводителя сред старите приятели от Солна и Сундбюберг. — Както и да е — продължи Алм, сверявайки думите със записките си — Густафсон ми разказа, че седял в ресторанта в Солвала с няколко приятели, когато изведнъж изникнал Даниелсон, при това в чудесно настроение. Било приблизително 18:30. Густафсон му предложил да седне, но Даниелсон отказал. Щял да се прибира. Бил обещал малко по-късно да нагости за вечеря друг стар приятел от училищните години. При това и онзи имал повод да празнува, понеже с Даниелсон си делели печалбата.

— Тогава как се казва? — обади се Бекстрьом. — Онзи, когото Даниелсон е поканил на вечеря?

— Него го познаваме и двамата с теб — отвърна Алм. — Стар съученик на Даниелсон от началното училище в Солна. На години колкото него, значи 68. Когато го знаехме и аз, и ти, беше следовател в стария отдел „Насилие“ в Стокхолм. Роланд Столхамар. Роле Столис Стоманения, или чисто и просто Столис. Нали според пословицата любимците ни имат много имена.

Виж ти, помисли си Бекстрьом. Столис — Роланд Столхамар, почти пипнат местопрестъплението.

— Така — каза той. Облегна се назад, склучи ръце на корема и се ухили доволно. — Защо ли изведнъж ми се стори, че случаят е приключен. — Разкажи малко на по-младите колеги тук. Разкажи им за нашия бивш колега Роланд Столхамар — допълни Бекстрьом и кимна благосклонно на Алм.

Той не изглеждаше особено доволен, но все пак им разказа.

— Роланд Столхамар беше един от легендарните колеги в стария отдел „Насилие“. Работеше в проследяването. Познаваше всеки хулиган в района. При това самите хулигани страхотно го харесваха, макар през годините в отдела да бе тикнал в дранголника стотици от тях. Пенсioniра се през 1999. Възползва се от възможността, която полицаите на възраст имаха по онова време — да се оттегли още на петдесет и девет години.

— Даа — проточи Алм и въздъхна, кой знае защо. — Какво бих могъл да добавя? Роден и израснал в Солна. Прекарал тук целия си живот. Отдаден на спорта. Първо като участник, после като треньор.

Общителен. Динамична натура. Лесно контактуваше с хората. Нещо като душата на компанията, така да се каже.

— И май не е само това — допълни Бекстрьом с лукава гримаса. — Нямаше ли още куп неща?

— Да — отвърна Алм и кимна рязко. — Столхамар е стар боксьор. Навремето един от най-успешните в Швеция. Национален шампион тежка категория години наред в края на 1960-те. Веднъж дори се изправил на ринга срещу Ингемар Юхансон на благотворителна гала вечер в „Цирка“ на Юргорден. Ингемар Юхансон, Инго, както му викаха, бе стар професионален световен шампион по бокс тежка категория — обясни Алм и по някаква причина кимна на Фелисия Петершон.

— Едва не се просълзявам, като те слушам как описваш стария рицар на честта — вметна Бекстрьом. — Почти не мога да разпозная Роле Столис по думите ти. Висок 190 сантиметра, сто кила мускули и кости, с най-слабия бушон в цялата команда. Имаше навика да си навлича повече жалби за поведение от всички останали в отдела, взети заедно.

— Добре де — обади се Алм. — Все пак нещата не бяха чак толкова еднозначни. Столхамар беше душата на компанията, както споменах. Спасил е множество младежи, тръгнали по лош път, за да не се забъркат в някоя по-голяма каша. Ако не ме лъже паметта, май той единствен от нас работеше без заплащане като надзорник на условно осъдени в извънработно време.

— Когато не се напиваше като талпа, че май всъщност това бе най-силната му дисциплина — обади се Бекстрьом, който вече усещаше как кръвното му се вдига. — И все още е така, както изглежда...

— Аз бих могъл да допълня — прекъсна го младши полицаи Ян О. Стигсон, 27, с колебливо махване с ръка. — Във връзка със случая ни.

— И ти ли си стар боксьор, Стигсон? — попита Бекстрьом, който вече здравата се вкисваше.

Модерен патрулиращ. Бръсната глава, бодибилдър, IQ като за умствена изостаналост, по неизвестни причини взет от

радиопатрулите, за да помогне в разследването на убийство. Кому, ако не на побъркан фински лайнар като Тойвонен, би хрумнала подобна идея, помисли си Бекстрьом. Че и беше от Даларна говедото, очевидно. Говорът му звучеше като стриване на сухари. Играч на народни танци с пискюли на коленете, тупнал право в разследване на убийство, и накъде, по дяволите, отива тая шведска полиция, си каза.

— Давай — съгласи се Аника Карлсон с решително кимване. — Така на нас, останалите, няма да ни се налага да кибичим тук, докато Бекстрьом и Ларш се препират за стар приятел. Никой няма сили да го издържи.

За каква се мисли, по дяволите, гневно я изгледа Бекстрьом. Ще се наложи да проведе с нея разговор ребром веднага след съвещанието.

— Събрахме малко сведения по време на вчерашните разпити по домовете — съобщи младши полицаи Стигсон. — Струва ми се, че някои подробности са особено уместни по повод разказаното от нашия колега Алм относно бившия колега Роланд Столхамар.

— Слушам — отвърна Бекстрьом. — Какво чакаме? Да не са секретни?

— Вдовицата Стана Холмберг, 78 — започна Стигсон с кимване към Бекстрьом. — Живее в апартамент на приземния етаж в сградата на улица Хаселстиген 1. Приятна жена. Пенсионирана учителка, но жизнена и съвсем с всичкия си, при това няма проблеми със слуха. Нейният апартамент е под този на Даниелсон и тъй като стените са доста тънки, тя съобщи интересни сведения, които да ни послужат за разследването — Стигсон кимна въодушевено и погледна към Бекстрьом.

По дяволите, това изобщо, ама изобщо не е истина, помисли си Бекстрьом. Играчът на народни танци трябва да е роднина на онзи свидетел Лаурен. Навярно природени братя — предвид различните фамилни имена.

— Все още чакам — заяви той и обезсърчен разпери ръце.

В сряда вечерта, 14-ти май, у Даниелсон празнували. Според госпожа Холмберг започнали към девет, високи гласове, смях и викове,

а приблизително час по-късно нещата станали неуправляеми. Даниелсон и гостът му слушали грамофон много силно, пускали непрестанно изпълнения на Еверт Тоб според госпожа Холмберг и му припявали задружно.

— „Валсът на огняря“ и „Бригът Blue Bird от Хъл“, и „Фритьоф и Карменсита“, и не знам още какво, край нямаше — поясни госпожа Холмберг.

Това изобщо не бил първият подобен случай, а тъй като самата тя малко се страхувала от Даниелсон, позвънила на една съседка с молба за съдействие. Брит-Мари Андершон, по-млада жена, живуща на последния етаж.

— Никак не е приятно да си имаш вземане-даване с този Даниелсон — обясни госпожа Холмберг. — Макар че сигурно звучи ужасно да се говорят подобни неща за мъртвец. Едър и груб мъжага, който се налива целодневно. Спомням си веднъж, когато щеше уж да ми държи входната врата, но беше толкова пиян, че се просна, за малко да повлече и мен с торбите.

— Значи звъннахте у по-млада приятелка, Брит-Мари Андершон, с молба да ви помогне — обобщи младши полицаи Стиксон, който бе провел разпита с аудиозапис, та сега четеше сваления текст.

— Да, тя е много свестен човек. При това умее да слага на мястото им такива като Даниелсон, та не ми се случваше да ѝ се моля за първи път.

— А знаете ли какво е направила тогава госпожица Андершон?

— Госпожа Андершон, не госпожица. Разведена е или мъжът ѝ май умря. Всъщност не знам. Но трябва да е слязла да говори с него, защото след малко стана тихо и спокойно.

— Госпожо Холмберг, дали знаете колко бе часът тогава? Тоест, когато отново стана тихо — поясни Стиксон.

— Май ще да е било някъде към 22:30. Доколкото си спомням.

— А какво правихте после, госпожо Холмберг?

— Легнах си — отвърна тя. — И много правилно. Ако си бях подала носа навън, сигурно и мен щяха да убият.

— Ами тази по-млада съседка? Която е помолила за помощ. Тя какво казва? — попита Бекстрьом.

— Брит-Мари Андершон. Леле-леле — усмихна се триумфално младши полицаи Стиксон.

— Какво леле-леле? — попита Бекстрьом.

— Каква жена — въздъхна дълбоко Стиксон. — Каква жена. Руса, истинска блондинка, сто на сто съм сигурен. Какво тяло, какъв бюст. Леле-леле. Чиба, Доли Партън, така де — поясни Стиксон с блажена усмивка на уста.

— А може ли и да говори? — попита Бекстрьом.

— Определено — кимна Стиксон. — Беше страшно приятна и добре че си носех касетофона — с тази визия, искам да кажа, с това тяло...

— По дяволите — прекъсна го Аника Карлсон. — Кажи какво е споделила.

Сега най-добре танцьорчето да внимава, помисли си Бекстрьом. Карлсон вече кипва, та скоро ще му откъсне и ръцете, и краката на малкия Стиксон.

— Да, да — отвърна Стиксон, чиито бузи внезапно пламнаха. Разлисти нервно записките си и зачете наново. — Свидетелката Брит-Мари Андершон в обобщен вид сподели следното.

В 22:00 в сряда вечерта госпожа Холмберг се обадила на госпожа Андершон с молба да ѝ помогне със съседа Даниелсон. Госпожа Андершон слязла при него и позвънила на вратата му, при което Даниелсон отворил, явно бил пиан. Тя го предупредила да се поукроти, ако не, заплашила да се обади в полицията. Даниелсон поднесъл извинение и затворил вратата на апартамента си. Госпожа Андершон останала 2–3 минути на прага да чуе, но щом спрели грамофона, се качила с асансьора до апартамента си. Приблизително четвърт час покъсно Даниелсон се обадил на госпожа Андершон на домашния ѝ телефон. Накарал ѝ се, направо бил безочлив. Казал ѝ да не си пъха носа в чужди работи. После тръшнал слушалката — според преценката на госпожа Андершон, часът тогава бил около 22:30.

— Изглежда, данните съвпадат — вметна Алм. — Получих първите телефонни извлечения точно преди съвещанието. Според информацията за номера на жертвата (още нямам на останалите съседни) той се е обадил от домашния си телефон до друг стационарен

в 22:27 часа вечерта. Значи малко преди и половина. Дай ми разпита на Андершон.

— Да, разбира се — Стигсон му подаде принтиран лист А4.

— Да — кимна Алм след бърз преглед на листа. — Това е номерът на домашния ѝ телефон. Впрочем последният разговор на Даниелсон.

Защото после е бил убит и ограбен от нашия някогашен душа на компанията Роле Столхамар, помисли си Бекстрьом, който почти не успяваше да прикрие възторга си.

— Има нещо друго, което малко ме смущава. Може би е най-добре да го спомена сега, преди да съм забравил — обади се Алм и кой знае защо, погледна към Бекстрьом.

— Да, за по-сигурно — отвърна той с дружелюбна усмивка.

— Когато проверявах Столхамар, забелязах, че живее на Йернвегсгатан в Сундбюберг. Това е само на неколкостотин метра от Екенсбергсгатан, където онзи поляк е открил дъждобрана и всичко останало, пантофите и ръкавиците. Така да се каже, намира се в естествената посока на движение. Ако искаш да минеш по най-прекия път към дома от Хаселстиген до Йернвегсгатан, минаваш през Екенсбергсгатан приблизително на мястото, където полякът е намерил дрехите.

— Виж ти — усмихна се кисело Бекстрьом. — Кой да предположи за стария наставник на младежи? Стигсон, тази дама Андершон. Тя не е видяла госта на Даниелсон, така ли? Или може би си забравил да я попиташ — покрай всичко останало?

— Не. Много ясно, че попитах — отвърна Стигсон и хвърли нервен поглед към криминален инспектор Аника Карлсон. — Много ясно. Не. Изобщо не го е видяла. Но докато е разговаряла с Даниелсон, е чула, че в гостната има още някой. Само дето не е влязла в апартамента, че да види кой е.

— Мислех си нещо друго — каза Бекстрьом и погледна към Алм.

— Да?

— В началото разказа, че мнозина от старите приятели на Даниелсон се обадили, щом разбрали за убийството.

— Да.

— Но не и Роланд Столхамар?

— Не — потвърди Алм. — Той не се е обаждал.

— Иначе май тъкмо той би трябвало да го стори, нали? Старо ченге и тъй нататък. Поркал с жертвата точно преди да умре — заяви Бекстрьом с наслада.

— Да, мен също ме смущава, да си кажа правата — отвърна Алм.
— Ако знае, че Даниелсон е бил убит, и тъкмо той е бил при него същата вечер — все пак няма начин да бъдем съвсем сигурни въпреки показанията на Гура Жокея. В такъв случай това ужасно ме смущава.

— Хм — Бекстрьом кимна замислено.

Примката се затяга, си рече. Интересно, дали ще успее да се възнагради с малка марципанова прахосмукачка и чашка кафе с бита сметана.

— Впрочем какво ще кажете за почивчица? — попита ги и погледна часовника. — Да речем, четвърт час?

Явно не е подходящият момент за разговор ребром, помисли си, понеже колежката Карлсон тутакси изхвърча през вратата с присвити очи.

Никой нямаше възражения.

Аха, да, помисли си Бекстрьом, когато с колегите му отново заеха своите места. Май остава само да затегнем примката, без да се палим и пришпорваме твърде много.

— Надя — кимна приветливо към Надя Хьогберг, — успя ли да изровиш нещо повече за нашата жертва?

Според Надя Хьогберг донякъде нещата си бяха ясни. С изключение на старото ООД на Даниелсон, което бе планирала да провери през уикенда. Освен това явно съществуваше някакъв банков сейф, който все още не бе открила. Ключовете бяха за сейф от клона на Търговска банка на Валхалавеген в центъра на Стокхолм, дотук ясно. Проблемът бе, че според банката нито Даниелсон, нито фирмата му разполагаха със сейф в конкретния офис. Номерът му също не ставаше ясен от ключовете и тъй като само в този клон имаше стотици сейфове, работата не беше особено проста.

— С банката си блъскаме главите — обясни Надя Хьогберг. — Ще разплетем случая.

Нещо все пак бе успяла да отметне и това бяха пачките бонове, които криминалистите бяха открили в апартамента на Даниелсон.

— Безброй са — оповести Надя. — Печеливши фишове от Солвала на стойност поне половин милион, касови бележки от таксита, сметки от ресторанти и маса други фактури — от покупки на офис мебели, та чак до бояджийски услуги в складово помещение във Флемингсберг, южно от Стокхолм. Става дума за фактури на обща стойност над един милион и всички се отнасят до последните месеци.

— Говедо недно, трябва да е бил факир с конете — отбеляза Бекстрьом, който бе слушал само с половин ухо.

Половин милион за няколко месеца, помисли си.

— И през ум не би ми минало — поклати глава Надя. — Залагането на коне е игра с нулева сума. Ако човек е късметлия и поназнайва нещо за тези животни, в дългосрочен план може и да стабилизира печалбите. Той просто е търгувал с печеливши фишове. Толкова е просто, а някои от тях определено са негови. Продава ги на някого, който е принуден да обясни на данъчните как е успял да си купи нов мерцедес без каквито и да било доходи. Същото е и с боновете. Продавал ги е на хора, които са ги използвали, за да приспаднат разходи от финансовия си баланс. Сто на сто е завързал познанствата, докато е бил експерт по отчетната дейност и счетоводител, а не се изискват никакви специални умения.

Пак по-добре, отколкото да събира празни стъклени бутилки като всички останали дърти пияндета, помисли си Бекстрьом.

— Извинете — рече Алм с виновен жест, понеже звънна телефонът му. — Алм — поздрави той, след което в продължение на няколко минути седя на мястото си и мънка, докато Бекстрьом го зяпаше все по-ядно. — Извинявайте — повтори Алм след края на разговора.

— Няма нищо — отвърна Бекстрьом. — Дано не ти пречим. Сигурно е било жизненоважно.

— Беше Ниemi — обясни Алм. — Използвах да му се обадя по време на паузата, за да му подхвърля за Роле Столхамар.

— Присъства ли в регистрите? — попита Бекстрьом. — Защо не ни каза?

— Не — поклати глава Алм. — Няма го там, затова пък е дал пръстови отпечатъци на Ниemi във връзка с едно старо убийство в Стокхолм преди сто години. Столхамар и колегата му, дали не се казваше Бренстрьом, посетили дома на стар наркоман, живущ на Пипершгатан, доста близо до управлението. Там нямало никого, но така и така били отишли, възползвали се да поровят в наркобърлогата му. На Бренстрьом му се сторило, че в апартамента леко смърди на мърша, та издърпал долната част на стар разтегателен диван в дневната. Там си лежал живущият. Напъхан отдолу със забит в кратуната ледокоп от вида ледени ръце. При пристигането на криминалистите се наложило Роле и Бренис да дадат отпечатъци за сравнение, та да могат да отделят техните.

— И не смяташ, че може те да са го направили? — попита Бекстрьом с усмивка. — Защо ми се струва, че Бренстрьом беше любител на зимните спортове?

Поредният слабоумник, помисли си той. Със Столхамар трябва да са били безупречен тандем. Слепец води слепеца.

— Било е през юли — обясни Алм. — Жертвата е лежала там цяла седмица, та ако не възразяваш...

— Разбира се — отвърна Бекстрьом.

— Да си дойдем на думата — продължи Алм. — Ниemi звънна, за да сподели, че тъкмо сравнил отпечатъците на Столхамар със сметите от разни чаши, бутилки и прибори в дома на Даниелсон.

— И? — попита Бекстрьом.

— Да — потвърди Алм. — На Столхамар са.

— Да не повярваш — отвърна Бекстрьом. — Старият добряк.

— Ето какво ще направим — оповести Бекстрьом след кратък размисъл и фактът, че той му отне половин минута, май показва, че отново идва на себе си, си каза наум.

— Ти, Аника — кимна на колежката Карлсон. — Ще поговориш с прокурора какво имаме срещу Столхамар. Перфектно би било, ако просто отидем да го приберем, та да го тикнем на топло още преди уикенда. Така ще можем веднага да се заемем с него в понеделник сутрин. Три дни в кафеза без капчица пиячка обикновено оказват въздействие върху дъртите алкохолици.

— Ще се погрижа — отвърна Аника Карлсон, без дори да се нацупи.

— А ти, Надя, може да се опиташ да намериш номера на банковия сейф. Сто на сто е натъпкан със стари касови бележки и тем подобни бумажки. Впрочем и ти говори с прокурора, за да си спестим опяването впоследствие. Старите приятели на жертвата — продължи Бекстрьом към Алм. — Изкарай техни снимки, за да обходим съседите наново, да видим дали няма да намерим и очевидци. За предпочитане такива, дето са видели Столхамар да залита из махалата по пантофи, с гумени ръкавици и окървавен дъждобран.

— Вече го приложих на единайсет от тях — отвърна Алм, изравяйки от папката си прозрачен джоб. — Снимки от паспорти или

шофьорски книжки на всички. При това и пълни списъци за бърза справка. Възможно е да се наложи да ги допълним впоследствие, но Столхамар вече е сред тях.

— Фантастично — възкликна Бекстрьом. — Мисля да започна, като се възползвам от снимките ти — каза му, без да обясни защо. — Време е да надуем сирените, Алм. Столхамар е приоритет номер едно, а всичко останало не е. Разбрахме ли се?

Алм само кимна и сви рамене. Като всички, които не умеят да губят, помисли си Бекстрьом.

— Ти идваш с мен — нареди той, като посочи с тлъст показалец младши полицаи Стигсон. — Ще наминем към дома на Столхамар да хвърлим дискретен поглед какво си е наумило говедото. Е, май това е всичко поне засега.

— Ами аз? — обади се Фелисия Петершон и за по-сигурно посочи себе си.

— Да, ти — отвърна Бекстрьом с пресилено натъртване. — Помисли за онова вестникарче. Онзи малкия чер... Акофели. Нещо ме съмнява.

— Че какво общо има той със Столхамар? — Фелисия го изглежда учудено.

— Добър въпрос — отвърна Бекстрьом, който вече бе тръгнал да излиза. — Струва си да се позамислиш, Фелисия — продължи той.

Ето, и Черната водна кокошка да има какво да клъвне. Какво ли може да свързва Акофели с техния извършител, по дяволите? Според мен — нищо, си каза той.

— Намери ни кола, Стигсон — нареди Бекстрьом веднага щом се отдалечиха на безопасно разстояние от чувствителните уши на Аника Карлсон.

— Сторено е — отвърна той. — Имам адреса на Столхамар. Йернвегсгатам номер...

— После ще се заемем — прекъсна го Бекстрьом. — Звънни на онази Андершон от Хаселстиген и питай дали може да се отбием.

— Така, така — отвърна Стигсон. — Шефът смята да ѝ покаже снимки на Столхамар?

— Най-напред мислех да се нагледам на даденостите й —
отвърна Бекстрьом, който започваше да си връща обичайната форма.

Всичко с времето си, та дори снимките на Столхамар, помисли
си.

— Дадености — въздъхна Стигсон и поклати с неодобрение
бръснатата си глава. — Честно, шефе. Става дума за дини, гигантски
дини.

Дявол го взел, помисли си Бекстрьом още щом вратата ѝ се отвори. Та Брит-Мари Андершон беше дърта вещица! Към шейсетгодишна минимум по негова преценка. Той самият бе мъж в разцвета на силите си, тепърва предстоеше да навърши 55 чак през есента.

Буйна руса коса, порцелановосини очи, червени устни, зъби тъй бели, че със сигурност бяха от истински порцелан, тен от солариум, рокля на цветя, скъсена доста над коленете, щедро деколте — бе немислимо да спи по корем. Ама че шибана съдба, помисли си Бекстрьом. Поне шейсетгодишна, с което бе изпуснала неговия суперсалам още много преди смяната на хилядолетието.

За да завършим картинката, тя си имаше и кученце, което търчеше наоколо и джавкаше. От онези мексикански хлебарки, които можеш да удавиш в чаша чай, но за по-ясно се казваше Малчо.

— Няма, няма, успокой се, маме — вдигна тя изчадието и го целуна по муцуната. — Малчо винаги ревнува, когато мама я посещават господата — обясни госпожа Андершон, намигна и се усмихна с червените си устни.

В такъв случай май ще трябва да внимаваш да не направите някоя тройка с него и малкия Стигсон, помисли си Бекстрьом, който впрочем рядко пропускаше възможност да мисли подобни неща.

Сетне побърза да извади снимките на приятелите на Даниелсон, за да сложи край на тази простотия и в крайна сметка да се махне оттам. Домакинята им бе седнала на нисък фотьойл с розов плюш, а посетителите бе настанила на дивана на цветчета срещу него. През това време Малчо отново се разтича и разджавка, докато стопанката му не се смили и не го вдигна в скута си.

Ама танцърчето е извадило късмет. Чиста педофилия, макар на обратно, помисли си Бекстрьом, а когато баба Андершон се наведе над масата, за да разгледа отблизо всички пияндурници приятели на пияницата Даниелсон, очичките на малкия Стигсон направо засвяткаха.

— Разпознавам ги почти до един — оповести госпожа Андершон. Поизпъна се и вдиша дълбоко за по-голяма увереност, усмихна се широко на своите посетители. — Те са старите приятели на Даниелсон. Подвизавали са се наоколо през всичките години, откакто живея тук, и мисля, че никога не съм виждала когото и да било от тях трезвен. Между другото, онзи не е ли някакъв стар бивш полицай? — попита тя и забодде дългия червен нокът на показалеца си върху паспортната снимка на Роланд Столхамар.

— Да — потвърди Бекстрьом. — Пенсионирани.

— Значи той е бил посетителят на Даниелсон, с когото вдигаха връва до небесата във вечерта на убийството.

— Защо мислите така? — попита Бекстрьом.

— Видях го, докато разхождах Малчо — отговори Брит-Мари Андершон. — Тътреше се по Росундавеген. Беше някъде към осем. Напълно възможно е да е отивал при Даниелсон.

— Но така и не сте видели кой е бил у тях? — попита Бекстрьом, като същевременно изгледа на кръв Стигсон.

— Не, не съм — отвърна госпожа Андершон. — Но не знам колко пъти съм засичала този Роле — струва ми се, така се казваше — да влиза и излиза от Даниелсон.

— Някой друг? — Бекстрьом кимна към купчинката снимки.

— Всъщност този е моят бивш девер, Халвар Съодерман — обясни госпожа Андершон, посочвайки снимката на бившия търговец на коли Халбата — Халвар Съодерман, на седемдесет и една. Бях омъжена за по-големия му брат Пер Съодерман, Пер А. Съодерман — поясни госпожа Андершон с акцент върху А-то. — Съвсем различен от по-малкия си брат, който е същински нехранимайко. Категорично; само дето моят мъж, за съжаление, почина преди десет години.

Сто на сто се е гътнал при удар от падащи тежести, помисли си Бекстрьом. Хвърли последен кос поглед към безспорно достойните за възхищение прелести на Брит-Мари Андершон, благодари за съдействието, насмете Стигсон, който тръгна с неохота, и се сбогува.

Стигсон изглеждаше така, сякаш Бекстрьом бе изтръгнал сърцето от гърдите му, та противно на всички правилници се наведе и прегърна старата, преди да се изнесат.

— Каква жена, каква жена — въздъхна Ян О. Стигсон, като седна зад волана, за да отидат до Йернвегсгатан и да огледат дискретно жилището на Столхамар.

— Не се ли замисляш, че може да ти бъде баба? — попита Бекстрьом.

— По-скоро майка — възрази Стигсон. — Представи си, Бекстрьом. Да имаш майка с подобно тяло.

— Обичаш милата си майчица — отбеляза той лукаво.

Майка, която трябва да го е подлагала на инцестни посегателства от най-ранна възраст, си помисли.

— Всички са така — отвърна младши полицаи Стигсон и изгледа учудено своя шеф. — Искам да кажа, обичат майките си.

Определено жертва на инцест. Горкото копеленце, помисли си Бекстрьом и кимна.

Бекстрьом го свърши като по учебник. Най-напред накара Стигсон да направи няколко кръгчета из пресечките около жилището на Столхамар. Нито следа от него.

После се промъкнаха в сградата, където живееше, и подслушаха през процепа на пощенската кутия на входната му врата. Никакъв звук.

След това Бекстрьом се обади на домашния му телефон. Няколко позвънявания отвътре, които обаче не предизвикаха никаква доловима човешка дейност.

Тогава го набра на мобилния му телефон.

— Роле — рече Столхамар, но Бекстрьом не гъкна. — Ало, ало — повтори онзи.

Бекстрьом затвори.

— Абсолютно сигурен съм, че се е чупил — прецени той и кимна към Стигсон в мига, когато съседът на Столхамар отвори вратата, застана на прага и ги зяпна.

Дребно жилаво старче — на около 70, помисли си Бекстрьом.

Според учебника такива неща не се случваха често, но той, естествено, се справи с възникналата ситуация.

— Знаеш ли накъде е отпрашил Роле? — попита го с благонравен вид. — Той е наш стар приятел и бихме искали да говорим с него.

— Да, няма нужда човек да е гений, за да се досети — изсъска дядката и се вторачи в хавайската му риза и бръснатата глава на Стигсон.

Иначе не разполагал с каквито и да било сведения и ако не се пръждосали на мига, щял да се обади в полицията.

На връщане към участъка Бекстрьом обясни на Стигсон обичайните тривиалности. Че трябва да се обади на разследващата група да държат под око адреса на Столхамар и веднага да потърсят Аника Карлсон, ако случайно се появи. Да даде номера на джиесема му на колегите, които се занимават с мобилно проследяване, за да

проверят дали могат да открият къде се е намирал Столхамар, когато бе вдигнал.

— Нали си записа времето, когато се обадох?

— Да, 14:45:20 — кимна Стигсон. — Споко, шефе — рече онзи.

На слизване от колата в гаража налетя на колежката Аника Карлсон, която пожела да говори насаме с Бекстрьом и изгледа Стигсон на кръв.

— С какво мога да ти бъда полезен, Аника — усмихна се любезно Бекстрьом.

— Говорих с прокурора. Туве ще се заеме с това. Страшно свястно момиче — увери го тя.

Значи и с нея си била, помисли си Бекстрьом. Да го произнесе на глас все пак би било неразумно. Та кой би желал да започне уикенда с пукнат череп.

— Ти или аз ще държим под око нещата през почивните дни? — продължи Карлсон.

— Би било хубаво, ако ти имаш възможност — отвърна Бекстрьом. — Не за друго, ами малко съм я закъсал с предишната работа. Накрая бях принуден да поема твърде много часове извън работното време и тъй като искам да бъда на линия, ако стане напечено, мислех да почивам този уикенд — излъга Бекстрьом.

Нямало никакъв проблем според Карлсон.

Когато се върна в кабинета си, за да събере най-необходимото и все по някое време да се прибере у дома, Ниemi внезапно мушна нос в стаята с какви ли не въпроси за обсъждане.

— Може ли да седна? — попита той и понеже вече го бе сторил, Бекстрьом просто кимна.

— А на теб с какво мога да ти бъда полезен? — попита. Лапландски селянин, си каза.

С нищо особено според Ниemi. Въпросът по-скоро бе с какво той би могъл да е полезен на Бекстрьом.

— Един съвет с най-добри намерения — обясни Ниemi.

— Слушам — отвърна Бекстрьом.

— Мисля, че трябва да успокоиш топката с Роле Столхамар. Той не е от хората, дето се нуждаят от капак на тенджера, за да светят маслото на такъв като Даниелсон. При това са били приятели. Никак не ми пасва тук.

— Наистина? — отвърна Бекстрьом с приятелска усмивка. — Чакай да видим, първо Даниелсон и Столхамар си седят, поркат и вдигат патардия докъм десет и петнайсет вечерта. После слиза съседката и ги овиква. Непосредствено след това Даниелсон е убит. Но не от Столхамар, понеже той вече се е заолюлявал към къщи, за да спи своя здравословен ранен сън. А почти веднага се появява някакъв неизвестен извършител, невидим, безшумен и изчезнал без следа, защото не ми изглежда нито ти, нито Фернандес да сте намерили и помен от него, макар че очевидно тъкмо той е намлатил Даниелсон. Така да те разбирам, нали?

— Знам, че звучи странно — отвърна Ниemi, — но...

— Така да те разбирам, нали? — повтори Бекстрьом, фиксирайки Ниemi гневно.

— Да, защото не вярвам Роле да причини нещо подобно на приятел, значи май така трябва да е станало. Колкото и невероятно да звучи.

— Аз пък не съм на това мнение. А сега, ако обичаш, извини ме.

Ниemi сви рамене, пожела приятен уикенд и си тръгна. Бекстрьом само кимна. После напусна лудницата, която понастоящем бе негово работно място, и извървя пеша целия път до дома.

19

Час по-късно Бекстрьом седеше на кухненската маса в уютната си бърлога и потен от напрежение, се подготви с лист и химикалка да въведе малко ред в своя нов живот.

Да видим сега, помисли си, захапал химикалката. Първо два дни пост. Абсолютно въздържание до последната подробност, единствено зеленчуци, вода и разни подобни екстри. После по-балансирана диета в продължение на два дни и ако изчисленията му са точни, според метода Бекстрьом би следвало да пийне здравата в неделя. Лесна работа, помисли си той.

Случи се по-рано, понеже още в петък вечер получи просветление.

Най-напред отиде под душа, после старателно се избърса, навлече халата, седна на дивана и изгледа филма, който му бе дал лекарят. Целия запис. Облече си спортния екип, разходи се из половината Кунгсхолмен и изгълта три леки бири още щом се прибра. Не помогнаха. Пак се чувстваше като орел, налетял на електрическа жица.

При това положение нямаше никакъв избор. Взе една тъмна и една синя бира, свлече се като пребит тюлен и някъде между съня и дрямката получи божествено откровение.

В спалнята му бе тъмно и леко замъглено, това по някакъв начин се оказа възможно. Внезапно висок хърбав старец, облечен в бели дрехи и с брада чак до пъпа, пристъпи до леглото му, положи ръка със синкави вени на рамото му и заговори:

— Синко. Синко, слушаш ли ме?

Какво, татко, помисли си Бекстрьом объркан, понеже това бе някакъв мършав белобрад дядка, който ни най-малко не наподобяваше пияндето със зачервена мутра, старши сержант в Полицейското управление на Мария, а според откачената му майка и родител на Бекстрьом.

„Боже Господи — помисли си Бекстрьом, който изведнъж разбра какво става. — Боже Господи!“

— Синко — повтори брадатият. — Чуваш ли какво ти казвам?

— Слушам, отче.

— Животът, който живееш, вече не е цял, а раздвоен — заяви старчето. — Поел си по грешен път, синко, послушал си лъжепророците.

— Прости ми, татко — изскимтя Бекстрьом.

— Върви си с мир, синко — отвърна старецът и пак го потупа по рамото. — Гледай да се върнеш в правия път. Стани отново пълноценен човек.

— Обещавам, тате — отговори Бекстрьом, седна в леглото и изведнъж се почувства съвсем буден.

Посланието, което бе получил, беше пределно ясно. Изкъпа се повторно, обу си панталон, облече чиста риза и сако. Когато излезе на улицата, вдигна очи към безкрайната синева над кръглата си глава и благодари на своя Господ и Създател.

— Огромно благодаря, Татко — каза Бекстрьом, а две минути по-късно седеше на обичайната маса в свидната си стара квартална кръчма.

— Бекстрьом, къде се дяна, по дяволите — поде сервитьорката, която бе финландка и от време на време намазваше пълна тренировъчна програма в кревата му марка „Хестенс“, при условие разбира се, че не бе набелязал нещо по-добро.

— Разследване на убийство — отговори ѝ мъжествено и рязко. — Цялата седмица съм търчал като гърмян заек, но сега най-сетне успях да подредя нещата.

— Въй, въй. Какъв късмет, че имат теб, Бекстрьом. Значи ще да се нуждаеш от нещо хубавко — прецени сервитьорката и се усмихна майчински.

— Естествено — отвърна той.

После поръча халба бира от силната и голяма ракия за преди яденето.

Едросмляна смоландска наденица с червено цвекло и задушени картофи. За всеки случай се подкрепи с малко пастет и няколко пържени яйца в допълнителни чинии. После отпразнува началото на уикенда, какъвто неизменно бе обичаят му, а когато хвана такси към службата в понеделник в 9 сутринта, вече бе изхвърлил филма на лудия лекар в чувала с боклука. Ами стига човек да се вгледа, и ще види, че той изобщо не си прилича с онзи с памперса.

— Лъжепророци — изсумтя Бекстрьом.

— Моля? — обади се шофьорът и го изгледа учудено.

— Полицейското управление на Солна и няма да ми навреди, ако пристигнем още днес — отвърна Бекстрьом, който сега отново си бе Бекстрьом.

На влизане в кабинета си Бекстрьом забеляза бележка на бюрото — от колегата, който бе поел следенето на мобилния телефон. Заядливото обаждане до Столхамар в петък следобед в крайна сметка кацнало на клетъчна антена отатък Йоресунд, в центъра на Копенхаген.

— Знаех си — подхвърли Бекстрьом и набра Аника Карлсон по мобилния си.

— Добро утро, Бекстрьом — поздрави го тя.

— Пука ти дали е добро — отвърна той с най-благовъзпитания си маниер. — Оня шибан Столхамар явно е духнал към Копенхаген.

— Вече не — каза Аника Карлсон. — Охраната току-що се обади с известието, че е долу във вестибюла. Искате да се срещне с нас.

Десет минути по-късно Бекстрьом, Карлсон и Столхамар се настаняха в стая за разпити в Криминалния отдел. Съдейки по облеклото и външния му вид, Столхамар явно бе изкарал напечен уикенд. Тридневна брада, пот, непрани дрехи и смрад както на старо, така и на ново напиване. Иначе си бе същият. Едър здравеняк с остро набраздено лице и без грам тлъстина по мускулестото тяло.

— Шибана работа, Бекстрьом — поде той, почесвайки крайчето на окото си с кокалчето на дясната ръка. — Какви са тия скапани гангстери, дето са убили Кале?

— Надявахме се ти да ни помогнеш по този въпрос — отвърна Бекстрьом. — Издирваме те от няколко дни.

— В четвъртък сутринта заминах за Малмьо — обясни Столхамар и потърка кървясалите си очи. — Нали тогава е станало, ако съм схванал нещата правилно?

— Че какво си правил в Малмьо? — попита Бекстрьом.

Аз задавам въпросите тук, помисли си.

— Имам там една стара изгора. Адски печена мадама, та щом с Кале ударихме печалбата в сряда и ненадейно намазах десет бона, хич не се колебах. Хванах влака на юг. Не понасям шибаните самолети. Адски са тесни. Трябва да си някой мухльо японец с ампутирани крака, за да се намърдаш. Пък и не сервират нищо. Пътувах със сутрешния. Пристигнах рано следобед.

— Тя има ли си име? — попита Бекстрьом.

— Коя? — Столхамар зяпна учудено Аника Карлсон.

— Мадамата от Малмьо — поясни Бекстрьом.

— Много ясно — отговори му. — Маря Улсон. Живее на Стафансвеген 4. Има я в указателя. Медицинска сестра в тамошната болница. Посрещна ме на централна гара Малмьо. Спокойно можеш да ѝ се обадиш, ако не ми вярваш.

— А после? — попита Бекстрьом.

— После не сме си подавали носа навън — до петъка, когато заминахме за Копенхаген и се наобядвахме стабилно. Изкарахме така целия ден и половината нощ.

— И после?

— Ами после се върнахме. Някъде на ранина. В Малмьо. В дома на Маря, там продължихме. В събота излязох да понапазарувам, преди да затворят магазина за алкохол. После пак му отпуснахме края.

— Пак му отпуснахте края?

— Определено — въздъхна Столхамар. — В адска кондиция е това момиче, пък аз самият съм бил и в по-добра форма. Та тъй, не съм излизал от бърлогата до неделя вечер, когато Светкавицата звънна по мобилния, да каже какво е станало.

— Светкавицата?

— Бьорн Юхансон. Друг стар авер от даскалото. Сигурно го знаеш. Известен е в града. Стар образ от Солна. Той именно притежаваше „Светкавично електричество“ в Сумпан, ама сега го е поел малкият. Да, разказа ми всичко и вече нямаше как да си лежа в гнездото там, в Малмьо, та взех нощния влак на север — да ви помогна да спипате мизерника, дето е убил Кале.

— Много мило от твоя страна, Роланд — отвърна Бекстрьом.

Изглежда, Столис все пак е размишлявал между всичките питиета и е решил да се посъпротивява, си каза.

— Да, по дяволите. Много ясно, че ще съм на линия. Та значи, ето ме — поясни Роле.

Отне им два часа да проучат какви ги бе вършил Столхамар от четвъртък сутрин, когато внезапно бе отпътувал, та чак до понеделник сутрин, когато изникна в Полицейското управление на Солна. После се оттеглиха за обяд.

Бекстрьом се натъпка, понеже съзнаваше, че това тук можеше да се окаже тегава история. Кюфтенца с картофено пюре и сметанов сос, а този път и марципанова прахосмукачка, и мазарин. Аника Карлсон мушна набързо салатата с паста и минерална вода, преди да се погрижи Алм и останалите да се заемат с проверката на сведенията, които бе дал Роланд Столхамар относно посещенията си в Малмьо и Копенхаген. Той самият се задоволи със сандвич и чаша кафе, които Аника му донесе от кафенето на долния етаж.

По малко се приближаваме, помисли си Бекстрьом, когато най-сетне се завърнаха по местата си. Столхамар бе започнал да се поти по многообещаващ начин, а когато надигна кафето към устните си, за сигурно го хвана с двете ръце.

— Бил си в Солвала миналата сряда, 14-ти май — отбеляза Бекстрьом. — Ще ни разкажеш ли за това?

Отишъл там още в четири следобед, за да погледа загревката и да наобиколи и преслуша старите приятели.

— Загревка? — попита Аника Карлсон, която не се бе обаждала кой знае колко предобед.

Столхамар обясни. Когато извеждат конете на хиподрума преди надбягването, за да подгреят.

— Като стречинг, сещаш се. Загреваш. Преди да излезеш за истинското състезание — поясни Столхамар.

Някой и друг час по-късно се появил Кале Даниелсон. Говорили с Гунар Густафсон, който ги уверил, че подсказването му от предишния ден още важало. Незабавно правосъдие се справял превъзходно по време на първата загревка. Изглежда, старата му контузия била преодоляна.

— Според Гура конят бил като нов — обясни Столхамар. — Вече не бил толкова буен, но физиката му си оставала феноменална. Според моето мнение, Бекстрьом, истински шибан локомотив.

— Как се намерихте там, във Вала? — попита Аника Карлсон. — Предварително ли бяхте определили къде да се срещнете, или?

— Той май ми звънна по мобилния си — поклати глава Столхамар. — Така ми се струва.

— Значи Кале е имал мобилен телефон — отбеляза Аника.

— Че нали всички имат в наше време — отвърна Столхамар и я изгледа с учудване.

— Имаш ли номера му? Номера на мобилния — поясни Бекстрьом.

— Мм-нее — поклати глава Столхамар. — Че за какво ми е? Обикновено му звънях на домашния или се виждахме някъде из града. Ако не си бе у тях, оставях съобщение на секретаря. Той се обаждаше. Пък и нали Кале имаше номера на моя мобилен.

— Чакай малко, Роланд — заинати се Бекстрьом. — Ясно е, че трябва да имаш номера на мобилния му. — Тук нещо не е наред, помисли си.

— Не — продължи Столхамар. — Не чу ли какво казах — повтори и го изгледа гневно.

— Виждал ли си Даниелсон да притежава мобилен телефон? — попита Карлсон. — Сигурен ли си? — Тук нещо не е наред, помисли си тя.

— Сега, като казваш, всъщност не съм — отговори Столхамар.

Мамка му, помисли си Бекстрьом, размениха погледи с колежката му и реши да смени темата.

— После ще го дообсъдим — рече Бекстрьом. — Май двамата с Даниелсон сте спечелили маса пари.

Двамата с Даниелсон заложили 500 крони за победа на новоизгрелия Незабавно правосъдие, разделили си фиша, а две минути след старта били по-богати с над 20 000.

— И после? — попита Бекстрьом.

— Кале прибра парите — обясни Столхамар, сетне викна един бакшиш за вкъщи, за да направи вечерята. Нали щяхме да се видим у

тях, за да хапнем, та ми се видя правилно. Да не се изкушава човек. Като наближиш седемдесетака, вече си се поопознал — обясни той. — И с пълно право — продължи, — понеже още на следващото надбягване останах без нищо. Принудих се да взема назаем стотачка от стар приятел, та да не се налага да ходя пеша до Кале. Наближаваше осем, а кой ще иска да седне на масата посред нощ. Ако не говорим за среднощна закуска, разбира се.

Мамка му, помисли си Бекстрьом.

— Той има ли си име? — попита го.

— Кой? — врътна учудено глава Столхамар. — Кале ли?

— Онзи, от когото си взел стотачката.

— Светкавицата — каза Столхамар. — Мислех, че съм го споменал. Не говорихме ли за него преди обяда?

— Взел си такси до дома на Даниелсон. До Хаселстиген 1? — попита Бекстрьом, в чиято памет показанията на Брит-Мари Андершон още бяха пресни.

— Точно така — кимна Столхамар.

— Напълно си сигурен? — продължи Бекстрьом.

— Не, по дяволите, като се замисля. Стотачката не стигна и оня кождер иракчанин, дето караше, ме изрита на Росундавеген. В интерес на истината, не беше край на света, понеже до входа на Кале оставаха само неколкостотин метра, та последната отсечка се наложи да драпам пешачката.

— Взе ли касова бележка?

— Щях — отвърна Столхамар. — Обикновено всичките ги давам на Кале. Има навика да ги пробутва на някакъв стар приятел, дето продава бяла техника. Ама говедото отлетя.

— Значи си извървял пеша последната отсечка — констатира Бекстрьом. Не е съвсем глупав дъртият му пияница, си каза. — А после?

Първо си разделили парите. Поне донякъде. Столхамар получил 10 300, десет хилядарки и три стотачки, — но тъй като Даниелсон нямал дребни, Столхамар му опростил една десетачка.

— Стар приятел, не е край на света, нали? — Столхамар сви широките си рамене.

После яли, пили и си приказвали. Започнали някъде към 20:30 с бекон и бобена яхния, няколко силни бири и твърда пиячка. Като свършили с хапването, Кале си налял водка с тоник, а Столхамар предпочел да пие чисто. Говорили още, настроението и тонусът били на макс и Кале пуснал няколко стари плочи на Еверт Тоб.

— Биваше си го човека — разчувства се Столхамар. — Дявол да го вземе, в тая страна май не е написана една смислена песен, откак Еверт пусна кепенците.

— А колко време слушахте музика? — попита Аника Карлсон.

— Доста — отвърна Столхамар и я изгледа учудено. — Беше от онези старите винилови плочи, от дългосвирещите, и май я въртяхме поне два-три пъти. „С кораба «Хайланд роувър» на път от Абърдийн отбихме към Сан Педро гориво да заредим“ — затананика Столхамар. — Чуваш ли колко е прекрасно, Карлсон. Текстовете направо ти лягат на сърце — заяви той.

— И колко време пяхте така? — попита Бекстрьом.

— Ами докато някаква луда вещица от сградата не звънна на вратата, взе да врещи и крещи. Аз, нали, си седях в гостната, кефех си се на Еверт, та не я видях, но гласът ѝ се чуваше, по дяволите.

— Колко беше часът? — настоя Бекстрьом.

— Идея си нямам — Столхамар сви широките си рамене. — Но знам колко беше, когато се прибрах у дома и се обадох на Маря, понеже предварително погледнах. Човек все пак не звъни на хората посред нощ.

— И колко беше?

— Май 23:30, ако не ме лъже паметта — отвърна Столхамар. — Спомням си как си помислих, че май вече изпускам влака, ама бях успял да ѝ се наточа, та събрах смелост и звъннах. Макар че преди това ударих глътка и у дома. Имах малко в килера и май чак след това реших, че не би било зле да поема на юг.

— Ти кога си тръгна от Даниелсон? — попита Бекстрьом.

Как пък да го проверим това последното, замисли се.

— Още щом вещицата взе да вдига аларма, ми просветна, че май става време да се прибирам да къртя. Сбогувах се с Кале и се запътих към къщи. Да ми е отнело максимум десет минути, плюс някоя и друга

стъпка накриво по пътя — обясни Столхамар, усмихна се и поклати глава. — Понеже партито бе загубило живец, така да се каже, а Кале се вкисна, обади се на дъртата, дето беше слязла, и я овика. Като тръгвах, той си плещеше с нея.

— Даниелсон беше на телефона и се караше със съседката, като си тръгвал — повтори Бекстрьом.

— Точно така — потвърди Столхамар. — Някак си стана време да се запътя към къщи, малко на спокойствие. Адски гадно — продължи Столхамар и отново потърка крайчеца на окото си с кокалчето на пръста. — Докато си хъркам и сънувам сладки сънища за Маря, някой шибан откачалник да нахлуе с взлом у Кале и да го убие.

— Защо мислиш, че някой е нахлул с взлом? — попита Бекстрьом.

— Така поне ми каза Светкавицата — отвърна Столхамар и изгледа озадачено най-напред него, после и Аника Карлсон. — Така дочул, че външната врата на Кале висяла и се веела на пантите. Някой мизерник е нахлул и го е ограбил. Убил го, докато си спял в леглото.

— Ти като си тръгна — отклони го Бекстрьом, — спомняш ли си дали Кале заключи вратата?

— Никога не забравяше. Кале бе предпазлив човек — обясни Столхамар. — Не че тогава съм се замислил, но съм сто процента сигурен, че го е сторил. Имах навика да го закачам по тоя повод. Винаги се залостваше. Аз самият никога не заключвам, като съм си вкъщи.

— Страхуваше ли се от някого? — попита Бекстрьом. — Щом винаги е заключвал.

— Сигурно не е искал някой да се намъкне и да му свие нещо. Нали имаше маса ценни предмети.

— Като например — обади се Бекстрьом, който бе ходил на мястото и с очите си бе видял мизерията.

Добрутро, си каза.

— Амии — започна Столхамар с вид на дълбоко замислен. — Старата му колекция плочи трябва да е струвала цяло състояние. И писалището, такава ценност.

— Онова в спалнята му? — попита Бекстрьом.

Как ли някой би могъл да го измъкне навън, помисли си той, и как такъв като Столхамар е успял да стане ченге.

— Точно — кимна той. — Антики. Кале имаше много такива неща. Истински килими и какви ли не стари хубави работи.

— Изпитвам известни затруднения с това, което ми казваш — възрази Бекстрьом. — Когато го намерихме, вратата не беше заключена, по нея нямаше следи от разбиване. Отвътре може да се заключи с ключ или с резе. Отвън се заключва с ключ. Когато колегите са пристигнали, тя е зеела широко, но по нея не е имало следи. Криминалистите предполагат, че когато извършителят си е тръгвал, просто е затворил вратата, но тъй като вратата на балкона в дневната е била открехната, е станало течение и входната се е отворила. Как ще разтълкуваш това?

— Да тълкувам — озадачи се Столхамар. — Щом криминалистите го твърдят, сигурно е така. По дяволите, мен ли питаш. Аз съм стар следовател. Не съм криминалист. Питай Пеле Ниemi или някого от неговите момчета.

— С колегите мислехме в малко по-различна посока — Бекстрьом кимна към Аника Карлсон. — Представяме си, че Кале Даниелсон трябва да е пуснал вътре извършителя, понеже е бил някой, когото е познавал и му е имал доверие. — Да ти го начукам, помисли си.

— Хвърчиш в облаците, Бекстрьом — Столхамар поклати глава. — Че кой от нас, старите приятели на Кале, ще има причина да го убие?

— Нямах никакви предложения? — попита Бекстрьом. — С колежката Карлсон тъкмо на това се надявахме.

— Ами да, единственият от старите дружки, за когото бих се сетил в такъв случай, трябва да е Манхатън. От старите приятели, в смисъл. Който е имал зъб на Кале, искам да кажа.

— Манхатън? Манхатън, дето е в Ню Йорк?

— Не, по дяволите — отвърна Столхамар. — Манхатън — онзи шибан сладникаво-лепкав коктейл от уиски и ликьор. Кой идиот е измислил да налива ликьор в уискито? Мамка му, трябва да е наказуемо.

— Манхатън — повтори Бекстрьом.

— Мане Хансон — обясни Столхамар. — Приятелите го наричаха Манхатън. През трудовия си период беше барман в стария „Карлтън“. Сръбнеше ли, можеше да стане злобно копеле. Включи се в

някаква фирма по съвет на Кале и определено всичко отиде по дяволите. Това не му се понрави.

— Мане Хансон — повтори Бекстрьом. — А къде да го намерим?

— Опасявам се, че май няма да е лесно — ухили се Роланд Столхамар. — Като че ли най-добрият съвет е гробището на Солна. Неговите копеленца не се посвениха да пръснат праха му в горичката за възпоминания за по-евтино.

— И кога беше това? — попита Бекстрьом.

С какво съм го заслужил, помисли си.

— Миналия век — отвърна Столхамар. — Преди най-малко десет лета, струва ми се.

— Има нещо, което ме учудва, Роланд — обади се Аника Карлсон. — Ти си стар колега, така че с неща като проверките на телефони например със сигурност си запознат не по-зле от мен.

— Старото куче си знае номерата — съгласи се Столхамар със самодоволство.

— Когато си оставил Кале Даниелсон, той е бил на телефона, крещял е на съседката. Този разговор сме го проверили. Обадил се е малко преди 22:30. После казваш, че си се върнал право у дома и ти е отнело приблизително десет минути. Ще рече, че си се прибрал към 22:40.

— Точно така — кимна Столхамар.

— После твърдиш, че си се обадил на приятелката си от Малмьо в 23:30.

— Да, това си го спомням. Понеже предварително погледнах часовника. Както казах, не исках да звъня твърде късно.

— А какво прави през това време? Прибираш се в 22:40, а й се обаждаш в 23:30. Остават 50 минути. Почти цял час. Какво си правил?

— Че нали ви казах — отговори Столхамар с вид на изумен.

— В такъв случай трябва да съм забравила — отбеляза Аника Карлсон. — Би ли ни разказал отново?

— Беше ми останала глътка пиене в килера. И нали имах повод да празнувам, започнах от него. После звъннах на Маря. Точно така.

Явно съм живнал, като си сръбнах за отскок — обясни Столхамар с изкривена усмивка.

— Петдесет минути — повтори Аника Карлсон и се спогледа бързо с Бекстрьом.

— Голяма глътка ще да е била — отбеляза той.

— Хайде, не бъди такъв, Бекстрьом — каза му Столхамар. — Просто съм си седял, размишлявал съм си.

— За съвсем други неща — поде Бекстрьом. — Спомняш ли си Кале Даниелсон да е имал някакво куфарче или чанта за книжа? Някакво такова доста луксозно кожено чудо с месингова ключалка.

— Да, имаше — потвърди Столхамар и кимна. — Светлокафява кожа. Истинска началническа чанта. Видях я за последно, като ходих да вечеряме у тях, преди да го убият. Определено си я спомням.

— Спомняш си? — обади се Бекстрьом. — Защо?

— Беше я оставил на телевизора — отвърна Столхамар. — В гостната, където бяхме седнали да хапнем. Ненормално място за чанта, нали. Аз нямам подобна, разбира се, но и да имах, едва ли щях да я туря върху телевизора. А защо питаш?

— Изчезнала е — обясни Бекстрьом.

— Аха — Столхамар сви рамене. — Във всеки случай беше там, когато тръгнах. Още си лежеше върху телевизора.

— Когато пристигнахме на сутринта, вече я нямаше — съобщи Бекстрьом. — Нямах ли представа къде може да се е дянала?

— Стига вече, Бекстрьом — погледна го Столхамар с хлътналите си очи.

— Мисля, че ще спрем дотук — Бекстрьом кимна на колежката си.

— Аз съм за — обади се Столхамар. — Искам да се прибера и да си взема душ.

— Ще трябва да ни дадеш още няколко минути, Роланд — каза му Аника Карлсон с дружелюбна усмивка. — Налага се да поговорим с прокурора, преди да си тръгнеш.

— Окей — Столхамар сви рамене.

Час по-късно заместник главният прокурор Туве Карлгрен реши да задържи бившия криминален инспектор Роланд Столхамар. Именно

Бекстрьом и Карлсон я убедиха и макар доста да помърмори, в крайна сметка тя се съгласи с тях. Столхамар бе имал предостатъчно време както за убийството на Карл Даниелсон, така и за изхвърлянето на дрехите и всичко останало на път към дома. Доста факти говореха против него, а имаше и много други, които подлежах на проверка. Та с основание заподозрян в убийство, докато следователите проучваха показанията му и претърсваха апартамента му, за всички замесени щеше да бъде най-спокойно, ако Столхамар остане на топло.

Тъкмо преди Бекстрьом да се прибере у дома след работния ден, Петер Ниemi му се обади по телефона. На факса му бе пристигнало първото известие от лабораторията относно окървавените дрехи.

— Кръвта на Даниелсон — заяви Бекстрьом с категорична, а не с въпросителна интонация.

— Разбира се — отвърна Ниemi.

И никакви други следи освен тези на Даниелсон — според лабораторията и Ниemi. Никакви влакна, косми или отпечатьци от пръсти. Може би щяха да се открият евентуални следи от ДНК, но щеше да отнеме време да се проучат.

Все тая, реши Бекстрьом и си повика такси.

На следващия ден, вторник, следобед разследващият екип проведе третата си сбирка — присъстваха всички, включително двамата им криминалисти. Аха да започнат срещата, в стаята влезе и шефът на Криминалния отдел на Солна комисар Тойвонен. Кимна рязко и изгледа гневно вече насядалите там, преди той самият да заеме място в дъното на стаята.

Деветима души, от които един истински полицаи, помисли си Бекстрьом. Иначе един същински фински селянин, един лапландски копелдак, и той фински селянин, чилиец, руския, една по-млада водна кокошка, върла лесбийка, играч на народни танци и добрият стар Ларш Алм — Дръвника с тежка умствена изостаналост по рождение — и накъде, по дяволите, отива полицейският колектив.

— Окей — поде Бекстрьом. — Да започваме. Как върви претърсването у Столхамар? — погледна предизвикателно към Ниemi.

В общи линии били готови, смяташе Ниemi. Накратко казано: не намерили нищо, което да уличи Столхамар. Никакви загадъчни суми в брой, никакви панталони, опръскани с кръв, никаква чанта за книжа със следи от чука.

Сигурно е укрил предметите и се е погрижил да разчисти след себе си. Пачките сто на сто е заровил под някой камък, мислеше си Бекстрьом. Точно каквото би могло да се очаква от този идиот.

— Малкото, което сме открили, по-скоро потвърждава версията на Роле — обясни Ниemi.

— Че какво може да е то? — попита Бекстрьом.

Да не повярваш. Изведнъж извършителят ни взе да се нарича Роле.

На леглото в спалнята заварили останките след посещенията на Столхамар в Малмьо и Копенхаген. Полуизпразнен сак с дрехи, чисти и мръсни накуп, несесер за из път, наполовина изпита бутилка датска горчивка. Всичко онова, което такъв като Столхамар би могъл да домъкне у дома след кратък престой в Малмьо и Копенхаген.

— Плюс цяла камара касови бонове — каза Ниеми. — Билети за влака отиване и връщане до Малмьо, плюс отиване и връщане до Копенхаген. Сметки от пет различни кръчми в Малмьо и Копенхаген. Десетина бона от таксите и най-различни други. Общо разходи за малко повече от 9000 шведски крони. Впрочем бележките съответстват по време на обявеното от него.

— И ги е запазил, за да ги даде на приятеля си, търговеца на фактури Карл Даниелсон. Веднага щом се прибере — отбеляза Бекстрьом и се ухили.

Ама че тъп може да бъде човек, си помисли.

— Според неговите думи — вметна Алм. — Разпитах го по въпроса и твърди тъкмо това. Но разбирам накъде биеш, Бекстрьом.

— И какво си направил в тази връзка? — усмихна му се той.

— Говорих с жената от Малмьо, с която е бил. Телефонен разпит — отвърна Алм. — Попитах я за същите неща. Тогава тя спонтанно реагира, че забелязала и му задала идентичен въпрос, когато били в Копенхаген. От къде на къде Столхамар изведнъж започнал да колекционира касови бонове. Обяснил й, че имал навика да ги дава на свой приятел от Стокхолм.

— Да не повярваш — намеси се Бекстрьом с блага усмивка. — Роле Столис почва да се суети, да събира касови бележки, при което малката му приятелка се чуди какво ще ги прави. Едва ли ги е искал бившият му работодател.

— Както казах — намеси се Алм, — разбирам накъде биеш.

— Разполагаш ли с още нещо? — попита Бекстрьом. Преди да запретна ръкави и да опухам Роле Столхамар, помисли си.

— Ами и това с времето. Петдесетте минути, в които си бил седял у дома и размишлявал за нещата от живота, преди да се обади на Маря Улсон в Малмьо. Да, определено й е звъннал. В 23:25 е набрал домашния телефон на Маря Улсон от своя домашен.

— Остават четирийсет и пет минути за мъдрене на възвишени мисли — констатира Бекстрьом. — Нещо да си установил за това

време?

— Като начало извървах пробно пътя от Хаселстиген 1 покрай контейнера с дрехите на Екенсбергсгатан до дома на Столхамар на Йернвегсгатан. Отнема поне петнайсет минути, ако не подтичваш.

— Още трийсет минути — установи Бекстрьом. — Предостатъчни, за да строши черепа на Даниелсон. Да му свие мангизите и да се преоблече в чисти дрехи. Да изхвърли дъждобрана, пантофите и гумените ръкавици на път за дома.

— По принцип — да — съгласи се Алм. — Проблемът е в съседа му. Ако казаното от него е вярно, няма начин.

Знаех си, помисли си Бекстрьом. Съзаклятничеството на всяка цена да се помогне на легендарния Роле да се окопоти очевидно работеше с пълна пара.

Съседът се казваше Паул Енглунд, 73. Пенсioniран уредник в Музея на корабоплаването в Стокхолм и впрочем същият, който заплаши Бекстрьом и Стигсон с обаждане в полицията. Енглунд имал син, който бил фотограф във вестник „Експресен“, той още предишната вечер се обадил на татко си, за да му разкаже, че неговият съсед бил задържан с подозрение за убийство. Дали случайно същият този съсед не е оставил на баща му резервен ключ от жилището си, та синът да направи няколко домашни снимки от бърлогата на убиеца?

Татко Енглунд решително се възпротивил на всякакви подобни хрумвания. Никакъв ключ нямал. Столхамар бил шумен алкохолик, съсед от най-ужасния тип. Благодарен бил за всяка минута, в която не се намирали едновременно на етаж, и още рано на следващата сутрин позвънил в полицията на Солна, за да сподели наблюденията си за Столхамар във вечерта на убийството на Даниелсон. Сега най-сетне имал възможност завинаги да се отърве от него. Ако наистина бе съзнавал последиците от онова, което бе напирал да разкаже, най-вероятно би предпочел да си мълчи.

— И какво твърди той? — попита Бекстрьом.

— Че е видял Столхамар да влиза във входа, където живеят и двамата, към 22:45 в сряда вечерта. Напълно сигурен е, че е бил

Столхамар, но тъй като малко го недолюбва и по принцип избягва да разговаря с него, поизчакал няколко минута, преди той самият да се прибере.

— И таз добра — отбеляза Бекстрьом. — Откъде, по дяволите, може да е толкова сигурен и какво е правил той самият навън посред нощ? Откъде може да е толкова сигурен, че часът е бил 22:45? Впрочем трезвен ли е бил? — попита Бекстрьом. — Може да е обичайната грешка. Просто да е сбъркал деня. Или да се е заблудил за часа. Или да е видял друг съсед. Ако направо не си измисля всичко това, за да се прави на интересен или защото иска да съсипе Столхамар.

— Хайде да не прекаляваме, Бекстрьом — възпря го Алм, който изпитваше истинска наслада. — Ако все пак свидетелят казва истината, Столхамар едва ли би могъл да е убиецът на Даниелсон. Във всеки случай няма начин да е станало както го мислим. Не и веднага след 22:30 вечерта. Да караме поред — продължи. — Всяка вечер след късните новини по ТВ4, които свършват с прогнозата за времето в 22:30, Енглунд има обичая да извежда своя дакел. Винаги минава по един и същ маршрут около квартала и двамата с псето го обикалят приблизително за петнайсет минути. С изключение обаче на онази вечер — когато се кани да свърне надясно по Еспланаден, го спира униформен полицаи, който едва ли не го изкъшква да се върне обратно по пътя, по който е дошъл. И той се връща. Неохотно — нали е любопитен като всеки друг. Но тъй като нищо не се случва — изчаква на Йернвегсгатан и се ослушва няколко минути, — той поема към къщи, ала щом стига до съседната кооперация, тоест на двайсетина метра от дома си, вижда Столхамар да влиза във входа.

— А защо са били там униформените колеги? — попита Бекстрьом.

— Отцепили са Еспланаден, понеже полицейският бус подготвял акция в апартамент на сто метра по-надолу по улицата. Имали информация за заподозрян, евентуално замесен в стрелбата и грабежа при „Брума“ няколко дни по-рано.

— Часовото време? — обади се Бекстрьом. — За какво часово време говорим?

— Трябва да е било след 22:30 в сряда вечерта, 14-ти май. Няма друга възможност. Акцията започва по това време: колегите от

„Опазване на реда“ отцепват района.

— Онзи и псето може да са останали там половин час — отбеляза Бекстрьом. — Откъде, по дяволите, можеш да си сигурен, че не се е мотал половин час?

— Човек никога не може да бъде сигурен — отвърна Алм. — Знам само какво казва той, бърборихме за това в продължение на два часа.

— И какво друго казва? — попита Бекстрьом. — Много ми е интересно да разбера. — За предпочитане преди Коледа, помисли си.

— Казва, че изчакал няколко минути, след което тръгнал да се прибира, видял Столхамар да влиза във входа, поспрял се няколко минутки, та да не се налага да си говорят, и също влязъл, взел асансьора и се качил до апартамента си. Още с влизането се обадил на сина си. От мобилния си телефон звъннал на джииесема на сина си. Накратко: гложди го любопитство, а синът е на място на Еспланаден, когато баща му се обажда, понеже вестникът вече има информация за случващото се. Та тогава е било единайсет без десет според проверката на телефоните, която направихме предобед — завърши Алм.

— Щом казваш — Бекстрьом изглежда гневно своя осведомител. — Дядката има ли стационарен телефон в жилището?

— Да — отвърна Алм, — и разбирам какво имаш предвид, Бекстрьом. Само цитирам каквото ми каза той.

— Няма как да не ми е чудно защо е звъннал по мобилния — обясни Бекстрьом. — Стиснат дъртак като него. Защо по мобилния?

— Защото вече го е държал в ръка на влизане в апартамента. По неговите думи — отвърна Алм. — Съжалявам, Бекстрьом — продължи той, без да изглежда ни най-малко жален. — Но въпреки всичко повечето показания потвърждават версията на Столис. Напуснал е Даниелсон в 22:30, отишъл си е право у дома, бил си е вкъщи към 22:45.

Бекстрьом предложи почивка. Криминалистите си тръгнаха. Налагало се да се заемат с важни задачи. Тойвонен също използва да се оттегли. По някаква причина изглеждаше доста по-доволен, отколкото при идването си. На тръгване дори кимна окуражително на Бекстрьом.

— Поздравления, Бекстрьом. Драго ми е, че си си същият.

Поредният откачен свидетел, помисли си Бекстрьом четвърт час по-късно, когато отново се събраха с разследващата група. В най-лошия случай Столхамар можеше просто да се е върнал на Хаселстиген по-късно през нощта, за да убие и ограби Даниелсон. Точно каквото би могло да се очаква от такъв като Столис. Седял си у дома на Йернвегсгата и си размишлявал над последната глътка, когато внезапно алкохолната мъгла в главата му се разсеяла и му просветнало, че 20 000 са два пъти повече от 10 000. При което се замъкнал обратно до дома на Даниелсон и предложил да си продължат партито. Сложил си дъждобрана, пантофите и гумените ръкавици и го намлатил със собствения му капак на тенджера. Напълно вероятно е да е станало така, мислеше си той.

— Мнения? — започна Бекстрьом, оглеждайки петимата в стаята.

Петима малоумници, ако някой изобщо питаше него. Руския, по-млада от нея водна кокошка, върло лесбо, играч на народни танци, Дръвник. Проклятието да ръководиш, помисли си той.

— Аз поне не съм склонна да пуснем Столхамар — обади се Аника Карлсон и се усмихна окуражително на шефа си.

Не думай, помисли си Бекстрьом.

— Слушам — отвърна й.

— Все пак не е ли малко странно втори извършител да се появи в дома на Даниелсон точно когато Столхамар си е тръгнал — обясни Карлсон и изгледа Алм.

— Може специално да е изчакал — отвърна той. — В смисъл: онзи да си отиде, за да остане насаме с жертвата.

— При това е бил пуснат да влезе — заинати се криминален инспектор Карлсон. — Кое то ще рече, че трябва да е бил някой друг от

старите приятелчета на Даниелсон. Впрочем успяхме ли да ги проверим? — обърна глава към Алм.

— Действаме — отвърна той и с притеснение сви рамене.

— Аз май също съм склонна да се съглася с Бекстрьом и Аника — обади се Надя Хьогберг. — Когато човек е израснал в стария Съветски съюз като мен, спира да вярва в случайности, а и не разполагаме с никакви сведения, които да сочат, че някой е наблюдавал апартамента на Даниелсон. Колкото до нашия свидетел, не ми се нрави особено. Откъде може да е толкова сигурен, че е видял тъкмо Столхамар? Същия, когото, изглежда, толкова дълбоко ненавижда. Наистина ли можем да изключим вероятността да е видял тъкмо когото е искал? А и не е задължително фактът, че звъни на сина си точно преди единайсет, да има нещо общо с нашия случай. Със същия успех може да е бил любопитен да узнае нещо за онези полицаи на Еспланаден. Може да е искал да подскаже на сина си, че нещо се подготвя. Тоест, имайки предвид, че синът му е вестникарски фотограф. Но пък защо по мобилния, щом вече си е бил у дома. Нека не забравяме и това. Този свидетел ме съмнява.

Лесбийка плюс руския, помисли си Бекстрьом. Ама хитра руския, мина му през ума.

— Не мисля, че ще напреднем особено в тази насока. Поне не сега — отбеляза Бекстрьом. — Има ли друго?

— Другото са останалите стари приятели на Даниелсон — обади се Алм. — За които питаше ти, Аника — той кимна към Аника Карлсон.

— А за тях какво знаем? — попита Бекстрьом.

Десетина „Стари муцуни от Солна“ според Алм. Израсли, ходили на училище и работили в Солна и Сундбюберг. Набори на Даниелсон или по-големи и определено не бяха типичните убийци, ако все пак се вземе предвид възрастта им.

— Нека не забравяме, че над 60-годишен убиец всъщност е много необичайно явление — посочи Алм. — Отнася се и за убийствата на тъй наречените пияндета.

— Макар че по тази точка ми се вписва Столхамар — възрази Бекстрьом.

— Признавам — отвърна Алм. — Май в чисто статистически и криминологичен смисъл той най-много пасва.

Пъзльо, помисли си Бекстрьом.

— Аз съм полицаи — отвърна. — Не статистик или криминалист.

— Стари типове, самотници, попияват, жените са ги изоставили, децата никога не се обаждат, да, някои от тях фигурират дори в регистъра — шофиране в нетрезво състояние и пиански изцепки, един буйствал в кръчмата и бил осъден за нанесени щети, макар че по това време вече бил над седемдесетгодишен — въздъхна Алм, който по-скоро сякаш размишляваше на глас.

— Браво на юнака — усмихна се Бекстрьом. — И той е?

— Халвар Съодерман, наесен става на 72. Случило се е в кварталната му кръчма и явно със собственика са се хванали за гушите заради нещо, което ял предната седмица. Настоявал, че са се опитали да го отровят. Стар търговец на коли е Халвар, известен като Халбата. Собственикът на кръчмата, където е станала случката, е от Югославия, при това с два̀сет години по-млад, което обаче не е попречило на Съодерман да му откърти челюстта. Халбата Съодерман е легендарен стар обирджия от Солна според по-възрастните колеги, с които разговарях. Бивш крал на автоманияците, автотърговец, имал фирма за превоз на покъщнина, продавал бяла техника и какво ли още не. С редица стари вписвания в полицейските регистри. Осъждан за почти всичко от измами до физически тормоз. Направих, така да се каже, хронологична справка за него — наличен е в документацията ни от 50 години насам. През това време е излежал пет присъди в затвора. Най-продължителният период е 2 години и 6 месеца. В средата на 60-те години на миналия век бил осъден за побой, груба измама, шофиране в нетрезво състояние и още какво ли не. Но през последните 25 години доста се е кротнал. Явно възрастта си е казала думата. Е, като изключим югославянина де.

— Ето, виждаш — обади се Бекстрьом с доволна усмивка. — Мушнеш ли капак на тенджера в ръцете на такъв като Халбата, сто на сто е способен да повали екипажа на цял полицейски бус. Впрочем интересен въпрос. Той има ли алиби за сряда вечерта, 14-ти май?

— Така твърди — отвърна Алм. — Говорили сме само по телефона, но настоява, че има.

— И то е? — попита Аника Карлсон, явно любопитна по природа.

— Това не пожела да сподели — отговори Алм. — Напътства ме да вървя по дяволите и затръшна слушалката.

— Какво смяташ да правиш по въпроса? — ухили се Бекстрьом.

— Мислех да отида у тях и да го разпитам — обясни Алм, но без да проявява никакъв ентузиазъм.

— Ще ми кажеш кога и ще дойда с теб — обади се Аника Карлсон и смръщи вежди.

Горкият Халба, помисли си Бекстрьом.

— Нещо друго? — попита главно с цел да смени темата.

— Повечето от тях имат алиби — отвърна Алм. — Например Гунар Густафсон и Бьорн Юхансон, Гура Жокея и Светкавицата, както ги наричат останалите. Били са в ресторанта на Вала до единайсет вечерта. После са отишли в дома на трети от компанията, играли покер. Живее в къща в Спонга.

— А име има ли? — попита Бекстрьом. — Онзи от Спонга.

— Йонте Огрен. Викат му Йонте от Белста. Бивш тенекеджия — явно фирмата му се е намирала при река Белста. Седемдесетгодишен. Неосъждан, но известен бабаит. Говори се, че на младини е огъвал тръби и ламарини с голи ръце, такъв тип. Впрочем един от малцината все още женени, но вечерта, когато са играли покер, съпругата е отсъствала от града. Била на гости на сестра си в Нюнесхамн. Определено си е знаела човека, да ти кажа, Бекстрьом.

— Други? — попита той с неволно пробуден интерес.

— Марио Грималди, 65 — отвърна Алм. — Италиански имигрант. Пристигнал през 60-те, когато работел в „Сааб“ в Съодертелъе. С Халбата Съодерман станали първи приятели — нали онзи бил търгаш на коли, — но също и с брат му, десет години по-голям, който въпреки също бил автотърговец. Ако ви е интересно, щом брат му е Халбата, явно са му викали Литъра, но тъй като от десет години насам не е между живите, струва ми се, че него поне можем да игнорираме. Марио обаче си е жив. След няколко години в „Сааб“ напуснал и станал пекар на пици. Според информацията ни още трябва да притежава две-три пицарии и кръчма тук, но дори да е вярно, името му не присъства в ничия документация.

— Той има ли прякор? — попита Бекстрьом.

— Приятелите май го наричат Кръстника. — Алм поклати глава със съжаление: — И него не успях да издира, но ще имаме грижата.

— Да, нали разбираш — окуражи го Бекстрьом. — Има колкото щеш пенсии, които да захапем, но аз самият все още залагам на бившия ни колега Столхамар. Друго? — добави той, поглеждайки часовника.

— Аз намерих банковия сейф на Даниелсон — обади се Надя. — Не беше съвсем лесно, но се справих.

— Успяла си — отвърна Бекстрьом.

Хитра е вещицата. Типична рускиня, помисли си. Тия руски копелета понякога са злокобно оправни.

— Оставих на бюрото ти ключ за сейфа — обясни Надя.

— Идеално — отвърна Бекстрьом, предвкусил отскачането до Стокхолм и голямата бира от силната.

На бюрото на Бекстрьом бе оставен ключ за банков сейф, копие на прокурорско разпореждане, както и бележка от Надя, написана на ръка: името и телефонният номер на служителката в банката, която щеше да помогне по практическата част.

Нищо друго не беше нужно, но тъй като Бекстрьом поначало си бе любопитен човек, на излизане мина покрай стаята ѝ.

— Кажи ми как го направи, Надя.

Според нея не било кой знае какво. Най-напред си набавила списък на клиентите със сейф в клона на Търговска банка на кръстовището на Валхалавеген и улица Ерик Далберг в Стокхолм. Най-вече частни лица, които предпочела да остави за по-късно, но също така и стотина юридически лица. Отделни фирми, събирателни дружества, командитни дружества, акционерни дружества, няколко асоциации и общности. Започнала от най-голямата група — дружествата.

После издирила информация за лица в бордовете или в ръководствата, или изобщо за хора, които по един или друг начин можело да са свързани с различните дружества. Нито следа от какъвто и да било Карл Даниелсон.

— Затова пък открих ООД, в чийто борд са Марио Грималди и Роланд Столхамар, пък и Сепо Лаурен, сещаш се, младият съсед на Даниелсон от Хаселстиген. Това ми дойде в повече — поклати глава Надя Хьогберг.

— Да, по дяволите, той не е ли умствено изостанал? Въпросният Лаурен?

— Възможно е — отвърна Надя. — Алм поне така каза, аз самата не съм се срещала с него, но във всеки случай не е обявен за правно недееспособен, нито е фалирал, та няма никакви формални пречки да

функционира като изпълнителен директор. Със сигурност за Даниелсон точно това е било важното.

— Та това е просто феноменално — отвърна Бекстрьом.

По дяволите, рускинята трябва да стане шеф на Държавна сигурност, помисли си. Малко да ги сръчка с остена.

— Скромна фирмичка с ограничен брой служители. В застой вече над десетилетие, тоест не извършва никаква дейност. Май няма и активи. Или най-малкото са незначителни. Впрочем нарича се „Писарска работилница ООД“. Според устава предлагат писачески услуги на частни лица и предприятия. Всичко от рекламни брошури до юбилейни речи. Двете жени, учредили фирмата, явно са работили като секретарки в някоя рекламна агенция и са си представяли цялата работа като вид допълнителни доходи. Вероятно обаче клиенти така и не са се появили, та още след две-три години фирмата е била продадена на тогавашния криминален инспектор Роланд Столхамар.

— Виж ти — възкликна Бекстрьом и видът му беше също толкова лукав, както и тонът му.

— Според мен Столхамар и Грималди са били подставени лица на Карл Даниелсон. И ако се крие капка истина в това, което чувам за Столхамар, той със сигурност си няма понятие.

— И за какво му е била на Даниелсон? Тази „Писарска работилница ООД“.

— Аз също се чудя — отвърна Надя, — понеже не изглежда да са извършвали никаква дейност. Обаче все още имат банков сейф. Обадох се в банката — продължи тя — и след кратко недоволно тършуване из досиетата на клиентите изровиха старо пълномощно на името на Карл Даниелсон, осигуряващо му достъп до сейфа на фирмата. Впрочем последното му посещение е било в деня на убийството, следобеда в сряда, 14-ти май. Предният път е в средата на декември миналата година.

— Така значи — отвърна Бекстрьом. — И какво държи в сейфа?

— Това е сейф от най-малкия размер — обясни Надя. — Трийсет и шест сантиметра дължина, двапет и седем сантиметра ширина и малко над осем сантиметра височина. Значи няма нещо кой знае колко много. Ти самият какво мислиш?

— Предвид личността на Даниелсон бих заложил на фишове от надбягвания и стари касови бонове — отвърна Бекстрьом. — А ти,

Надя?

— Може би гърненце със злато — отговори тя с широка усмивка.

— Че откъде може да го е взел? — възрази Бекстрьом и поклати глава.

— Като бях дете в Русия, грешка... Като бях дете в СССР и животът беше труден и беден, и мизерен, и често ужасен, баща ми обикновено гледаше да ме разведри. Не забравяй, Надя, казваше ми той, че в края на дъгата винаги има гърненце със злато.

— Стара руска поговорка — вметна Бекстрьом.

— Не съвсем — изсумтя Надя. — По онова време за цитиране на подобни поговорки те привикваха право в КГБ. Но ако искаш, може да се обзаложим на бутилка водка — усмихна се отново Надя.

— Тогава залагам бутилка, че са касови бележки и фишове — отвърна Бекстрьом. — А ти?

— Гърненце със злато — каза му тя с неочаквана меланхолия. — Макар че няма да се събере в толкова малък сейф, но нас, руснаците, надеждата ни крепи до последно.

Хитра, адски хитра, помисли си Бекстрьом. Ама и луда като всички руснаци.

После помоли Аника Карлсон да го закара. Кой, по дяволите, би издържал да слуша жертва на инцест от Даларна, докато бълнува за тлъста дърта блондинка, си бе помислил Бекстрьом. Колежката Карлсон поне прояви необходимия усет да си държи устата затворена, докато шофира, и точно четвърт час след потеглянето от Полицейското управление на Солна тя паркира служебната кола пред банката.

Служителката бе особено отзивчива. Само погледна полицейските им карти, придружи ги до подземното хранилище, отключи сейфа със своя ключ и ключа на Бекстрьом, извади малката метална кутия и я сложи на масата.

— Имам въпрос, преди да си тръгнеш — възпря я с усмивка Бекстрьом. — Даниелсон е проверявал сейфа си преди близо седмица. Разбрах, че ти си го обслужила. Спомняш ли си нещо за въпросното посещение?

Колебливо поклащане на глава, преди да му отговори.

— Ние тук все пак имаме банкова тайна.

— Тогава сигурно знаеш, че сме дошли заради убийство, а в такъв случай банковата тайна става невалидна — отвърна Бекстрьом.

— Знам. Да, спомням си посещението му.

— И защо?

— Беше от онези клиенти, които ти правят впечатление, макар да не идваше често — отговори тя. — Винаги малко маниерни жестове, пък и смърдеше на алкохол. Спомням си, че веднъж се шегувахме за това след негово посещение. Дали скоро няма да цъфне при нас Икономическа полиция.

— Спомняш ли си да е носил куфарче за документи? Чанта за книжа от светлокафява кожа с месингови заключалки? — попита Аника Карлсон.

— Да, спомням си. Винаги я носеше. Дори и миналата седмица, когато дойде да вземе разни неща от сейфа си.

— Защо мислиш така? — попита Аника Карлсон. — Че е дошъл да вземе нещо?

— Докато вадех кутията, той отвори чантата. Беше празна. Е, като изключим тефтер и няколко писалки.

— Благодаря — отвърна Бекстрьом.

— Какво ще кажеш? — Аника Карлсон вдигна чифт найлонови ръкавици още с излизането на служителката.

— За да поровичкаме в кутия, белязана с чиновнически пръстови отпечатъци — поклати глава Бекстрьом. — Пет пари не давам. Ниemi и хората му да се занимават с подробностите. — Фишове от надбягвания и стари фактури, помисли си. — Окей, Аника — той се подсмихна и претегли кутията в ръка. — Да се обзаложим ли?

— На стотачка, не повече — отвърна Аника Карлсон. — По принцип никога не се хващам на бас. Залагам на фишове от конни надбягвания и касови бележки. А ти, Бекстрьом?

— Гърненце със злато. Нали знаеш, Аника. В края на дъгата винаги има гърненце със злато — обясни той и отвори сейфа.

По дяволите, помисли си, а очите му станаха топчести като главата му. Защо, да ме вземат мътните, не дойдох сам? Дори задника

си нямаше да се моря да си бърша до края на дните си.

— Да не си ясновидец, Бекстрьом? — попита Аника Карлсон и го зяпна с опулени очи, топчести като неговите.

Преди малко повече от половин година началникът на Кралската криминална полиция Ларш Мартин Юхансон се обади на своята колежка Ана Холт, старши полицейски офицер, с въпроса дали би приела да я покани на вечеря.

— Много мило — отвърна Ана Холт с усилие да прикрие учудването си.

За първи път, макар да се познаваме над десет години, помисли си тя. Какво ли иска? От опит знаеше, че в действията на Юхансон има винаги умисъл и почти винаги прикрита схема.

— За кога имаш предвид? — попита тя.

— За предпочитане довечера — отвърна Юхансон. — Най-късно утре.

— Довечера е удобно — съгласи се Холт.

Какво ли иска сега от мен, помисли си. Трябва да е нещо съвсем необичайно.

— Отлично — отговори Юхансон. — Да се видим в 19:00 часа, ще ти изпратя по електронната поща адреса на кръчмата, където мисля да те заведе. Вземи си такси и запази касовата бележка, аз плащам.

— Ще се оправим — успокои го Холт. — Само един въпрос от любопитство. Какво искаш да направя?

— Ана, Ана — отрони Юхансон с въздишка. — Искам да вечеряш с шефа си. Надявам се да прекараш приятно. И отговор на въпроса ти: не, не съм възнамерявал да те моля за услуга. А мислех да ти споделя една тайна. Отнася се само за мен, та можеш да бъдеш съвсем спокойна.

— Спокойна съм — увери го Холт. — Пък и ще ми бъде приятно да се срещнем. — Ама си го бива да пробутва разни номера, помисли си тя още със затварянето на телефона.

Какво ли иска всъщност, питаше се на качване в таксито, преди да се срещне с него. Въпреки уверенията му в обратното, не ѝ се вярваше да не е нещо съвсем различно от това да ѝ разкаже някаква тайна за самия себе си. Чисто и просто Юхансон не беше от типа, който споделя тайни. Той никак не се затрудняваше да ги пази, особено ако касаеха него.

Преди малко повече от половин година бе накарал нея и колегите ѝ, чийто брой все повече нарастваше, тайно да прегледат разследването по случая Палме, за да видят дали не биха могли да открият нещо, което всички останали следователи бяха пропуснали.

Предвид факта, че материалите бяха безумно много и идеята изглеждаше мъртвородена, бе се случило нещо, достойно единствено за определението „чудо“. Бяха се натъкнали на двама неизвестни дотогава съвсем вероятни извършители. Единият — планирал убийството, и другият — човекът с оръжието. Първият бе мъртъв от няколко години насам, но вторият, изглежда, бе жив. Неизвестно местонахождение, явно се бе укрил. Но поне бяха добили представа какво се бе случило в действителност.

Откриха редица обстоятелства, свързани с двамата заподозрени. Дори разполагаха със свидетели и материални потвърждения в подкрепа на съмненията си. Бяха открили и местонахождението на онзи, който все още беше жив. Часове преди да го задържат, му се случи необяснимо нещастие. Взрив на яхтата му в северна Майорка прати на морското дъно всичко, до което бяха стигнали Холт и колегите ѝ. В реалната действителност, която обитаваха Ана Холт, нейните колеги и шефът ѝ, разследването на убийството на министър-председателя бе приключен случай.

Ако Юхансон възнамеряваше да говори за това, тази тайна беше станала всеизвестна: убеждението, че бяха открили истината, но тя чисто и просто бе недоказуема. А дори и да бяха сгрешили, това също не можеше да се докаже.

Да разкаже тайна за самия себе си? *Цуни ме отзад*, помисли си Ана Холт на слизане от таксито пред заведението.

Срещнаха се в кварталната кръчма на Юхансон. Малък италиански ресторант само на няколко пресечки от жилището му на Съодер. Превъзходна храна, още по-добри вина, Юхансон в най-чаровното си настроение. И персонал, който се държеше към него като към крал — сигурно такъв и беше на това място, а към нея — като към негова коронована спътница.

Сто на сто ги е предупредил, помисли си Холт. Че са колеги и тя не е „някоя шибана любовница“, която е завлякъл там.

— Преди да дойдеш, им споменах, че работим заедно — сподели Юхансон с усмивка. — Да не си пълнят малките главички с разни приумици.

— Почти го заподозрях — усмихна се и Холт.

Човекът, който премисля всичко много ходове напред.

— Да, не е ли странно, Холт — поде Юхансон. — Че премислям нещата предварително.

— Ами на моменти ме побиват тръпки — отвърна Холт. — Но тъкмо сега се чувствам отлично — добави.

А не винаги е така, си каза.

— Бродяга и ясновидец — кимна Юхансон. — А не винаги е така, ще знаеш. Понякога и аз бъркам.

— Тази тайна ли смяташе да ми разкриеш?

— Не, разбира се — отвърна той със засегнат вид. — И през ум не би ми минало да споделя подобно нещо. Цялата ми северна убедителност би се изпарила на мига. — Юхансон се усмихна пак и надигна чашата си.

— Изключително забавен си, Ларш. Когато си в това настроение. Но тъй като умирам от любопитство...

— Напускам — прекъсна я Юхансон. — Махам се след седмица. Подадох си оставката без предизвестие.

— Надявам се, не се е случило нещо — обади се Холт. Какво е намислил пък сега, зачуди се. Какви ми ги говори?

Нищо според Юхансон. Нищо не се било случило и наистина не бил намислил нищо. Затова пък стигнал до прозрение. От чисто лично естество.

— Изпълних дълга си — обясни й. — Всъщност трябваше да се махна след година и половина, но тъй като изпълних своя дълг, след над четирийсет години приключвам с живота си на полицаи, та няма никаква причина просто да седя и чакам времето да изтече. Говорих с жена си — продължи той. — Тя намира идеята за превъзходна. Разговарях с ръководството и началника на кралската полиция. Опитаха се да ме убедят да остана до края. Благодарих им за доверието, но отказах учтиво. По същия начин отклоних и ред други предложения за работа и задачи.

— А кога смяташе да споделиш с колегите? — попита Холт.

— Ще бъде оповестено в четвъртък след заседание на ръководството.

— Какво смяташ да правиш после? — попита Холт.

— Ще си копам зелките и ще гледам да остарее комфортно — отвърна Юхансон и кимна замислено.

— Но защо тогава го споделяш с мен? Преди всички останали колеги?

— Защото имам и един въпрос — отговори Юхансон.

Знаех си, помисли си Холт. Знаех си, каза си тя.

— Но тъй като в момента си добила точно този вид, смятам първо да те успокоя. Не те поканих тук, за да ти направя предложение за брак. Отговорът е не. А как е твоят колега Ян Левин?

— Добре — отвърна Холт. — Как се чувства скъпата ти съпруга Пиа?

— По-добрата ми половинка, искаш да кажеш — изведнъж стана сериозен той. — Чувства се като перла в златен обков.

— Ами въпросът — напомни му Холт. — Имаше въпрос.

— О, да — отвърна Юхансон. — Явно имам в главата някакъв бърз напоследък — само да сменя темата и...

— Давай сериозно, Ларш. Хайде бъди сериозен.

— Искаш ли да станеш главен комисар в комисариата на Вестерурт? — попита я Юхансон.

Главен комисар в комисариата на Вестерурт? Та нали вече има работа. Работа, която й допада. Колеги, които харесва, сред тях един, с когото започна връзка преди месец. Тъкмо последното май е

единствена причина да смени работата си, прецени тя. Връзките на работното място съсипват любовта. Съсипват не само любовта впрочем.

Месечна заплата по-висока с 20 000. Работно място близо до жилището ѝ. Успешно поддържан полицейски район. Един от най-добрите. Предизвикателство ще е да ръководи стотици сътрудници, някои от които бяха най-образцовите полицаи в региона. Като оставим настрана всичко дотук, имаше един-единствен повод Юхансон да попита точно нея.

— Има само една причина да предложи на теб — каза той. — Една — повтори и вдигна дългия си показалец.

— И каква е тя?

— Ти си най-достойната — отвърна Юхансон. — Толкова е просто.

— Един практически въпрос — продължи Холт. — Наистина ли можеш да ми направиш подобно предложение? Тези неща не ги ли решава началството в Стокхолм?

— Решава ги правителството — отговори Юхансон. — След консултация с Кралската полиция и в конкретния случай с началството в Стокхолм. Между другото, шефът на регионалната полиция на Стокхолм ще ти се обади. Независимо от това, което ще ми отговориш тук и сега. Помисли по въпроса.

— Обещавам — отвърна Холт.

Знаеше си, че я бива, и за разлика от твърде много от своите посестрими тя нямаше проблем да го заявява в случай на нужда. Но чак пък да е най-достойната? И това да го чуе от Юхансон. Малко пресилено, имайки предвид колко съм се карала с него през годините, си каза.

— Добре — усмихна се той. — А сега да забравим за това, нека просто прекараме приятно. *No more business. Back to pleasure*^[1]. Ти определяш темата на разговора, Ана.

— Разкажи ми. Разкажи защо изведнъж си решил да сложиш край на полицейската си кариера.

— Както казах — започна Юхансон със същия ентусиазъм, — сега ще си прекараме приятно. *No more business*. Но ако искаш, мога да ти споделя защо станах ченге. Как започна всичко, така да се каже.

— Защо стана полицай? — все същият си е, помисли си.

— Понеже обичам да проучвам нещата — обясни Юхансон. — Това винаги е било голямата ми страст. Това, а разбира се, и Пиа. Невъобразимото щастие да срещнеш жената на живота си, след като отдавна си преполовил своя жизнен път.

А сега, след като вече знаеш кой е убил министър-председателя, не е чак толкова интересно да проучваш разни неща, помисли си Ана Холт. Остава само жена ти, понеже нея все още я обичаш.

[\[1\]](#) Да оставим работата. Назад към удоволствието (англ.). — Б.пр. ↑

Седмица по-късно регионалният началник на полицията в Стокхолм се обади да покани Холт на обяд. За предпочитане час по-скоро.

— Много ще ми бъде приятно — отвърна Ана Холт. Тъй като бяха членки на управата на обединение на жените полицайки, тъй като се харесваха, уважаваха, тъй като нямаше никаква причина да откаже. — Много ще ми бъде приятно. Кога? — попита Холт.

— Удобно ли ти е идната седмица в петък? — попита регионалният началник на полицията. — Смятам да е в моя кабинет, та да се отървем от всички любопитни мъже.

— Чудесно — съгласи се Холт.

За щастие, има и човек, който ни най-малко не прилича на Юхансон, помисли си тя, затваряйки телефона.

В петък следващата седмица въпросът ѝ бе зададен отново.

— Би ли се съгласила да станеш комисар на Вестерурт? Много ще се радвам да ми дадеш положителен отговор.

— Да — кимна Холт. — С удоволствие.

— Значи го решихме — отвърна шефката, която не изглеждаше ни най-малко изненадана.

Назначението на Ана Холт бе оповестено в началото на януари, а в понеделник, 3-ти март, тя започна работа на новата си длъжност. Механизмите на бюрокрацията се задействаха бавно. Този път обаче се задвижиха по-бързо от обичайното.

Предвид работата, която си бе избрала, меденият месец се оказва значително по-продължителен, отколкото би имала правото да изисква. След шест седмици като комисар на Вестерурт началникът на регионалната полиция отново се свърза с нея.

— Налага се да се срещнем, Ана — каза ѝ. — По възможност веднага. Искам да те помоля за услуга.

Защо ли изведнъж ми се стори, че звучиш почти като Юхансон, помисли си Ана Холт.

— Искаше да ме помолиш за услуга — поде Ана Холт, когато няколко часа по-късно вече седеше в кабинета на началничката.

— Да — отвърна тя с вид на човек, който се готви за отскок.

— Ами изплюй камъчето — усмихна се Холт.

— Еверт Бекстрьом — отвърна регионалният началник на полицията.

— Еверт Бекстрьом — повтори Ана Холт, която дори не направи опит да прикрие изумлението си. — Да не би да говорим за комисар Еверт Бекстрьом, който временно е изпратен в отдела за издирване на вещи към стокхолмската полиция? Небезизвестния Еверт Бекстрьом, така да се каже.

— Май да — отговори началникът на регионалната полиция и също се усмихна. Поне направи опит. Усмивка, която ѝ костваше усилие. — В Криминалния отдел във Вестерурт имаш свободна позиция за комисар. Искам да назначим Бекстрьом — поясни тя.

— При положение че се познаваме и те уважавам...

— Уважението е взаимно, знаеш — вметна началничката.

— ... стигам до предположението, че имаш много основателни причини.

— И то какви — емоционално отвърна събеседничката. — Само да знаеше. Практически погледнато, мислех да го назначим до второ нареждане, временна длъжност, така ще си спестим всички формални проблеми и ще си запазим свободата за действие, ако се окаже, че не се получава. Обещавам да се погрижа за тази страна на нещата. Недей да я мислиш.

— Чакай малко — Холт вдигна ръце отбранително. — Преди да предприемем каквото и да било, искам да изслушам аргументите ти.

Малко повече от месец на новата работа, помисли си. И видиш ли, Бекстрьом тупва от небето. Право в обятията ми. Като паднал ангел или по-скоро затлъстял херувим на средна възраст с прекършени крилца.

— Имам редица аргументи, ако издържиш да ги изслушаш — отвърна началничката и отново се засили за отскок. — Ще имаш ли сили?

— Да. Разбира се. Слушам.

Поначало Бекстрьом заемал по-висока длъжност. Всъщност бил комисар от Отдела по убийствата в Кралската криминална полиция, докато главният комисар не го изритал, връщайки го в стокхолмската полиция, където било изначалното му назначение.

— По причини, които така и не можах да си изясня напълно — обясни началникът на регионалната полиция. — Нали не е някой некадърен следовател. Разкрил е доста особено тежки престъпления.

— Е, да — съгласи се Холт, която бе работила с него. — Фучи наоколо като стадо слонове, помитайки всичко по пътя си. Ала щом прахът най-после се слегне, колегите му обикновено откриват някои ценни неща. Като изключим подхода, май бих могла да се съглася с теб. Във всеки случай, където е Бекстрьом, нещата не остават в застой.

— Да, този човек като че има необуздана енергия — заяви началничката с дълбока въздишка.

— Да, просто непонятно при начина му на живот и външния му вид — подкрепи я Холт.

— Настоящото му разпределение на издирване на вещи е зловещ избор. Не че някой от шефовете му го е спипал с нещо, но се носят просто ужасяващи слухове. Надали са се постарали достатъчно да му помогнат. Занимава се с работа, която не му е интересна. Бекстрьом се чувства подложен на несправедливо отношение. За съжаление, донякъде е в правото си, та профсъюзът не спира да ми диша във врата. При това Бекстрьом е с отлични препоръки. Дори блестящи.

Да, препоръки — за отървяване от него, помисли си Холт. Независимо какво се е случило, си каза тя и само кимна.

— Ана — въздъхна отново началничката. — Имам чувството, че ти единствена си способна да се справиш с него. Ако не стане, обещавам да го изтегля. Дори да го разкарам, макар профсъюзът вече да поиска главата ми на тепсия.

— Добре, разбирам — отвърна Холт.

— При това през последните шест месеца неспирно бълнува за убийството на Палме — настоява, че бил открил някакво мистериозно съзакляtnичество. Аз самата сглупих да му разреша да направи докладна по случая. Уверявам те, Ана...

— Знам — отвърна Ана Холт. — Лично я изслушах.

— Чисто и просто беше смехотворна, особено при мисълта, че един от хората, които посочва като участници в заговора, изненадващо се свърза с мен с молба да му помогна. Тоест на Бекстрьом. Високопоставен депутат в Риксдага. Настоява, че Бекстрьом бил подложен на тормоз. И то нееднократно.

— Сега искаш да разсеем малко Бекстрьом от неговата фикс-идея — отбеляза Холт.

— Точно така — отвърна началникът на регионалната полиция. — Тежките случаи на насилие, изглежда, са единственото, което занимава съзнанието му. Пък и на вас ви липсват тъкмо такива специалисти във Вестерурт.

— Окей — съгласи се Ана Холт. — Обещавам да направя каквото мога, но преди да взема решение, бих искала да разговарям с онзи, който ще бъде негов пряк ръководител — да чуя и неговото мнение. Задължително.

— Действай, Ана. Стискам ти палци, да знаеш.

— Бекстрьом — каза комисар Тойвонен, началник на Криминалния отдел във Вестерурт. — Говорим за Еверт Бекстрьом? Да започне при мен?

— Да — отвърна Холт. Тойвонен, помисли си. Една от легендите на стокхолмската полиция. Тойвонен, който никога не отстъпва, никога не губи време в любезности. Каквото му е на сърцето, това му е на езика. — Да — повтори. — Знам, че изпитваш известно колебание.

— Окей — сви рамене той. — Нямам проблем с Бекстрьом. Започне ли да щурее, той самият ще си има проблеми.

— Окей — повтори Холт.

Какви ги говори, си каза.

— Никакъв проблем — кимна Тойвонен. — Кога идва?

Най-сетне, помисли си Тойвонен, след като излезе от кабинета на началничката си. Макар и след двайсет и пет години, часът най-накрая

бе настъпил. А почти се бе простил с надеждата за разчистване на предишните сметки. Сега ще видиш, шопарче, сега, дявол те взел, мислеше си комисар Тойвонен, а обектът на неговия гняв бе новият му колега комисар Еверт Бекстрьом.

Тойвонен не беше искрен със своята шефка Ана Холт. Преди повече от 25 години като млад полицейски стажант, или „лисица“ както се казваше по онова време, пък и до днес сред полицаите от неговото поколение, изкара тримесечен стаж в отдел „Насилие“ в Стокхолм. За ръководител му се падна криминален инспектор Еверт Бекстрьом.

Вместо да научи „лисугера“ на нещо свързано с работата на следователя, Бекстрьом го бе превърнал в свой личен роб. Въпреки гордия произход на Тойвонен, поколения селски жители и воители от Карелия, Бекстрьом го третираше като руски крепостен селянин. Използваше го да подрежда хаоса на бюрото му, да изпразва кошчетата му за боклук, да мете пода, да прави кафе, да купува датски сладкиши, да го разкарва из града със служебната кола по най-различни мистериозни задачи, които очевидно много рядко имаха нещо общо с работата, да спира, за да му купи хотдог с картофено пюре, като му се прияде. Да плаща с оскъдната си стажантска заплата, понеже Бекстрьом все бил забравил портфейла си в службата. Веднъж, когато ги разпределиха за охрана на посолство, Бекстрьом дори го принуди да излъска обувките му, а на място го представи на пазача като „моя лисугер, финско селянче, ще знаеш“.

Тойвонен бе неколkokратен шведски шампион по борба и класически, и свободен стил, та би могъл с лекота да строши всяка кост на Бекстрьом, без дори да си извади ръце от джобовете. Тази мисъл не го бе напускала и за миг, но тъй като бе решил да стане полицаи, истински полицаи за разлика от своя ръководител, просто стискаше зъби и се въздържаше. Поколения карелски селски жители и воители, замесвали от памтивека в хляба си дървесна кора. Двайсет и пет години по-късно му бе просветнало пред очите. Доста му бе просветнало.

През нощта Тойвонен сънува най-сладки сънища. Най-напред размекна шопарчето с хватка, изпробва халф и двоен нелсън плюс още номера, за които щяха да го дисквалифицират по време на активната му кариера. След като го подготви по този начин, той приложи на Бекстрьом няколко преобръщания със захват в бърза последователност. За финал склучи ножица с крака на неговия къс тлъст врат. И ето ти го 25 години по-късно, проснат с морава физиономия, размахал къси тлъсти ръчички, а Тойвонен изпъшква от удоволствие и стиска още малко по-силно.

Две-три години преди да се появи в полицията на Солна, комисар Еверт Бекстрьом бе изгонен от естествената си среда в Отдела по убийствата в Кралската криминална полиция и препратен в Отдела за издирване на вещи в стокхолмската полиция. Или дюкяна за намерени вещи, както всички истински полицаи, включително и самият Бекстрьом, наричаха този последен склад за откраднати велосипеди, изгубени портфейли и заблудени полицейски души.

Бекстрьом бе станал жертва на коварни интриги. Бившият му началник Ларш Мартин Юхансон, лапландско копеле, консуматор на ферментирала херинга и прикрит социалист, чисто и просто не издържа на успешната му битка с все по-нарастващата тежка престъпност. Затова пък сплете въже от всички нишки на клеветата, надяна примката на врата на Бекстрьом и лично ритна столчето изпод краката му.

Очевидно работата в дюкяна за вещи си бе чисто наказателно назначение. През последвалите две години принуждаваха Бекстрьом да издирва откраднати велосипеди, изчезнал багер, яхта, която се оказа потънала в крайните райони на архипелага, различни видове опасни за околната среда отпадъци и най-обикновени кофи за външни клозети. Това би пречупило и най-силния, но Бекстрьом издържа. Възползва се от ситуацията по оптималния начин. Издири един от отдавнашните си контакти, стар търговец на произведения на изкуството, онзи му даде нужния съвет и той намери откраднатата маслена картина на стойност 50 милиона, уреди се със заслужена сума като страничен доход, а полудебилните му началници си присвоиха почестите. С това бе свикнал и можеше да го преглътне.

През есента на следващата година същият информатор му пусна любопитни сведения за самоличността на убиеца на министър-председателя Улоф Палме, а той самият не се тутка нито миг. За нула време надуши и оръжието на убийството, и заговор между четирима високопоставени граждани. Безспорно тясно свързани с

престъплението. Имаха общи корени далеч назад във времето. Чак до 1960-те, когато следвали право в Стокхолмския университет, а през свободното време се отдавали на, меко казано, перверзни и престъпни дейности. Между другото имаха и таен съюз, наречен „Приатели на пичката“.

Когато Бекстрьом се канеше да разпита един от съзаклятниците, бивш главен прокурор, а в момента депутат на християндемократите, тъмните сили, чиито следи бе надушил, отвърнаха на удара и се опитаха да го унищожат. Кръвният му враг Ларш Мартин Юхансон, който през целия си живот бе обслужвал властта като лакей, изпрати по петите му личните професионални убийци на полицейската държава, спецчастите. Опитана се да му светят маслото, дори го уцелиха с шокова граната в главата. След като така позорно се провалиха в кроежите си, го затвориха в психиатрията.

Бекстрьом обаче си стъпи на краката, върна се, върна си и на тях. Въпреки превъзхождащата им сила. Спечели профсъюза на своя страна, важни клечки в медиите, а явно и не едно богато на ресурси анонимно лице, което трябва тайно да е симпатизирало на борбата му за правдини. Не е добре за човек да е сам, това е печалната истина, но Бекстрьом за пореден път бе доказал, че е по-силен от всички останали.

Още след няколко месеца се върна на работа. Нови камари боклуци, но същевременно и шанс да свърши по някоя странична услуга на такива, дето заслужаваха. Временно трябваше да отложи мисълта окончателно да разгадае убийството на министър-председателя. Да, победата на Бекстрьом определено бе на висока цена, ала той беше паметлив и рано или късно щеше да намери възможност да си събере всички неплатени дългове.

Изглежда също така, че враговете му взеха да се огъват. Лапландското копеленце Юхансон внезапно напусна без предизвестие, нали така се казва, когато изритат такъв като него, а само преди месец началник човешки ресурси на стокхолмската полиция му се обади с предложение за назначение като комисар и следовател по криминалните случаи във Вестерурт. Изведнъж стана пълноправен кадър с достъп до всички екстри в полицейските компютри. Шанс да помогне и на други клетки приятели в нужда, а който е предупреден, е въоръжен. Никакви кофи с лайна и изгубени портфейли, само

обичайните нормални престъпници: разбил главата на жена си, надупчил на решето детегледачката или посегнал на малолетната щерка на съседа.

— Обещавам да си помисля — отвърна Бекстрьом с достойнство и кимна на началника човешки ресурси.

— Би било добре да се съгласиш, Бекстрьом — каза началникът, разлиствайки нервно документацията си. — Само не се бави много — знаеш, че копнеят за теб. Тойвонен, който ще бъде новият ти шеф, предпочита да започнеш веднага.

Тойвонен, помисли си Бекстрьом. Финското лайнарче, неговият лисугер, когото бе научил да дава лапа още преди 25 години. От това по-хубаво — здраве.

Замисълът беше той да се яви на новата си работа като следовател по криминалните случаи в полицията на Вестерурт в понеделник, 12-ти май. От този ден датираше назначението му. Тъй като Бекстрьом все пак си бе Бекстрьом, реши да се възползва от случая, започвайки с малко допълнително свободно време. Обади се във Вестерурт с известието, че бил възпрепятстван да дойде в уречения ден, за съжаление. Стара задача от предишната му служба, свързана с изхвърляне на опасни за околната среда вещества, делото щяло да се гледа същия ден, та Бекстрьом бил принуден да присъства, за да свидетелства.

И на следващия ден не бе възможно. Бил привикан на обстоен контролен преглед в медицинската служба на стокхолмската полиция. Пространна история, която се очаквало да отнеме целия ден. Имал възможност да се яви на новото си работно място едва в сряда. А ден преди това все пак бе получил известието, което едва не го довърши — от лекар, който се бе оказал съвременен д-р Менгеле, — та когато в сряда, 14-ти май, се запъти към Полицейското управление на Солна, той носеше смъртта в сърцето си.

Сега, след седмица, отново бе на себе си.

Backstrom is back, as always^[1], помисли си Бекстрьом, който очевидно владееше английския перфектно. Не ще и дума, възприемчив, а и опитен телевизионен зрител.

В понеделник, 12-ти май, меденият месец на Ана Холт окончателно бе приключил и това нямаше нищо общо с Бекстрьом.

Сутринта двама нападнали бронирана кола в момента, когато минавала през входа за VIP гости на летище „Брума“. Тъкмо били натоварили плячката и се канели да напуснат местопрестъплението, когато един от двамата охранители с дистанционно взривил ампули оцветители в чувалите с пари. Подир което играта загрубяла. Обирджииите направили обратен завой, отнасяйки първия охранител, който се опитал да избяга. Единият крадец скочил от колата, произвел няколко изстрела с автоматично оръжие, убил единия охранител и ранил тежко втория. Сетне отпрашили, изоставили автомобила и чувалите с пари на малко повече от километър от местопрестъплението и успели да изчезнат безследно.

Това бе само началото на неволите й. Същата нощ известен фински хулиган бил застрелян пред дома на приятелката си в Бергсхамра, когато на тръгване се канел да се качи в колата си. Неизвестно накъде и защо щял да пътува, но в ръката си носел малка пътна чанта с всичко от чисто бельо и четка за зъби до десетмилиметров пистолет и джобен нож с пружина. Късно било да му се задават въпроси. Два куршума в тила и завинаги мъртъв.

Тойвонен, който водеше разследването на грабежа при „Брума“, отдавна бе спрял да вярва в случайностите с подобен развой. Тук имаше връзка и неговите криминалисти я потвърдиха още на следния ден. Най-прясната му жертва имала следи от червена боя и по двете китки. Трудна за измиване боя, чийто химически състав до последната молекула съвпадала с използваната от инкасо транспортите за цветните им ампули. Пък и нали тъкмо там би следвало да попадне, в случай че все пак е участвал в грабежа — в процепа между ръкавиците на извършителя и ръкавите на черното му яке.

Някой явно е започнал да чисти следите, помисли си Тойвонен.

Когато „пиянското убийство“ на Бекстрьом бе извършено два дни по-късно, Ана Холт едва не изпита облекчение. Най-сетне нормална задача, помисли си тя. Направо дар небесен. Съвсем скоро обаче предстоеше да промени мнението си по въпроса.

[1] Бекстрьом се завърна, както винаги (англ.). — Б.пр. ↑

— Какво, по дяволите, ще правим сега — измърмори Бекстрьом, поглеждайки най-напред колежката си, сетне и кутията от банковия сейф.

— Налага се веднага да се обадим на някого от шефовете, за да си измием ръцете — отвърна Аника Карлсон. — Трябва да дойдат и да запечатат...

— Затвори шибаната кутия — прекъсна я Бекстрьом, комуто не понасяше да гледа тази гадост.

Да мъкне със себе си тази педантична лесбийка, когато за пръв и единствен път в живота си е бил допуснат до съкровищницата на Али Баба. И да няма обхват на мобилния.

— Стените в подобни подземия сигурно са страшно дебели — отбеляза Аника Карлсон. — Ако искаш, мога да изтичам горе да се обадя — продължи тя, изваждайки своя телефон.

— Ще направим следното — Бекстрьом я посочи с дебелия си среден пръст. — Ти оставаш тук, няма да вършиш нищо, но ако някое копеле се намъкне, застреляй го. И, дявол го взел, само да не изгубиш тая шибана кутия.

После се качи в банковото помещение, за да се обади на Тойвонен. Описа набързо възникналата ситуация и поиска указания. За да си измие ръцете, помисли си Бекстрьом. Ако на този свят изобщо имаше някаква справедливост, вече щеше да лети за Рио.

— Кого си взел с теб? — попита Тойвонен, който не звучеше особено разпалено.

— Анката, Анка Карлсон.

— Взел си Анката — повтори Тойвонен. — А за каква сума говорим?

— Трябва да са няколко милиона — изстена Бекстрьом.

— И си взел Алката?

— Да — отвърна Бекстрьом.

Как странно звучи гласът му, помисли си. Нали не може да се е натряскал? Не и по това време.

— Ами добре тогава. Питай дали не могат да ти дадат обикновен хартиен плик. Вземете цялата шибана кутия и елате тук, а аз ще говоря с Ниemi да се погрижи за останалото.

Анката, помисли си Тойвонен. Това е положението.

— Ама ние, нали, си измиваме ръцете — рече Бекстрьом. — Искam да кажа...

— Спокойно — прекъсна го Тойвонен. — Анката е вярна на правилника до смърт, до последната запетайка, отстъпчива е колкото стар катаджия, праволинейна като кариран лист. Само внимавай да не измислиш нещо, че ще ти щракне белезниците.

Щом приключи с разговора, Бекстрьом получи плик от банковата служителка. Остави разписка за кутията от сейфа. Лично я отнесе до колата и я държа в скута си по време на целия път до Полицейското управление на Солна. Аника Карлсон караше и никой не обели и дума.

Щом Тойвонен приключи същия разговор, излезе в коридора, привика най-приближените си колеги и довереници, събра ги в стаята си и затвори вратата.

После набързо им преразказа историята, запазвайки както винаги поантата за края.

— И кого от колегите, мислите, шопарчето е взело със себе си — възкликна с усмивка и чак подскочи на място.

Колебливи поклащания на глави.

— Анката, Анка Карлсон — оповести, ухилен до уши.

— Горкото копеленце — поклати глава Петер Ниemi. — Трябва да му отнемем служебното оръжие, та да не причини някоя глупост на самия себе си.

Четвърт час по-късно Бекстрьом лично остави плика с кутията на бюрото на Ниemi. Анка Карлсон предано крачеше до него по целия път от гаража до кабинета на криминалиста. Да не се опитва да ме

сплаши лесбийката една? Изведнъж ме съпровожда като някаква шибана културистка, помисли си Бекстрьом, вече успял да намрази всяко мускулно влакнце в изваяното тяло на Аника Карлсон.

— Според теб за колко пари става въпрос, Бекстрьом? Милиони, а? — отбеляза Ниemi с невинно изражение.

— Мислех ти да ни го съобщиш — отвърна Бекстрьом. — Докарай някой кретен, който може да смята, и ми дай разписка за пъпата кутия.

Трябва да се махна оттук, помисли си. Да се разкарам от сградата. Да обърна едно голямо.

Два часа по-късно седеше в кварталната си кръчма с второто твърдо питие и втората голяма халба от силната бира. Не бяха помогнали поне засега, не се почувства по-добре и от обаждането на Ниemi, който докладва наред запоя му:

— Два милиона и деветстотин хиляди крони. Двайсет и девет пачки по сто хиляди, това е май — прозвуча така отегчено, все едно четеше рапорт за случая. — Никакви отпечатьци, нито каквито и да било други следи, но явно е бил предпазлив — носел е ръкавици, когато е пипал мангизите. Обикновено така правят. Поздравления впрочем.

— Кво? — попита Бекстрьом.

Лапландското селянче нещо ме бъзика, помисли си.

— Че си открил тези пари. Даниелсон, изглежда, не е бил най-обикновен пияница — констатира Ниemi. — С нещо друго да ти помогна?

— Ало, ало, чувам те много лошо — отвърна Бекстрьом, изключи телефона и си поръча още едно.

— Въй, въй, Бекстрьом — усмихна се финландската му сервитьорка и кимна майчински.

Поредното съвещание с разследващата група. Привикана по спешност още в осем сутринта. Тойвонен искаше да го информират за новото положение. Бекстрьом стана едва ли не посред нощ, за да успее да стигне навреме. Такси, убийствено главоболие, спиране по пътя за зареждане с течности и допълнително пликче бонбони за смучене, пи още две хапчета за глава, почти седмица от убийството на Даниелсон. По това време можеше да се излежава на плажа на Кобакабана със скоч в ръка и по една местна хубавица на всяко коляно, мислеше си Бекстрьом. Ако не беше тая лесбийка.

Докато пътуваше в таксито, се обади прокурорът с известието, че по време на срещата им не било изскочило нищо „ново и утежняващо вината на Роланд Столхамар“, та възнамерявала да го пусне следобед.

— Ясно — отвърна Бекстрьом. — Единственото, което ме тревожи в конкретния случай, е солидната сума за из път, с която ще разполага, като реши да отпраши.

— Такива като Столхамар май никога не успяват да изчезнат — възрази прокурорът. — Заминат ли за Тайланд — понеже най-често натам ги влече, — след някой и друг месец се връщат у дома по собствено желание.

— Не знам — отвърна Бекстрьом. — Нямам си вземане-даване с такива като Столхамар. Но щом казваш. Има ли друго?

— Май това е всичко. Впрочем мисля, че с колегите ти досега свършихте добра работа — каза прокурорът помирително.

Ти пък какво знаеш за полицейската работа, малка вкисната шафрантия, помисли си Бекстрьом и затвори.

Точно в 8:00 Тойвонен влезе в стаята и за разлика от предишния път изглеждаше в прекрасно настроение.

— Как е, Бекстрьом? — попита го с потупване по рамото. — Видиш ми се бодър, надявам се да си прекарал нощта добре.

Нещастник, помисли си Бекстрьом.

— Може ти да започнеш, Надя — кимна ѝ Бекстрьом.

Не стига, че ме минахте с близо три милиона, на всичкото отгоре рускинята спечели от обзалагането бутилка водка. И как, по дяволите, да си бия камшика.

Надя Хьогберг бе разговаряла с двете жени, които двајсет години по-рано учредили „Писарска работилница ООД“ и като първа грижа си наели банков сейф за фирмата на Валхалавеген в Стокхолм.

— Двете работели в рекламна агенция наблизко — обясни Надя, — та било удобно и практично. Това с фирмата го замислили като допълнителна печалба.

Идея, която не се оказала особено доходоносна. Още от началото им липсвали клиенти, а щом шефът им в рекламната агенция открил с какво са се захванали, им поставил ултиматум. Или ще се махнат от агенцията, или ще се откажат от фирмата си.

На онзи етап капиталът им в размер на 50 000 крони почти бил употребен. Разговаряли с човека, който се грижел за счетоводството им, Карл Даниелсон, помолили го за помощ. Даниелсон откликнал, продал фирмата им за една крона на друг свой клиент. Лице, което те, между другото, никога не са срещали и дори не знаят как се казва. Даниелсон подготвил цялата документация. Видели се с него в офиса му и подписали. Не си взели кроната. Това е всичко.

— Макар че той е предложил, доколкото разбирам — обясни Надя. — Извадил една крона и я оставил на бюрото.

— Хубав жест — рече Бекстрьом. — Нещо друго?

— Какво ли не. Като изключим онези два милиона и деветстотин хиляди в банковия му сейф, струва ми се, че сме се прецакали относно нашата жертва на убийство — заяви тя на разговорния език, който понякога си позволяваше.

— Тоест как „като изключим“ — не разбра Бекстрьом. Две милиончета и деветстотин хиляди и досега можеше да съм в Рио, помисли си.

— Изглежда, във фирмата му „Карл Даниелсон Холдинг ООД“ има значително повече — обясни Надя Хьогберг.

— Пияндето е имало още мангизи? Колко? — попита Бекстрьом недоверчиво.

— Мислех да се върна на това после — каза му Надя. — По-напред смятам да поясня нещо относно сумата, която вероятно е взел от сейфа в деня на смъртта си.

— Сейфът е от най-маломерния модел, трийсет и шест сантиметра дължина, двацет и седем сантиметра ширина, осем сантиметра височина, седем хиляди седемстотин седемдесет и шест кубически сантиметра, тоест приблизително осем литра — продължи тя. — Ако евентуално е напълнена с хилядарки на пачки по сто хиляди, ще поеме около осем милиона.

— Осем милиончета в шибаното кутийче. — Дявол да ме вземе, това вече е престъпно, помисли си Бекстрьом.

— Ако става въпрос за евро с максимална стойност петстотин евро, а тези банкноти, между другото, са значително по-малки от нашите хилядарки, макар да са близо пет пъти по-ценни, кутията би побрала приблизително петдесет милиона — подсмихна се Надя. — Ако е съдържала долари с максималната стойност, съответстваща на пет хиляди долара, нали знаете, дето са с президента Мадисън, то в банковия сейф на Даниелсон би се поместил близо половин милиард шведски крони — заяви тя вече с широка усмивка.

— Будалкаш ни, Надя — поклати глава Алм. — Ами всички онези чували, дето ги влачат обирджии? Тях как ще ги обясниш?

— Даниелсон трябва да е бил най-богатото пиянде на света — обади се Бекстрьом.

Явно все пак така излиза, помисли си той.

— Банкноти с по-малка стойност — отговори Надя. — Може би средно стотачки. Напълнена с тях, нашата кутийка ще побере малко повече от милион. С двацетачки би имало някъде към триста хиляди.

— Значи говедото може да е държало половин милиард в шибания си банков сейф — обади се Бекстрьом почти омагьосан.

— И за миг не бих си го помислила — поклати глава Надя. — Предполагам, че е имал най-много осем милиона. На въпроса ти, Бекстрьом: не вярвам да е бил най-богатото пиянде на света. Затова пък знам, че много от най-заможните хора на света са пияндета.

— Тоест може да е взел към пет милиона преди седмица — вметна Аника Карлсон.

И ги е занесъл в апартамента, помисли си. В чанта, която е оставил в дневната върху телевизора.

— Ако е ръчно куфарче, тъй нареченото дипломатическо, от най-разпространения модел, а изглежда точно такова по описанията, които видях, то не би побрало пет милиона на хилядарки — възрази Надя. — Нали всички тези изчисления се основават на предположения. Аз направих следните, в случай че имате сили да ме изслушате.

— Аз с удоволствие — обади се Тойвонен с все същата ехидна усмивчица.

— Първо, приех, че е отишъл там, за да вземе пари — поде Надя. — Може да е прибрал и нещо друго, например записки или тем подобни, но допуснах, че са били пари. Второ, приех, че в такъв случай става въпрос за хилядарки на пачки по 100 000, същите като онези, които намерихме в кутията, и трето — че ги е пхнал в чанта от най-обикновения вид.

— Колко стават тогава? — попита Тойвонен и незнайно защо се ухили на Бекстрьом.

— Максимум три милиона — отговори Надя. — Но би се наложило да ги натъпче здравата, та смятам, че са били по-малко. Навярно един-два милиона — сви рамене тя. — Както разбирате, всичко това са просто догадки.

— Някой да е проверявал дали Ниemi не си е купил нова кола — вметна Стигсон и се подсмихна на останалите.

— Внимавай, момченце — скастри го Тойвонен и се взря в него заплашително. — Спомена фирмата му, Надя. А там колко пари има?

— Според годишните отчети разполага със собствен облагаем капитал на стойност малко над 20 милиона крони — обясни Надя. — Забележете, че това е фирма с най-ниския допустим капитал в акции, сто хиляди крони. С Даниелсон като изпълнителен директор, председател на борда и единствен собственик. Друг член на борда е старият му приятел Марио Грималди, а кооптиран член в същия борд е Роланд Столхамар.

— Можеше да се очаква — усмихна се иронично Тойвонен. — Никаква част от всичко това е въздух?

— Аз намерих десет милиона — констатира Надя. — Акции, облигации и други ценни инструменти, налични в депата на фирмата в Скандинавската частна банка и Карнеги. Оставащите малко над 10 милиона следва да се намират в чуждестранни трезори, но тъй като не разполагам с документите от прокурора, които са ми необходими, за да мога да ги разпитам, не знам това. Допускам, че парите са там. Годишните отчети изглеждат съставени по всички правила на играта. Проблемът е друг.

— И какъв е? — попита Тойвонен.

— Счетоводството му. Липсва ни счетоводството му. Нали е длъжен да го съхранява в продължение на десет години, но не сме открили и един документ — сви рамене Надя.

— Направо ми звучи като случай за отдел „Икономически престъпления“ — заяви Тойвонен.

— И аз мисля така — съгласи се Надя. — Ако искате да смогна и с нещо друго, ще трябва да им се възложи.

— Дадено. Напиши докладна и ще го сторя на секундата — обеща Тойвонен. — Още един въпрос. Кога Даниелсон започва да печели всичките тези пари?

— През последните шест-седем години — обясни Надя. — Преди това в предприятието му не е имало много поводи за ликуване. А преди шест-седем години започва да върви все по-добре. Годишно печели по два-три милиона от инвестиции, акции, облигации, опции и други ценни книжа, а с всяка нова лихва активите задължително са следвали тенденциите на борсата.

— Интересно — заключи Тойвонен и се изправи. — Явно Даниелсон не е бил обикновен пияница — усмихна се и кимна на Бекстрьом.

— Друго има ли? — попита Бекстрьом, изпратил с гневен поглед Тойвонен, който изчезна навън.

— Онова, което шефът поиска да свърша — обади се Фелисия Петершон, учтиво вдигнала ръка. — Дето имало нещо странно около вестникарчето. Което намерило тялото. Казва се Септимус Акофели. Струва ми се, че открих какво е. Странното де. Прегледах списъка му с номера и намерих някои неща, които противоречат на казаното от самия него по време на разпита.

Ти да видиш, помисли си Бекстрьом. Черната кокошчица е снесла. Макар все още да е само пиленце.

— И какви са те? — попита Бекстрьом, който всъщност копнееше да отиде до тоалетната и да се налее с няколко литра студена вода, да вземе още 2–3 аспирина и ментов бонбон за капак.

Да можеше направо да се махне от тази лудница и да отпраши към уютната си бърлога, където и хладилникът, и килерите за провизии понастоящем бяха върнати към добрия стар стандарт.

— Акофели има телефон с предплатена карта — обясни Фелисия Петершон. — От онези, дето човек не знае кой точно е абонатът. В четвъртък, 15-ти май, когато Даниелсон е бил намерен мъртъв, той се е обаждал общо десет пъти. Първият разговор е в 6:06 сутринта, когато се обажда в централата. Трае малко повече от три минути, по-точно 192 секунди — тя кимна към листа, който държеше в ръка. — Непосредствено след това в 6:09 набира друг номер, този път на предплатена карта. Сигналът е прекъснат след 15 секунди, когато се включва гласовата поща. Веднага набира номера отново и това позвъняване също е прекратено след 15 секунди. Изтича една минута, преди да позвъни на въпросния номер за трети път. Този път прекъсва още на петата секунда. По-точно в 6:11, и тук е интересното.

— Защо? — попита Бекстрьом и поклати глава. — Кое е толкова интересно?

— Точно тогава първият патрул на мястото влиза във входа на Хаселстиген 1. Вероятно Акофели изключва и си прибира телефона, щом чува, че някой идва.

— А останалите обаждания? — продължи Бекстрьом в опит да си придаде строг вид, доколкото махмурлукът изобщо му позволяваше.

— Към девет звъни на работното си място, за да съобщи, че ще закъснее — отвърна Петершон и незначайно защо погледна към Аника Карлсон.

— Преди това поиска разрешение — кимна тя.

— Следващото обаждане също е до службата му. Малко преди десет, когато тръгва от Хаселстиген 1.

Най-напред до централата, после три до някакъв шибан предплатен номер, след това два до службата. Едно плюс три плюс две прави... Пфу, колко да прави, помисли си Бекстрьом, който вече бе изгубил нишката.

— Седмият разговор е проведен по обедно време — продължи Фелисия Петершон. — Точно в 12:31. Тогава се обажда на предприятие клиент на фирмата, в която работи. Трябвало е да вземе пакет за доставка, но са му дали грешен номер на входа.

— Откъде знаеш? — попита Бекстрьом.

— Понеже клиентът е на обяд. Не отговаря. Тогава именно провежда осмия си разговор: с фирмата за доставки, за да провери дали не могат да изнамерят правилния номер.

— Говорила си с тях — прекъсна я Бекстрьом. — Защо? Неизбежно ли беше? — Лайнарчета, си каза.

— Така ми се струва — кимна Фелисия. — Но ще се върна на това след малко.

Какви ми ги дрънка тая черна кокошка, каза си Бекстрьом. По дяволите, плаче си за стягане на юздите.

— Деветото обаждане е точно след приключването на работния ден, в седем вечерта, а десетият и последен номер е набран четири часа по-късно. В 23:15. И двата са до същия предплатен телефон, който е набиравал сутринта. Не се свързва и двата сигнала са прекъснати след 7 секунди, което най-вероятно се дължи на факта, че абонатът е изключил своя телефон. Та значи от общо десет повиквания през този ден пет са до един и същ номер с предплатена карта, а ние не знаем чия е.

— Чудо голямо, може просто да е звъннал на някой приятел, за да се похвали какво е преживял — Бекстрьом звучеше точно толкова кисел, колкото се и чувстваше. — Нали всичките тези типове имат предплатени карти. Май точно това е номерът. Човек да не разбере кой се е обадил.

— Да, знам. Аз самата имам такава. Всъщност са доста практични — оповести тя и изгледа Бекстрьом без капка притеснение.

— Окей — отвърна той в опит да смекчи гласа си, понеже Аника Карлсон вече беше присвила очи. — Ще ме извиниш, Фелисия, но все още не разбирам защо това да е толкова необичайно.

— Понеже е изчезнал — отговори Фелисия Петершон. — Септимус Акофели е изчезнал.

— Изчезнал — повтори Бекстрьом.

Какви ги плещи тая, си каза.

— Изчезнал — кимна Фелисия. — Навярно е в неизвестност още от петък. Сутринта както обикновено е разнасял вестници, но така и не се появява във фирмата за доставки, където работи денем. Случва се за първи път, а е там повече от година. Телефонът му също не работи от петък насам. Изключен е. Последното позвъняване от него е онова от 23:15 в четвъртък вечер до предплатения номер с неизвестен собственик, оттогава телефонът е изключен.

— Така — обади се Бекстрьом и кимна насърчително.

Чернътото е свил чантата, помисли си.

— От работата му са го търсили на няколко пъти в петък — продължи Фелисия. — След като и в понеделник не се появил във фирмата, един от неговите колеги отишъл до тях и звъннал на вратата. Живее в Ринкебю, на Фурнбювеген 17, но никой не отворил. Колегата излязъл в двора, за да надзърне през прозореца. Обитава боксониера на партера, завесите не били дръпнати. Според колегата му апартаментът изглеждал празен. Та не си е бил у дома, освен ако не се е криел, за да не отвори вратата. По-късно същия ден шефът му от фирмата го обяви за изчезнал и тъй като живее в нашия полицейски район, известието пристигна тук. Намерих го, когато се заех да го издирвам, и тогава се обадох на работното му място. С което отговарям на въпроса, шефе —

завърши Фелисия Петершон, поглеждайки към Бекстрьом с най-прилежен вид.

— Това не е хубаво — поклати глава той. — Трябва да се опитаме да издирим... Акофели. Ще го поемеш ли, Аника?

— Заедно с Фелисия — кимна тя.

— Добре — Бекстрьом се изправи рязко. — Дръж ме в течение. Още нещо — той се спря на вратата, хвърли генералски поглед към колегите и го спря върху Фелисия Петершон. — Естествено, това с позвъняванията до предплатения номер и фактът, че внезапно е изчезнал, не е хубаво. Налага се да го разследваме — добре че си се натъкнала на тези неща, Фелисия. Обаче не това ме смущава — поклати глава Бекстрьом. — Нещо друго ме гложди около Акофели — повтори той.

— Какво например? — попита Аника Карлсон.

— Не знам. Блъскам си главата — отвърна Бекстрьом с усмивка, въпреки че го цепеше главата.

Ето че им подхвърли хубав кокал за ръфане, помисли си на излизане в коридора, понеже единственото, което го смущаваше точно в този момент, бе липсата на голяма, много голяма и много студена чешка светла бира.

Въобщие нямаше сили да се главоболи с въпросния черньо. Това би трябвало да е ясно за всеки с мозък в тиквата. С цялата мизерия, с която се занимават такива като него. Обзалагам се, че тъкмо той е отмъкнал чантата. Ако, разбира се, не е бил Ниemi или Ернандес. Че не е бил Столхамар, вече е ясно и за последния сополанко. Той със сигурност е примрял от щастие и заради малкото, което е успял да докопа от портфейла на жертвата.

Столхамар убива Даниелсон. Свива съдържанието на портфейла му и се запътва към къщи на Йернвегсгатан. Изпуска чантата с милионите.

Акофели открива трупа. Пребърква леговището на Даниелсон. Намира чантата. Скрива я. Отваря я на спокойствие. Осъзнава, че изведнъж е станал милионер. Отпраща за Таити, толкова е просто. А ако не е бил той, със сигурност Ниemi и съучастникът му, чилиецът. Е, крайно време е да мушна нещо в устата, каза си Бекстрьом.

Екокуриерите се бяха разположили в помещение на улица Алстрьомергатан на Кунгсхолмен. По пътя Аника Карлсон и Фелисия Петершон обсъдиха създалата се ситуация. Всичко друго би било странно и дори един вид неизпълнение на работните задължения от страна на двойка истински служители на реда.

— И какво мислим по въпроса, Фелисия? — попита Аника Карлсон.

— Надявам се да греша, но сякаш е най-вероятно Акофели да е свил чантата и да я е скрил някъде наблизо, преди да се обади в полицията. Та ние знаем само по неговите думи, че е позвънил веднага след като е намерил Даниелсон.

— Да, може и така да е. Във всеки случай не изглежда невероятно.

— Кое то сигурно означава, че Акофели вече е офейкал от страната — предположи Фелисия.

— Говорих с прокурора — отвърна Аника Карлсон. — Ще се заемем с жилището му веднага щом приключим във фирмата.

— Трябва да се уредим и с ключове — напомни Фелисия Петершон.

— Вече говорих с домоуправителя — усмихна се Аника Карлсон. — Ти за каква ме имаш?

— За чудесна — отвърна Фелисия. — Просто се закачам, нали разбираш.

Екокуриерите се намираха на приземния етаж, имаха табела над вратата и няколко велосипеда бяха паркирани напъряко на тротоара.

— Ако трябва да минеш оттук с детска количка, ще се наложи да слезеш на платното — смръщи вежди Аника Карлсон.

— *Успокой топката, бейби* — каза ѝ на английски Фелисия Петершон и се усмихна ведро. — Да го споменем чак накрая, а?

— Ти ще поемеш разговора — заяви Аника Карлсон. — Това е по твоята част.

Най-напред разговаряха с шефа на Акофели, който се казваше Йенс Юхансон, „викайте ми Йенса, така ме наричат всички тук“, имаше вид на най-обикновен шведски компютърен специалист и на вид малко по-възрастен от Акофели. Той изглеждаше обезпокоен. Това ясно личеше в погледа му въпреки дебелиите стъкла.

— Не е типично за мистър Седми — рече шефът. — Септимус, така де. Викаме му Седми, понеже такова е значението на латински — поясни и същевременно кимна за потвърждение. — Не е пропуснал и ден, откакто започна работа при нас, а това беше преди година и половина.

— Какъв е като човек? — попита Аника Карлсон въпреки обещанието, което бе дала пет минути по-рано.

— Жесток е — възхити се шефът му. — Адски добър колоездач, супер кондиция, винаги е на линия, дори в най-тежките поледици. Честен, свестен, на „ти“ с клиентите. Топ форма. С екологично съзнание. Това е важно тук. Много държим. Всички наши служители трябва да са загрижени за околната среда.

— А какво може да се е случило според теб? — попита Фелисия Петершон (тук аз задавам въпросите, си каза).

— Сигурно е свързано с онова проклето убийство. Видял е нещо, което не бива. В най-лошия случай може да се е стигнало дотам, че някой да го премахне от пътя си. Поне такива слухове се носят тук, във фирмата.

— Изглеждаше ли нещо тревожен, когато дойде на работа в четвъртък?

— Не. Направо не му се говореше за това. Нали всички го нападнаха с въпроси. Естествено. Колко често се случва да налетиш на току-що убито пиянде? На мен нито веднъж — заяви Йенса и почисти очилата си от вълнение. — Нито на някой друг от работещите тук, поне аз не познавам такъв. И какво става после — изчезнал просто ей така. Все пак странна случайност. Като съвпадение по едно и също време.

— Разбирам — отвърна Фелисия. — Кой е най-близкият му приятел в службата?

— Адвоката — отговори Йенса — Нисе Мунк. Зубри право. Май баща му е адски преуспял юрист. Впрочем тук е. Кисне долу в гаража, чисти личния си бегач. Участва по състезания. Е, не е чак като за Обиколката на Италия или Тур дьо Франс, ако питате мен — сниши глас Йенса. — Искате ли да си побъбрите?

— С удоволствие — отвърна Фелисия. — Ако намери време да се отлепи от колелото.

Адвоката на вид бе същият като шефа си, с очила и всичко останало, но не приличаше особено на състезател по колоездене, като се изключат дългите мускулести крака.

— Естествено, че питах — отвърна им. — Нали наказателното право ми е специалност. Точно с това смятам да се занимавам, щом завърша. Адвокат по наказателни дела, собствена кантора — поясни.

— И какво отговори той? — попита Фелисия Петершон.

— Че не му се лафело за това. И е разбираемо. Не е било никак весело. Още щом се прибрах в четвъртък, проверих в нета — направо все едно е адското клане с моторна резачка. Макар че ставаше дума за брадва.

— Но не сте говорили за онова, което е преживял — повтори Аника Карлсон.

— Опитах се — отвърна Адвоката. — Мистър Седми отказа да говори. Окей, окей. Работа за вършене. Постоянно нови клиенти. А на това място не караме в тандем.

— И толкова? — попита Аника Карлсон.

— Ами да.

— Не е споменал нищо повече? Нищо не е питал?

— Сега, като казваш. Всъщност имаше един въпрос. Беше точно преди да се чупя от работа. Малко чудноват въпрос, ама да знаете, тук просто се надпреварват да ме питат.

— Тоест по юридически проблеми — отбеляза Фелисия.

— Йес — кимна Адвоката. — Нонстоп безплатни консултации. Най-вече семейно право. Какво ще стане, ако гаджето ме изрита от квартирата, а аз не съм вписан като наемател. Какво ще стане с

хладилника, за който и двамата сме кихнали пари. Такива разни. Макар да съм казал, че съм по наказателното право.

— Та чудноватият въпрос — напомни му Фелисия.

— Пита ме за правото на самозащита — отвърна Адвоката. — Как било в Швеция, ако някой ти се нахвърли и опиташ да се браниш. Доколко можеш да отвърнеш.

— И ти какво му каза?

— Най-напред, че това е адски необичаен въпрос. После фактически го попитах дали той не е убил стареца, ако му се е нахвърлил, защото му е донесъл погрешен вестник или нещо от сорта. Просто някои клиенти на моменти прекаляват. Но не било това. Седми каза, че не е нищо от този род. Нищо подобно. *Категорично* — заяви Адвоката.

— Спомняш ли си как точно формулира въпроса — настоя Фелисия.

— Докъде имаш право да стигнеш. Представи си, че някой се опита да те убие. Имаш ли тогава право ти да убиеш? Приблизително така звучеше.

— И ти какво му отговори? — пак попита Аника Карлсон.

— Да. И не. Всъщност вие би трябвало да знаете, нали? Право да се приложи ответно насилие според степента на заплахата. Плюс допълнително като поука за нападателя. Като например добавъчен ритник просто за кеф, когато извършителят вече се е проснал и се гърчи.

— Останал ли си с впечатлението, че Седми пита от свое име? Че той самият е станал жертва на нападение? — попита Аника Карлсон.

— Това шега ли беше? — рече Адвоката. — Седми е израснал в Сомалия. Дали е бил жертва на нападение? Влезте да погледнете в нета. Добре дошла на Земята, госпожо полицаи.

— Имах предвид тук, в Швеция — поясни Аника Карлсон. — Нещо да му се е случило в Швеция.

— Да, питах го. Отрече категорично, вече ви казах. Разбира се, като изключим всички расисти, които такъв като Седми е принуден да търпи. Направо да ги пратят в Бедрок, ако случайно питаш мен.

— Остана ли с впечатлението, че те пита заради някого? — попита Фелисия Петершон.

— Това обаче пропуснах да го попитам — отвърна Адвоката. — Пък и предвид изживяното сутринта май не беше твърде странно. Да сметна, че се отнася за самия него, имам предвид. Толкова ли е странно?

— Наистина не е — усмихна се Фелисия.

После си тръгнаха. Йенса ги изпрати до улицата, с което даде на Аника Карлсон неочакваната възможност да оправдае имиджа си в Полицейското управление на Солна.

— Като стана въпрос за загриженост за околната среда: как ще стане човек да мине оттук с детска количка и да се опита да се провере по тротоара?

— Споко, споко, ще оправим нещата — отвърна Йенса и вдигна ръце в уmolителен жест.

— Хубаво — отвърна Аника Карлсон. — Значи да приема, че всичко ще бъде наред, когато дойдем следващия път.

— А как да тълкуваме това? Въпросите му за правото на самоотбрана? — попита Фелисия. — Мъглата се сгъстява. Крайно време е да просветите по-младата колежка.

— Съвсем ясно е, че Даниелсон е умрял вечерта преди да го открие Акофели — отвърна Аника Карлсон.

— Според съдебния лекар — кимна Фелисия.

— Не само — отговори Аника Карлсон. — Аз бях там преди седем сутринта, а Ниemi и Чико още не се бяха появили, та използвах да го докосна.

— Ай, ай, ай — ухили се Фелисия. — Огледът се прави без пръстови отпечатьци. Преподавателят ми по съдебна медицина винаги ми го опяваше, докато бях в академията.

— Трябва да съм го забравила — отвърна Аника Карлсон. — Пък и бях с ръкавици.

— И?

— Вкочанен труп. Така че нямам абсолютно никакви проблеми с чичо доктор. Поне този път. Напълно споделям мнението му.

— Така да бъде — отвърна Фелисия. — Какво ще кажеш да хапнем, преди да поемем към Ринкебю? В Солна Център има едно хубаво място за суши.

— Дадено — отвърна Аника Карлсон, която мислеше за друго.

Какви са тези работи? Нещата стават все по-объркани и по-объркани.

Докато колегите му по всяка вероятност търчаха като подплашени пилци, Бекстрьом посети едно дискретно ресторантче в Солна Център. Хапна свинска пържола със сметаново-гъбен сос и картофени крокети, изпи една голяма бира. Дори мушна две-три шотчета, като не изпускаше входа от орловия си взор. Не че очакваше Тойвонен или Ниemi да направят опит да ударят скришом някое питие в работно време, но нямаше никакво намерение да се остави да го изненада двойка жадни фински селянци.

След чаша кафе, малко парче наполеон и миг медитация и размисъл той се върна в полицейското управление. Подсилил и тялото, и душата си, Бекстрьом мина през гаража и среща своя приятел пазача.

— Искаш да използваш фургончето да удариш една глава? — досети се неговият събрат.

— А свободно ли е? — попита Бекстрьом.

— Да. От отдел „Наркотици“ клечаха да дебнат цяла нощ, та сега си къртят по домовете.

— Събуди ме след два часа — заръча Бекстрьом. — Бях в движение почти цяло денонощие, та е крайно време да се поизпъна.

Два часа по-късно седеше в кабинета си. С бистър като кристал ум, с остър като бръснач език, а първият, който осъзна това, бе техният прокурор, дето се обади по телефона с известието, че е пуснала Роланд Столхамар от ареста.

Положението се бе усложнило. Според прокурора Даниелсон явно не приличал на обикновен пияница.

Най-меко казано. А тя самата щяла да прелива от щастие, ако й паднела и една десета от неговите пари.

Впрочем същото важеше и за Столхамар. Той също не беше обикновен пияница. Беше и стар колега на Бекстрьом, та на фона на

новите факти, излезли наяве около жертвата, всъщност излизаше вероятност за съвсем друг мотив и извършител, а не за обикновена пиянска свада на двама обикновени пияници.

— Да, определено — съгласи се Бекстрьом. — Напълно споделям мнението ти. Независимо какво мисли човек за пияндета като Столхамар, все пак не би следвало да забравя, че повечето пияници всъщност не убиват никого, нито пък те биват убивани. И броят на алкохолиците, които убиват някого, вероятно е точно толкова голям, колкото броят на убитите пияници.

— Какво искаш да кажеш? — попита прокурорът.

— Че Столхамар е необикновен пияница — отвърна Бекстрьом.

На ти сега да си поблъскаш главата с Менса тест, помисли си той, докато затваряше.

После извади молив и листове хартия и посвети следващите два часа на разчертаването на всички главни и странични насоки в разследването си. Привърши със съставянето на списък на задачите, с които неговите колеги следваше да се заемат. Поне четенето не би трябвало да ги затрудни, помисли си Бекстрьом и погледна часовника. Вече бе пет — крайно време да се прибира, помисли си той, но тъкмо беше стигнал до този извод, когато чу дискретно почукване на вратата.

— Влез — подвикна Бекстрьом.

— Съжалявам, че те безпокоя — извини се Надя Хьогберг. — Крайно време е за прибиране у дома, поне така ми се струва, но преди да си тръгнеш, нека ти дам това — подаде му найлонова торбичка, която, съдейки по формата, съдържаше солидна бутилка.

Водка, достолепен литър, руска според етикета, при това марка, за каквато нито бе чувал, нито можеше да я разчете.

— На какво дължа тази чест? — попита Бекстрьом с възраждан вид. — Седни и да затворим вратата, за да не се развържат злите езици.

— Нашият малък бас. Съвестта ме гризе.

— Мислех, че аз ти дължа бутилка. Всъщност възнамерявах да се отбия в магазина на път към къщи — излъга Бекстрьом. — Гризе те съвестта? Защо?

— Още като се обзалагахме, започнах да подозирам, че Даниелсон може да е разполагал с огромна сума пари — обясни Надя.

— Занимавах се с фирмата му, та онова за гърненцето не бе просто приумица. Така че ти дължа бутилката. Ти не ми дължиш нищо.

— Тогава по една малка? — кимна той още по-развеселен. — Просто така след тежкия работен ден, изпълнени с изпитания и несгоди.

Ама че са хитри тези руснаци, помисли си. Седи си вещицата, къта си козовете и гледа как да ме мине с облога. На всичкото отгоре обаче е сантиментална. И на следващия ден изведнъж я загризва съвестта, та решава да играе честно.

— Добре, съвсем по малко — отвърна Надя. — Между другото, това е най-хубавата водка — по-хубава е от „Столичная“, „Кубанская“ и „Московская“. Казва се „Стандарт“, но не я продават в тукашните магазини. Роднините ми имат навика да носят по няколко бутилки, когато идват на гости.

— Тъкмо ще ми погали небцето — отбеляза познавачът Бекстрьом, който вече бе извадил от чекмеджето на бюрото си две чаши и пликче бонбони за смучене. — Имаме си и чаши, и мезе — обясни той, сочейки към бонбоните.

— В хладилника държа буркан кисели краставички — съобщи Надя, като погледна колебливо пликчето. — По-добре него да донеса.

Оказа се, че не са само кисели краставички. Като се върна, бе помъкнала също ръжен хляб, пушена наденица и шунка.

Тези хора не случайно са изкарали всички световни войни, помисли си Бекстрьом. Истинският руснак винаги гледа килерът да му е на една ръка разстояние, в случай че настане хаос.

— Наздраве, Надя — Бекстрьом хапна солидно парче наденица и вдигна чаша.

— Наздаровье — Надя се ухили с всичките си златни зъби, изпука вратни прешлени и гаврътна шотчето, без да хапне нещо или поне да зажуми.

Дявол го взел, помисли си Бекстрьом четвърт час по-късно след още една здрава руска доза, цяла кисела краставичка и половин наденица. Тия руски копеленца са доста сърцати. Стига да положиш малко усилия да спечелиш доверието им, помисли си.

— От това по-добре няма накъде, Надя — отбеляза той, наливайки за трети път. — Липсват ни само балалайка и неколцина казаци, които да подскочат на бюрото.

— Добре е — съгласи се Надя. — С радост бих се въздържала от казаците, но с балалайка можеше да е още по-приятно.

— Разкажи за себе си — подкани я Бекстрьом. — Как се случи да попаднеш тук? При Майка Свеа, тук, в Далечния север.

Доста сърцати, помисли си, а такава водка не бе опитвал никога. Трябва да се погрижа да си поръчам цял кашон за вкъщи, мина му през ума.

— А слуша ли ти се? — попита Надя.

— Слушам те — отвърна Бекстрьом.

Облегна се на стола и се усмихна с най-топлата си усмивка.

Така че Надя му разказа. Как Надежда Иванова бе напуснала разпадащата се Съветска империя. Озовала се в Швеция и станала Надя Хьогберг, която вече десет години е цивилен разследващ в криминалната полиция на Вестерурт.

Не било чак толкова лесно. След успешно положени изпити станала анализатор на рисковете в областта на ядрената енергетика. Работила в редица атомни електроцентрали в региона на Балтийско море.

Първият път, когато поискала разрешение да напусне родината, бил през 1991-ва, две години след демократичните промени през 1989-та. По онова време работела в атомна електроцентрала в Литва, разположена едва на няколко мили от Балтийско море. Така и не получила отговор. Седмица по-късно била привикана при шефа си, който ѝ съобщил, че я местят в друга електроцентрала, на сто мили на север, малко по-на север от Мурманск. Няколко безмълвни мъже ѝ помогнали да събере оскъдния си багаж. Откарали я на новото работно място, като не отстъпили и на милиметър от нея през двата дни, които им отнело пътешествието.

Две години по-късно си спестила молбата за разрешение. Със съдействието на „познати“ минала финландската граница. Там я посрещнали нови познати и още на следващата утрин се събудила в къща някъде в шведската провинция.

— Беше есента на 1993-та — кисело се усмихна Надя. — Шест седмици останах там, разговарях с новите си домакини, никога не са се

държали с мен толкова добре, а година по-късно, щом научих шведски, получих шведско гражданство, жилище и работа.

Военното разузнаване. Готини момчета, не като онези идиоти от Държавна сигурност, помисли си Бекстрьом, усещайки как сърцето му се стопли от патриотичен плам.

— И каква бе работата ти? — попита я.

— Забравила съм — отвърна Надя със същата усмивка. — По-късно ме назначиха на нова служба — като преводач в стокхолмската полиция. Беше 1995-та, това си го спомням.

Държавна сигурност, помисли си Бекстрьом. Жалки копелета, така и не вдяват, че руснаците са изцяло сърца, стига да знаеш как да подходиш по правилния начин.

— А Хьогберг? — полюбопитства Бекстрьом.

— Това е друга история — усмихна се Надя. — Запознахме се по интернет, после поисках развод. Идваше ми в повече руснак за моя вкус, ако разбираш какво имам предвид — обясни тя, подчертавайки с чашата.

— Ами наздраве — усмихна се отново Надя.

— Наздаровье — отвърна Бекстрьом.

Изцяло сърца, помисли си.

Криминален инспектор Ларш Алм и младши полицаи Ян О. Стиксон бяха прекарвали по-голямата част от деня в разпити на двама от старите приятелчета на Даниелсон: Халвар Съодерман — Халбата, и Марио Грималди — Кръстника. Алм се бе надявал Аника Карлсон да го придружи предвид случката на Съодерман със собственика на кръчмата, но впоследствие явно я бяха възпрепятствали по-важни дела, та се наложи да опре до Стиксон.

Започнаха от Халвар Съодерман, живущ на Винтергатан, Стара Солна, точно зад футболния стадион и буквално на неколкостотин метра от местопрестъплението. Най-напред му се обади по телефона. Никакъв отговор. После отидоха до дома му и звъннаха на входната врата. След редица безрезултатни сигнали той внезапно отвори със замах — очевидно с надеждата да я тресне в главата на Стиксон. Алм знаеше този номер, та го предупреди за опасността. Още щом мярна нещо от другата страна на шпионката, избута Стиксон настрана, хвана ръба на вратата и я върна с допълнителен тласък. Съодерман се стовари на пода в антрето си, от което не остана никак радостен.

— Опа — каза Алм. — Това беше доста опасно.

— Какви ги вършите, по дяволите, проклети откачалки — изкрещя Съодерман.

— Полиция — оповести Алм. — Искаме да говорим с теб. Можем да го направим тук или да те отведем в участъка. Дори можем най-напред да те тикнем в ареста, ако продължаваш с изпълненията.

Съодерман не беше глупав. Стигна му да ги изгледа гневно и две минути по-късно тримата бяха насядали около масата в тясната му трапезарийка.

— Впрочем теб те познавам — каза той, поглеждайки Алм с негодувание. — Не работиш ли в отдел „Насилие“ в Стокхолм?

— Това е минало — рече онзи. — Сега съм тук, в Солна.

— Да, ти ще да си стар другар на Роле — констатира Съодерман.
— Не може ли да налееш малко ум в главите на онези идиоти, дето го тикнаха в ареста?

— Освободен е преди час — съобщи Алм, без да навлиза в подробности относно причините.

— Ти да видиш, ти да видиш — ухили се Съодерман. — Да ви черпя нещо?

— Няма нужда — отвърна Алм. — Бързаме.

— Е, поне едно кафе можете да глътнете набързо? Имам ява. Кафеварката е заредена.

— Може кафе — отговори Алм.

— Ами ти — Съодерман кимна към Стигсон. — Разбира се, за теб банан?

— Кафе — да, става — отвърна Стигсон.

— Отдавна ли ги сменихте? — извърна се Съодерман към Алм.

— Сменихме? Какво искаш да кажеш?

— Ами да, от овчарки на шимпанзета — ухили се Съодерман.

— Преди доста време — отговори Алм.

Съодерман подреди на масата финия порцелан. Предложи им захар, мляко, сметана, дори малко ракийка, в случай че някой е в настроение за пиене. Дестилати имал винаги у дома. Конякът, за съжаление, свършил. Затова пък пазел няколко глътки бананов ликьор в килера.

— В случай че се появят женки — обясни той на Алм. — Но няма проблем, ако маймуната пожелае — продължи, този път към Стигсон. — Което е окей за стопанина му, то е окей и за мен.

— За мен черно — отговори Алм. — Маймуната също го предпочита така.

— Да, тия дни всичко е много черно — въздъхна Съодерман. — Завчера се забавлявах да броя, като се разкарвах до Солна Център да напазарувам. Знаеш ли колко видях? За разходчица около четиристотин метра?

— Двайсет и седем — отвърна Алм.

— Не — въздъхна Съодерман, наливайки кафе. — Спрях да броя на стотния. Знаеш ли на колко бях, когато видях първия истински

негър — продължи той.

— Не.

— Роден съм трийсет и шеста — обясни Съодерман. — Бях навършил седемнайсет, преди да зърна първия си негър. Случи се през 1953-та в стария Солна Център, до Лори. Кръчмата, спомняш си. Тъкмо бяха отворили през онази година. Страхотен празник за народа. Всичко живо се тикаше напред, избиваха се да го поздравяват, да го тупат по гърба и да плещят на английски, ама един английски, нали, и да го разпитват дали познава Луис Армстронг. Бях повел една мадама на име Сиван. Сиван Фриск, хич не се назлъндисваше, ще знаеш. Мамка й, беше се подмокрила чак до глезените, докато успея да я извлека оттам.

— Други времена — обобщи Алм с безпристрастен тон.

— Тъкмо там е разликата — въздъхна Съодерман. — Един добре, дори двама. Особено ако си израсъл на място като това тук. Стар работнически квартал. Стари момчета от Солна от моето поколение. Ама трима са в повече. Един добре, двама добре, ама трима е прекалено.

— Съвсем друго нещо — отвърна Алм.

— Чудиш се какво съм правил в сряда вечер миналата седмица — прекъсна го Съодерман. — Вечерта, в която някой шибан откачалник е пречукал Кале.

— Да. Какво прави тогава?

— Вече обясних — отвърна Съодерман. — Някакъв шибан кретен ми се обади да опява от патрулката си. Дали беше вчера или онзи ден? Не помня.

— И какво каза тогава? — попита Алм, без да се обяснява, че тъкмо той бе на телефона.

— Опитях се да му набия в главата, че имам алиби, ама не рече да ме слуша. Затова затворих. Казах му да върви по дяволите.

— Разкажи на мен тогава — прикани го Алм. — Най-добре ми дай имената на хора, които могат да потвърдят алибито ти.

— Определено няма проблем да го направя — отвърна Съодерман. — Ама не възнамерявам, значи.

— И защо така?

— Преди две седмици щях да летя към Сундсвал, да посетя стар приятел, малко бил зле. Открили му рак на простатата, горкият. Та стоя

си аз там, на изхода, аха да се кача на самолета, оная на гишето почва да ми плещи, че искала да види документ за самоличност. Забележи, бях трезвен и в час, така че не беше заради нещо такова. Та давам ѝ аз билета, ама оная продължава. Настоява да види и документ. Обяснявам ѝ, дявол го взел, че нямам такъв. Твоите другарчета ми взеха книжката преди десет години. Паспортът ми си е у дома, в чекмеджето на бюрото. Кой идиот ще мъкне паспорт, за да пътува до Сундсвал, а? Аз обаче гледам да не се нервя много. Обяснявам ѝ, че съм пълноправен шведски гражданин от около 70 години насам. Докато съм си у дома, в Швеция, и не съм намислил някоя простотия, няма нужда да си показвам документите. Не и за полет до Сундсвал с вътрешна шведска авиокомпания. Всъщност го пише в конституцията, ако имаш нерви да ровиш. Ама дявол го взел. Изведнъж изникват двама ей такива — обясни Съодерман с кимване към Стигсон. — Та на ти Сундсвал.

— Жалко — поклати глава Алм. — Онези терористи ни подредиха така.

— Врели-некипели — отвърна Халвар Съодерман. — Адски ли ти бия на Осама бин Даден?

— Не особено — подсмихна се Алм. — Но...

— Точно тогава взех решение — прекъсна го Съодерман. — Ще им го върна тъпкано. Само ти и колегите ти да бяхте намерили и най-бледия знак, че съм пребил Кале Даниелсон, нямаше да ми се изтъпаниш на гости, мрънкайки за алибито ми. Щях да кисна в криминалния. Не за първи път, нали, ама това сто на сто го знаеш.

— Защо мислиш, че е бил пребит? — попита Алм. — Има си и други начини да отнемеш нечий живот.

— Чувам, че някой го фраснал по главата с капак на тенджера — отвърна Съодерман.

— Кой го е казал? — попита Алм.

— Ще ти дам една насока. Изкарал съм тук целия си живот. Търчал съм из Вала и Росунда, и всяка кръчма наоколо седем дни в седмицата през цялото ми време тук. Пробутвал съм брички на полицаи, продавал съм бяла техника и телевизори на полицаи. Возил съм им боклуците, като ги изхвърли жената или са си намерили нова фуста. Винаги съм им правил обичайната отстъпка. Според теб колко ченгета познавам в управлението на Солна?

— Страшно много — отвърна Алм.

— Та така, уви, няма да стигнем доникъде. Не съм убивал Кале. Защо ми е? Имаше си трески за дялкане, ама кой ли няма, пък и ако исках да му светя маслото, нямаше да се нуждая от шибан капак на тенджерата. Освен това имам алиби, но тъй като не се налага да обяснявам какво е, нямам и намерение да го обяснявам. Ако обаче ти и подобните ти ми уредите пътуване до Сундсвал, без да ми искат паспорта, добре си ми дошъл отново. Тогава ще говорим като хората.

Сьодерман удържа на своето. Макар Алм да остана да му мели още половин час, не постигна нищо. Вече в колата на път за Грималди Стигсон се възползва от възможността да облекчи напрежението.

— Това е оскърбление на длъжностно лице. Да нарече човека маймуна.

— Шимпанзе — въздъхна Алм. — Аз бях този, който каза маймуна.

— Да, ама нали сме колеги — Стигсон го изгледа с изумление. — Това си е съвсем друга работа.

— Не си ли мислил да си смениш прическата? — попита го Алм незначайно защо.

— Трябваше да завлечем дъртия кретен в ареста и да му извием ръчичките — подхвърли Стигсон: явно не го слушаше.

— Ако наистина мислиш така, ти препоръчвам да си смениш работата.

Грималди бе антипод на Сьодерман. Вдигна си телефона и уговориха час за среща. Отвори вратата на второто позвъняване, стисна им ръце и ги покани да влязат в спретнатия му апартамент.

Седнаха на дивана в дневната. Верен на корените си, Грималди им предложи минерална вода, лимонада, италианско кафе, аперитив. Или може би по чаша червено вино? Отворил бутилка на обяд, почти пълна е, никак немалко да го затруднят.

— Благодаря, но няма да се заседаваме — отвърна Алм.

Какво бе правил Грималди в сряда предната седмица, когато приятелят му Карл Даниелсон е бил убит в дома си? Само на половин километър от неговото жилище?

— Не си спомням — отвърна той. — По идея би трябвало да съм си бил вкъщи. Напоследък почти не излизам.

— Не си спомняш? — повтори Алм.

— Ще обясня.

Преди година му открили алцхаймер в ранен стадий. Оттогава бил на медикаменти, които да забавят процеса. Въпреки лекарствата краткотрайната му памет се влошила драстично през последните месеци. Ако решат да говорят с лекуващия му лекар, нека се обадят в медицинския център в Солна. Той самият бил забравил името на доктора. Обаче си пазел рецептата и лекарствата. Държал ги в шкафчето в банята си и, разбира се, нямало проблем да надзърнат.

— Не си ли мислил да си водиш някакви текущи записки, един вид дневник — предложи Алм.

Не бил. Дори и някой да му го подсказел, със сигурност би забравил и това. Щял да се чуди защо държи лист и химикалка.

— И в обкръжението ти няма никой, който би могъл да знае нещо подобно? — попита Алм. — Какво си правил през последните дни — поясни той.

— За щастие, не — Грималди се усмихна дружелюбно. — За щастие, съм съвсем сам. Кой би желал да подложи любим човек на общуване с такъв, в какъвто съм се превърнал?

Така и не напреднаха повече. На излизане надникнаха в шкафчето в банята му, записаха си названията на лекарствата и името на лекуващия лекар, написано в рецептата.

— Направо Кръстника — обади се Стийгсон в колата на връщане към полицейското управление. — Дядката си е с кристално бистър ум. Как се казваше онзи мафиотски бос от Ню Йорк? Дето се мъчеше да излезе със същия номер и се правеше на луд. Хм, как се казваше?

— Не помня — отвърна Алм.

Когато Аника Карлсон и Фелисия Петершон пристигнаха в апартамента на Акофели, Ниemi и Ернандес вече бяха на мястото.

— Влизайте, влизайте. Почти сме готови — поздрави Ниemi. — Опитвах се да ти се обадя по мобилния преди час, но беше изключен. Тойвонен ни прати тук. Не обича важни свидетели да изчезват от разследваните от него убийства. Или просто започва да се очовечава на стари години и се безпокои по тази причина.

— Бяхме изключили телефоните — обясни Аника. — Двете с Фелисия искахме да поговорим на спокойствие.

— Малко женски приказки, ей така — добави Фелисия, хвърляйки блеснал поглед на Чико Ернандес.

— За мен, разбира се — самоуверено сви рамене Чико, и то не съвсем на шега.

— За най-сладката колежка в цялото управление — въздъхна Фелисия. — За Магда, сестра ти. Между другото, Чико, готино кепе имаш. Да не си го свил от щанда за колбаси в ИКА, а?

Въпросното „кепе“ представляваше бяла найлонова шапка за еднократна употреба. Задължителна екипировка за всеки сериозен криминалист, който не би желал да замърси местопрестъплението със своите косми и пърхот. Носенето ѝ по други причини като например за развеселяване при очаквана среща в кръчмата или за участие в някой от невероятно популярните телевизионни сериали за криминалисти, не е от полза нито за личния външен вид, нито за рейтинга. Накрая се прибираш сам посред нощ, а колкото до сериала, зрителският интерес рязко спада.

— Не кепето е най-важното в случая — Чико пак многозначително сви рамене и продължи да проучва дълбините на хладилника у Акофели.

Едностаен с кухня и маса за хранене, малък вестибюл и неочаквано просторна баня с тоалета, душ, вана, пералня и сушилня. Пестеливо обзаведен, грижливо поддържан.

В единствената стая, незначително надвишаваща по размери обикновена в студентско общежитие, имаше легло, прилежно застлано с карирана покривка от ИКЕА, гардероб, малко канапе, телевизор с DVD-плейър, библиотечка, явно приютила основно учебна литература за университета, двайсетина книжки джобен формат, DVD и CD дискове, лежанка за тренировки, тапицирана със зелена изкуствена кожа, щанга, две гири и дъмбели. Но нищо, което да напомня за африканските корени на Акофели, никакви килими, кожи или гоблени, никакви статуетки, маски или други декорации. По стените нямаше дори постери или снимки.

Масата в кухнята беше с два стола. На пода под кухненската маса се мъдреше принтер, но не се виждаше лаптоп, нито обикновен настолен компютър. Със сигурност тя му служеше и за писалище, а тъй като апартаментът се намираше на партера, би било глупаво да остави компютъра на масата, докато не си е вкъщи. Первазът на прозореца към двора беше току до масата. Проблемът бе, че компютър изобщо липсваше.

Не откриха никаква чанта за документи. Нито мобилния телефон на Акофели. И обичайните неща, които най-често липсват, когато някой поеме на път съвсем набързо, липсваха. Дрехи, обувки, ключове за апартамента, пари, лична и кредитна карта. Но пък странно, откриха паспорта му.

— Беше подпъхнат зад рафта за обувки в гардероба му — каза Ниemi. — Очевидно го е скрил, значи явно е бил важен за него.

— Мислиш ли, че е изчезнал доброволно? — попита Аника Карлсон.

— Повечето факти го потвърждават — отвърна Петер Ниemi. — И да му се е случило нещо, определено не е станало тук. Ако не съм прав, ще изям кепето на Чико — добави с широка усмивка.

— Ами паспортът? Компютърът му?

— Паспортът малко ме смущава — съгласи се Ниemi. — Естествено, може да е разполагал и с друг паспорт, трябва да проверим дали е запазил стария от Сомалия, но тъкмо шведският би следвало да е повече от златен за него, ако е потеглил към Европа. Компютърът ме тревожи по-малко. Предполагам, че е лаптоп, който в такъв случай е взел със себе си.

— Поздрави на Магда — обади се Фелисия и погледът ѝ отново блесна към Чико Ернандес, когато с Аника излизаха от апартамента. — Питай я дали не е навита да ни придружи някоя вечер, да не се цени от момичетата.

Чико само ѝ показва среден пръст.

— Мисля, че Чико е малко задръстен — отбеляза Фелисия в колата на връщане. — Изглежда, не схваща и най-прости неща. Не вдява, че го смазвам от бърз. Сто на сто си мисли, че съм лесбийка и преследвам сестра му.

— Много мъже са такива — усмихна се Аника Карлсон. — Всъщност не само мъже.

— Какви?

— Ами някакви глуповати. Нулева сетивност, говорят безсмислици, вършат тъпотии. Направо нелепи.

— Охо, и кой е световният шампион? Да не си мислим за един и същ? — попита Фелисия.

— Знам кого визираш — подсмихна се Аника Карлсон.

— Всъщност ми се струва, че малко го е шубе от теб — отбеляза Фелисия. — Едва ли е чак толкова корав, колкото се опитва да изглежда.

— Така си мислиш.

— Само да го погледнеш и подскача дребният шишко — заяви Фелисия.

— Не забравяй, говориш за началника си — отвърна Аника.

— За негово щастие — изсумтя Фелисия. — Иначе щях да му споделя това-онова.

Когато Ниemi се върна в участъка, Бекстрьом очевидно вече си бе тръгнал за вкъщи. Така че с Тойвонен сподели краткото си обобщение.

— Намерили сте паспорта му — кимна Тойвонен. — Мобилният телефон, компютърът и обичайните неща липсват. Правилно ли схванах?

— Да — отвърна Ниemi. — Но няма и следа от вещи, които евентуално да са принадлежали на Даниелсон.

— А вестникарската му чанта? Или детска количка, или каквото там използва, когато разнася вестници. Сигурно мъкне стотици всеки ден. Предполагам, че не ги носи под мишница.

— Не се сетих за това — усмихна се Ниemi. — В апартамента няма такава чанта, нито количка. Няма и в килера, проверихме, празен е. Изглежда, не е разполагал със собствен велосипед. Но сега, като казваш. Спомням си, че когато говорих с него на Хаселстиген, носеше платнена пощальонска чанта, пълна с вестници. И нея не сме открили. Макар че може да я е взел, като е заминавал. Явно не е имало кой знае колко вещи момчето.

— И никаква по-голяма чанта на колелца? Нито стара детска количка? Нито ръчна количка?

— Не — поклати глава Ниemi.

— Че за какво, по дяволите, би я взел. Ако е отпрашил на юг, искам да кажа.

— Понятие си нямам — отвърна Ниemi.

Когато Бекстрьом се прибра от работа, часът вече бе осем вечерта. Той се чувстваше в отлично настроение, носеше си и наполовина изпит литър от най-прекрасната руска водка. Другата половина двамата с Надя бяха изхъркали в кабинета му в търсене на онази истина, която може да се открие единствено на дъното на бутилката.

Разследването продължава, мислеше си Бекстрьом и като първа мярка отиде в кухнята, наля си поредното солидно питие, извади от хладилника светла бира и си намаза сандвич с много пастет и майонеза с краставички. Подреди всичко върху поднос, който сложи на масата в хола пред телевизора. Трябва да заръчам на руския да си донесе няколко светли бирички в службата, помисли си.

После си свали всички дрехи, отиде да си вземе душ и приключи с няколко пръски дезодорант и миене на зъбите. Често мислеше за майка си, докато си миеше зъбите. Случи се и този път, но така и не бе разбрал защо. Ще се оправя, помисли си Бекстрьом безгрижно. Седна на дивана, пусна новините по телевизията, за да се наслади на цялата местна и глобална мизерия, настъпила през изминалото денонощие, заедно със скромната вечеря.

После трябва да бе заспал, защото се събуди чак в два през нощта, а някой звънеше на входната му врата.

Сигурно е шибаният съсед, излокал до капка онова, което ми отмъкна с хитрост миналата седмица, помисли си Бекстрьом, вече готов с всички реплики. Направо да се разкара, ако иска да купи още, а опита ли се да докопа руската ми водка, мъртъв е.

Беше колежката Аника Карлсон. В пълно бойно снаряжение и готовност.

— Съжалявам, ако съм те събудила, Бекстрьом, но мобилният ти беше изключен, а в службата нямаме номера на домашния ти телефон,

така че рискувах и дойдох.

— Не бери грижа — отвърна Бекстрьом. — Вече ставах. Винаги си правя кръгче джогинг на ранина. — Защото едва ли си дошла просто да ме питаш за телефонния номер, помисли си.

— Сигурно се чудиш...

— Не казвай нищо — прекъсна я Бекстрьом с вдигната ръка за по-сигурно. — Не съм тъпак — добави. — Само да си метна дрехите на гърба.

Аксел Стенберг беше на седемнайсет. Висок 185 сантиметра, снажен, в добра форма. По-силен от повечето възрастни мъже и по-гъвкав от почти всички независимо от възрастта. Спортен талант, твърде ленив, за да тренира, и все пак един от най-добрите в училище по футбол, хокей на лед, гимнастика и плуване. Просто способен по рождение. С учителя му по физическо бяха в сложни взаимоотношения. Защо не предприемаше нищо във връзка със завидните си физически дадености и дарбата, която бе получил по рождение?

Аксел беше с руса къдрава коса, сини очи, бели зъби и не се скъпеше с усмивките. Още в началното училище всички момичета се надпреварваха да го търсят за гадже, после просто си продължиха. Отношенията му с всички останали учители бяха простички и неприятни. Как можеше да не дава пет пари за учението? Та той далеч не бе лишен от заложи.

Аксел си имаше едно увлечение в живота, момичетата. Онази, която го интересуваеше точно в този момент, се казваше Хана, беше на неговата възраст и от около месец му беше съседка в сградата, където той живееше.

Хана Бродин бе на седемнайсет години. Висока 175 сантиметра, красива, с добре тренирано тяло. Дълга тъмна коса, кафяви очи, бели зъби и голяма усмивка. Тъй като бе най-добрата в класа още от началното училище, отношенията ѝ с всички учители бяха простички и превъзходни. Момчетата до едно ѝ се бяха предлагали през цялото това време, и то по всевъзможни начини.

Последният, който реши да я сваля, беше Аксел, и тъй като майка ѝ бе заминала на конференция с колежките си, двамата бяха у тях първия път, когато се случи да бъдат заедно на спокойствие, само тя и той. Аксел бе предприел очакваните атаки, но в играта, която току-що бяха подхванали, тя имаше същия богат опит, та за нея не беше никакъв проблем да ги парира.

А тъй като всеки от тях беше заинтригуван от другия, нещата се проточиха във времето.

— Какво ще кажеш за едно вечерно топване? — попита Аксел. — Първото за тази година.

— Не е ли малко студено — възрази Хана. — Пък и не знам къде съм си забутала банския. С мамчето почти не сме намерили време да разопаковаме багажа.

— Мислех да сме голи — усмихна се Аксел.

— Това никак не е за изпускане — усмихна се Хана в отговор. — Но ако е твърде студено, ще си се къпеш сам.

После Аксел я заведе на личното си кътче за плуване. Негово и на приятелите му, по-точно казано. Намираще се само на стотина метра от мястото, където живееха той и Хана. Голяма заоблена гладка скала, която се спускаше право надолу във водите на езерото Улвсунда. Уединена и закътана, перфектна за слънчеви дни, меки пукнатини с много гъсталаци, в случай че искаш да се сближиш с някого. Идеална за гмуркане, тъй като дълбочината бе четири метра точно под скалата.

Аксел удържа на обещанието си. Захвърли всички дрехи и се гмурна с главата надолу право към дъното.

Хана приседна на скалата да го гледа. Полунощ, но достатъчно светло, за да вижда, а останалото можеше и да си го представи.

Това сто на сто го е пробвал и преди, помисли си Хана, която все пак хареса видяното. Момчета, помисли си. Понякога малко прекаляват с предсказуемостта.

Аксел го бе пробвал много пъти преди и винаги от същото място. Широка междина в скалата на два метра над водната повърхност, две-три бързи крачки, солидно отгласване, изпънато тяло, изпънати ръце, дланите прилепени една към друга и само въртопче на повърхността, едва доловимо цопване, преди да изчезне под водата. После силен тласък с двата крака, извиване на гърба назад, протягане на ръцете и всичко необходимо, за да завърши перфектната дъга под водата и отново да излезе на повърхността.

Но не и този път, защото ръцете му ненадейно се удариха в нещо. Нещо меко, едро, опаковано в плат или може би брезент, нещо, което се поклащаше над дъното, но нямаше как да го види в тъмната вода.

Аксел намери дръжка, още една, опипа надолу, докосна колело, усети и второ.

Чанта за голф, помисли си Аксел, чийто вуйчо бе зъболекар, но би предпочел да играе голф на пълен работен ден, ако зависеше от него. Имаше навика да използва племенника си да му носи стикове, след осемнайсетата дупка го черпеше голяма силна бира, бутваше му няколко стотачки, преди да се разделят, намигаше му и го караше да обещае, че няма да обели и дума пред сестра му. И най-вече да не профука парите за глупости като учебници или дори каквито и да било книги.

Аксел винаги спазваше обещанията си. Момичетата с лопата да ги ринеш и повече от достатъчно пари, ако се случеше да предприемат нещо готино и скъпо. Що за идиот би изхвърлил чанта за голф във водата? В тази на вуйчо му имаше стикове, които в съвкупност струваха колкото хубава кола втора ръка.

Какви ги върши, по дяволите, ядоса се Хана. Кисне долу вече две-три минути. В мига, когато се изправи, за да изхлузи дрехата си, той се показва на повърхността. Махна й.

— Какви са тези игрички? — попита го нервно.

— Някой тъпак е изхвърлил чанта за голф — отвърна Аксел. — Чакай само да видиш — и отново се скри под водата.

Не беше заседнала на дъното, а се полюшваше на гладката скала. Той хвана едната дръжка, лесно се дърпаше под водата, и я измъкна на десетина метра до мястото, където рязко ставаше по-плитко. Дори не изпита нужда да се подаде навън, за да си поеме въздух, но го направи. После се наложи Хана да му помогне да изтеглят чантата на сушата. Едва сега усети колко беше тежка.

— Каква чанта за голф — отбеляза тя. — На мен ми прилича на количките, с които вестникарите разнасят сутрешните вестници.

Мамка му, помисли си Аксел.

— Поздравления, Аксел — усмихна се Хана. — Вече си собственик на 200 прогизнали броя „Дагенс Нюхетер“.

Мамка му, помисли си Аксел. Цялата обуздана енергия, цяла вечер никакъв секс, но може би някой и друг намек за нещо подобно, а

сега вече се изложи, какво да я прави тая количка. Ще хвърля едно око, каза си той, после ще я завлека нагоре и ще я зарежа в храсталака.

Най-напред отвърза връзките, отвори платнения капак. Съдържанието я изпълваше цялата и бе опаковано в черен найлон. Първо попипа с ръце. Твърдо, обло, определено не бяха стикове за голф, но и вестници не бяха, не. После разкъса найлона, за да види какво е.

— Ще има ли вътре поне компенсация за находката ти? — попита Хана, която бе приклепнала на скалата.

Малко са детински тези работи, помисли си тя.

— Мамка му — изрева Аксел, отскачайки от чантата. — Мамка му, мамка му, мамка му — продължи да пищи, бранейки се с ръце срещу въздуха.

— Какви ги вършиш? — попита Хана, която започваше здравата да се нерви. — Да не репетираш за „Оскар“?

— Бахти — отвърна Аксел. — В чантата има труп.

После отърча да вземе дрехите си. При това чисто гол, му мина през ума.

— Какво ще правим сега, мамка му? — попита Аксел и вдигна брадичка към чантата, която си стоеше на брега до водата. Хич не възнамеряваше да погледне повторно, за да се увери относно находката — не, най-лесното беше просто да се махнат оттам. Поне вече не беше гол. Но ужасно зъзнеше, чак се тресеше. Да не говорим за оная му работа — чувстваше я, все едно цяла зима я бе киснал в дупка в леда.

— Да се чупим — предложи й. — Да се чупим — повтори.

— Луд ли си — отвърна Хана. — Трябва да викнем ченгетата, нали разбираш.

После Хана Бродин, 17, набра спешния номер 112 на мобилния си телефон и бързо я свързаха с централата на полицията. Свързаха я без проблем, понеже звучеше досущ като човек, който се обажда, за да съобщи за току-що намерен във водата труп.

— Труп във водата близо до брега? — попита операторката.

Горкото момиче, помисли си. Трупите във водата не са никак приятна гледка, знаеше го от личен опит.

— Намира се в чанта — обясни Хана.

— В чанта във водата? — поиска да уточни операторката.

Какви ги говори, помисли си.

— Беше във водата. Чантата. Гаджето ми тръгна да се къпе и тогава я намери. После я изтеглихме на сушата и погледнахме вътре. Той погледна. Не аз.

— Спокойно — каза ѝ операторката. — Останете на мястото двамата с гаджето ти, не се връщайте при чантата, не затваряй телефона, ще се погрижа да пратя радиопатрул, който да ви помогне, а с теб ще си говорим през това време.

— Благодаря — отвърна Хана.

Гаджето ми, помисли си Аксел. Значи не е съвсем безнадеждно въпреки случващото се с онази му работа и факта, че се тресе от студ.

Първата кола на мястото бе радиопатрул от Вестерурт с инспектор Холм и полицай Ернандес. Не се наложи нито Аксел, нито Хана да вдигат ръце, да застават в разкрячен стоеж или дори да бъдат претърсени. Холм ги освети с фенерчето си, кимна приветливо и се представи.

— Казвам се Карстен Холм. Колежката ми е Магда Ернандес.

После се доближи до чантата, освети я с фенерчето, кимна на Ернандес и измъкна радиопредавателя.

Тя пък се погрижи за Хана и Аксел. Извади одеяло от багажника и предложи да се настанят на задната седалка.

— За да не мръзнете — усмихна им се. — Съвсем скоро ще оправим тая работа, после обещавам да ви закараме у дома.

Мааайко, кво ченге, помисли си Аксел. Тая ми обра точките: единайсет от десет възможни.

Аника Карлсон обобщи положението, докато шофираше. Двама младежи на седемнайсет години. Момиче и момче. Живуци на Юнгфрюдансен в Солна, на върха на склона над езерото Улвсунда. Слезли да се изкъпят в 23:30 през нощта. Сградата им се намира на не повече от сто метра от брега.

— Явно младежът е скочил, а приятелката му го е гледала от скалата. Гмурнал се е почти право върху голяма чанта, доколкото разбирам. После я е извлякъл до брега и я е измъкнал на сушата. Поглежда в чантата и вижда, че в нея има труп.

— И откъде, по дяволите, да знаем, че е Акофели? — попита Бекстрьом.

Посред нощ, тъмно като в рог и черньо в чанта, помисли си. Акофели ли? Ехей, то тук гъмжи от чернилки, помисли си той.

— Холм и Ернандес са били първият патрул на мястото — обясни Аника Карлсон. — Холм е почти сигурен, че е Акофели. При това твърди, че е разпознал чантата. Явно е същата, с която Акофели е разнасял вестниците. Голяма чанта на колелца.

— Холм и Ернандес. Втори път за една седмица. Множко ми идват — изсумтя Бекстрьом. — Да нямаме двойка серийни убийци с радиопатрулка?

— Ти пък. Ясно ми е накъде биеш — усмихна се Аника Карлсон. — Такъв им е графикът, а не са го подреждали те самите. Този месец са нощна сряда срещу четвъртък.

— Какво пречи труповете да се намират през деня — измрънка Бекстрьом. — Тогава поне виждаш какво си открил.

— Съжалявам, че те събудих — отвърна Аника Карлсон. — Но реших, че би било най-добре да присъстваш от самото начало.

— Много умно, Аника.

Хем извади възможност да видиш как живея. За всеки случай, помисли си.

— Пък ти бездруго се канеше да излизаш на сутрешния си джогинг, нали — заяви тя с усмивка. — Направо леко се изненадах.

— Изненада се?

— Колко хубаво си живееш. Красиви мебели, уютен и спретнат дом. Чисто.

— Обичам около мен да цари ред и чистота — излъга Бекстрьом.

Въй, въй, си каза, нали в луксозното ми легло „Хестенс“ лично си платих за всяка забърсана прашинка.

— Повечето ми познати колеги от мъжки пол, които живеят сами, обикновено обитават същински кочини — отбеляза Карлсон.

— Мърлячи — възмути се Бекстрьом.

Благодари се на дявола, да ти кажа, помисли си той.

Та кой има сили да чисти, когато някоя като теб му е свила момичето под носа.

— Ти си мъж с тайни заложи, Бекстрьом — прецени Аника Карлсон и му се усмихна.

Остатъка от разстоянието пропътуваха в мълчание. Карлсон мина по моста над канала Карлберг и продължи по брега на езерото Улвсунда. Дори измина няколко километра по пешеходната алея край водата. Нагоре по серпантината на хълма. Отцепен терен, автомобили, прожектори, първите зяпачи вече бяха цъфнали, макар да бе посред нощ.

— Ето тук е — оповести Аника Карлсон, докато слизаха от колата, за да се присъединят към всички спешно пратени колеги.

— Разстоянието същото ли е от другата страна? — попита Бекстрьом. — Ако идваш откъм Хювудста?

— Да — кимна Аника Карлсон. — Разбирам какво си мислиш.

Чакълест път, хълмове, няколко километра за изминаване, извършителят трябва да е имал кола, мислеше си Бекстрьом. Това не е място, където да влачиш чанта струп.

Бекстрьом започна с оглед на тялото. Съвпада, помисли си, след като се увери, че в неговото разследване на убийството не се бе появил никакъв друг чернъо. Надлежаният чернъо, помисли си, при това изглеждаше още по-меланхолично от онзи път, когато го видя на стълбището пред апартамента на Даниелсон.

После зърна Тойвонен, който стоеше малко настрана и го зяпаше гневно с ръце в джобовете. Бекстрьом отиде право при него, за да го натовари с малко идеи за размисъл.

— Какво мислиш, Тойвонен? Убийство, самоубийство, нещастен случай?

— Плещиш твърде много глупости, Бекстрьом. Опитай се поне веднъж да свършиш нещо полезно. Обясни ми как е станало така, че момчето да свърши по този начин? — попита Тойвонен и изгледа на кръв най-напред Бекстрьом, после и чантата с тялото.

— Май говориш врели-некипели, Тойвонен — Бекстрьом се усмихна дружелюбно. — Искаш да кажеш, че клетата ни жертва е замесена в някакви нередности, а може би дори и криминални прояви?

— А ти какво мислиш? — попита Тойвонен и кимна към чантата на брега.

— Няма нищо, което да води в тази насока — поклати глава Бекстрьом. — По всичко личи, че чернъото Акофели е бил свръхпочтен млад мъж, който се е скъсвал от бачкане. Всъщност е работел като куриер на велосипед. За допълнителна печалба е разнасял вестници посред нощ. Въпреки добрите си оценки от университетските изпити. Направо оставам с впечатлението, че е бил с филантропична нагласа. Акофели е можел да стигне страшно далеч — продължи Бекстрьом. — Стига да бе имал възможност да продължи още 20–30 години, главата си залагам, че би могъл да се уреди със свой личен мотоциклет.

— Ако не ти се плува, Бекстрьом, предлагам да си затваряш устата. Бръцолеваш глупости за младо момче, което е било убито.

— Вече приключихме с това — каза Бекстрьом на Аника Карлсон четвърт час по-късно. — Какво ще кажеш да ме закараш до дома?

— Разбира се, Бекстрьом. Усещам, че те дърпат маратонките за джогинг.

На връщане към уютната му бърлога разговаряха за последната си задача.

— Кажи на Ниemi и Ернандес отново да надзорват в жилището на момчето — заръча Бекстрьом. — И гледай този път да си свършат работата както трябва.

— Разбирам — съгласи се Карлсон. — Предвид факта, че е открит във вестникарската си количка, нали.

— Умница си ти, Алика — подсмихна се Бекстрьом. — Не ми се вярва да е влачил количката до фирмата за доставки. Предполагам, че преди това се е прибирал да я остави у дома.

— И аз така мисля — отвърна Аника Карлсон. — Обикновено е приключвал с разнасянето на вестници около шест сутринта. В девет е започвал работа във фирмата. Би трябвало дори да е успявал да поспи някой и друг час между двете. Впрочем какво ще кажеш да ме черпиш едно кафе? — попита тя пред входа на Бекстрьом. — Освен това има нещо, за което ми си ще да поговорим.

— Разбира се.

Направо лудват по теб, човече, си каза той. Дори заклета лизачка като Аника Карлсон се пробва.

Докато Бекстрьом се туткаше с новата си италианска машина за еспreso в кухнята, Аника Карлсон поиска да направи оглед на апартамента.

— Чувствай се като у дома си — отвърна Бекстрьом, който нямаше от какво да се бои. През уикенда финландската му сервитьорка бе използвала почивния си ден, за да мине през жилището му като бяло торнадо. — Ще те разведа.

Най-напред ѝ показа банята си с подновени плочки, новата душкабина с парна баня, стерео и малко сгъваемо столче, на което човек да си седи, потънал в размисъл, докато водата шурти, ободрявайки и тялото, и душата.

— Силата на струята се регулира от този панел — обясни Бекстрьом и ѝ демонстрира.

— Не е зле — отвърна Аника Карлсон, в очите ѝ едва ли не се четеше копнеж.

Сетне я заведе в светая светих, личната си „работна стая“ — през изминалия уикенд бе платил за почистването, възнаграждавайки бялото торнадо с пълна програма в леглото си марка „Хестенс“.

— Това е „Хестенс“, а? — попита Аника Карлсон. — Дето струват майка си и баща си — отбеляза тя и за по-сигурно попипа матрака.

— Толкова е уютно при теб, Бекстрьом — въздъхна Аника пет минути по-късно, когато седяха в дневната и се наслаждаваха на токущо направеното капучино с дребни бишкоти. — Само тази холна масичка трябва да е струвала цяло състояние — Аника прокара ръка по черния ѝ плот. — Мрамор, нали?

— Мрамор от Колморден — поясни Бекстрьом.

— Но откъде средства за всичко това с полицейската заплата? — попита Аника Карлсон. — Легло от „Хестенс“ и плазмен телевизор, дори два, и кожен диван, и скъпарска стереоуредба „Банг & Олуфсен“. Оригинални килими по подовете и този ръчен часовник на китката ти. Истински „Ролекс“, предполагам? Да не си получил наследство или спечелил от тотото?

— Капка по капка — отвърна Бекстрьом, който хич не изгаряше от желание да се впуска в подробности относно извънслужебните си доходи. Особено пък с колежката Карлсон. — Искаше да поговорим за нещо — напомни й, за да я накара да смени темата.

— Да, още събирам кураж — Аника Карлсон му се усмихна дружелюбно. — Както сигурно знаеш, за някои неща е трудно да се говори.

— Слушам те — увери я Бекстрьом с най-мъжествената си усмивка.

— Ако човек се хване за думите ти, ще реши, че си един от онези закоравели и предубедени колеги. Каквито, за съжаление, стават мнозина от нашия бранш.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Бекстрьом, който вече бе подготвен как да построи тактиката си.

— Но не може да е чак толкова елементарно — отбеляза Аника Карлсон, поклащайки късо подстриганата си глава. — Нали съм те виждала на работа. Та ти си най-големият професионалист сред следователите, които някога съм срещала. При цялата ти грубиянщина. Например това с Акофели. Ти единствен на мига долови, че нещо не му е чиста работата. А в онзи банков трезор, когато отвори кутията на сейфа, стори ми се, че трябва да си ясновидец. Имаш ли нещо подобно в рода, Бекстрьом?

— Може би малко по майчина линия, честно казано — излъга той.

Във всеки случай беше най-побърканата жена в цял Съодер, помисли си.

— Подозирах — кимна Аника Карлсон. — Подозирах го.

— А като добавиш и силната ми вяра в Бога — въздъхна Бекстрьом. — Нищо особено, ще знаеш. Просто детска наивна вяра, която нося у себе си още откакто бях малко момченце.

— Знаех си, Бекстрьом — отвърна Аника Карлсон, поглеждайки с възбуда своя домакин и шеф. — Знаех си. Точно тя ти дава силата. Онази съвършено необуздана сила, която също притежаваш.

— Но аз разбирам какво имаш предвид, Аника — Бекстрьом вдигна ръка в почти повелителен жест, за да възпре думите ѝ — ... когато говориш за поведението ми спрямо околните, да. За съжаление, и аз вече усещам загрубяването, което рано или късно сполита всички в нашата професия. Тъкмо то, колкото и да е жалко, все по-често кара езика ми да изпреварва разумната мисъл.

— Радвам се, че успях да прозра под тази обвивка — заяви Аника Карлсон със сериозен тон.

— След като така или иначе сме захапали неудобни теми — поде Бекстрьом, — аз също имам нещо, за което бих искал да поговорим.

— Слушам те.

— Мисля, че не бива да бъдеш чак толкова строга с младия Стигсон.

— Не, но нали и ти го чу как прекали, като говореше за онази жена с нейните, ъ, гърди — отвърна Аника Карлсон и за по-нагледно посочи с шепи своите.

— Знам. Такъв сексизъм. Едно от най-ужасните неща, които съм чувал в службата. Уви, опасявам се, че има само едно обяснение.

— Какво искаш да кажеш?

— Страхувам се, че колегата Стигсон е бил жертва на инцестни посегателства. На ранен етап, уви.

— Боже мой — Аника се опули. — Разказал ли ти е нещо?

— Не. Рядко се споделят тези неща, нали знаеш. Аз обаче долавям всички ясни признаци и след като го чух да говори за съседката на Даниелсон — онази Андершон с големия бюст, — почти се убедих, че неговата майка му е посягала. Изобщо не бих се учудил, ако се окаже, че родителката на Стигсон е същинско копие на нашата свидетелка госпожа Андершон.

— Какво ще правим? — попита Аника Карлсон.

— Изчакаме. Ще го имаме предвид, ще бъдем нащрек и в готовност да окажем съдействие, но ще изчакаме.

Откъде, по дяволите, се взеха, почуди се Бекстрьом, след като затвори вратата зад гърба на гостенката си. Всичките тези пощръкнели женоря, коя от коя по-луда, си каза.

Приблизително по същото време, когато Бекстрьом се сбогуваше с колежката Аника Карлсон, Хана и Аксел потърсиха взаимна утеха и в крайна сметка се озоваха в леглото й.

Аксел еякулира още с вкарването. Не че му беше за първи път, нито защото Хана беше почти върхът. Тази част от живота си бе отметнал още на тринайсет. Беше доста по-сложно. Макар да му бе за първи път с Хана, единствената, която от няколко часа насам се въртеше в главата му, бе младата полицайка на име Магда Ернандес. Първата с единайсет точки в живота му от възможните само десет.

После опита да се стегне, предприемайки нов опит, ала мислите за Магда Ернандес и близостта на Хана причиниха второ хлътване в ледената дупка.

— Нищо не схващам. Никога не ми се е случвало досега — оправда се Аксел, който би предпочел просто да се разридае и да се чупи оттам.

— Няма нищо — отвърна Хана, прокарвайки нокти по голия му гръб, облян в студена пот. — Ти трябва още да си в адски шок. — Горкият, помисли си, понеже и на нея не й се случваше за първи път. — Знаеш ли какво — продължи. — Сега ще спим, останалото ще го оправим утре. Не е крайт на света, нали. — Колко ли пъти са казвани тези думи, помисли си тя.

Аксел само се престори на заспал и още щом Хана се унесе, той се измъкна, облече се безшумно и се изниза.

Май ми е все едно, помисли си Хана, когато чу ключалката да щраква. Животът си продължаваше със или без Аксел, при това се

налагаше да обърне внимание и на училището, и то само след няколко часа.

Да си напомня да звънна на Магда, помисли си тя, преди да заспи. Да разбере за онзи дебрифинг, на който искаше да отида.

В четвъртък сутринта, осем дни след убийството на Карл Даниелсон, Кеца — Ларш Долмандер, се разписа при своя изповедник комисар Тойвонен.

Кеца се яви лично в участъка. Отказа да говори с друг освен „стария ми приятел Тойвонен“. Имал малко информация за грабежа на „Брума“, а Тойвонен бе единственият полицаи в целия екип, към когото се отнасяше с доверие.

През последните десет години живот в злоупотреби и неизменно падение Кеца се препитаваше като информатор. Нямаше обирджия в целия полицейски район Вестерурт, когото той да не беше портил нееднократно, поради което късметът в живота му се крепеше на съвременния избор да върти бизнес единствено с Тойвонен.

Понастоящем бе твърде изпаднал, за да се препитава успешно от своите си престъпления. Ранната му пенсия обикновено се изпаряваше в деня след превеждането на парите и ако искаше да доживее до следващата, бе принуден да продава другите. Нови и винаги еднакво „горещи“ конфиденциални сведения, а тъй като някои от тях бяха наистина толкова горещи, колкото Кеца неизменно твърдеше за всичките си сведения, той все още се радваше на доверието на Тойвонен.

— Свеж ми изглеждаш, Кец — поздрави го Тойвонен.

Целият татуиран като брюкселски килим. На трийсет и три години, а е цяло чудо, че още не е предал Богу дух, помисли си Тойвонен.

— Спрях по-тежките работи — обясни Кеца. — Тая година съм само на цигари, е, и пиячка, разбира се, а това е същинско здравословно меню в сравнение с всичките лайна, дето съм си ги причинявал през годините.

— Така де — отвърна Тойвонен, който живееше основно на месо, плодове и зеленчуци.

С изключение на времето, когато с Ниemi и останалите момчета от „финската кавалерия“ излизаха на кръчма, за да са верни на корените си. Но оттогава мина доста време, си каза.

— Ще бъда кратък — оповести Кеца с делово кимване. — Нали знаеш обрания инкасо автомобил на „Брума“. Миналия понеделник, дето гръмнаха двамата от Секуритас.

— Подочух нещо, да — потвърди Тойвонен с крива усмивка.

— Същата вечер някой е очистил Кари Вийртанен в Бергсхамра. Кари Лудия или Токарев, както го наричаха. Сещаш се, по името на руския пицов ТТ, Токарев. Онзи десетмилиметров автоматичен пистолет, дето не спираше да го развява.

— Любимците ни имат много имена — отвърна Тойвонен.

— Както и да е, съществува връзка между убийството на Вийртанен и грабежа при „Брума“.

— И аз така чух — усмихна се Тойвонен. — Хайде, стегни се, Кец. Нямах ли някакви новини?

— Ами работата е там — започна Кеца, който не възнамеряваше да се предава, — че Вийртанен е участвал в грабежа от „Брума“. Когато от охранителната фирма активирали цветните ампули в чувала, оня откачил. Вика на шофьора си да кара обратно и гръмнал двамата охранители. С шофьора се чупили, зарязали колата, зарязали кинтите. Как ли пък някакви боядисани банкноти да помрачат живота на момчетата. Тежкарите, дето стоят зад грабежа, се вбесили на Токарев и го очистили още същата вечер. Шофьорчето сигурно вече му прави компания и на твое място щях да проверя оная имигрантска чернилка, дето я измъкнахте от Улвсунда нощеска.

— Вчерашни новини, Кец — отвърна Тойвонен и за потвърждение си погледна часовника.

Пък и надали има представа кой е Акофели, мина му през ума.

— Така си и мислех. Ама сега ще стигна до същината.

— Нямам търпение — въздъхна Тойвонен.

— Нали знаеш оня дърт счетоводител, дето живееше на Хаселстиген 1. Даниелсон се казваше, Кале Даниелсон, дето му светиха маслото с тенджерата миналата сряда. Има връзка между неговото убийство и нападението на инкасо при „Брума“.

— Как ти хрумна? — попита Тойвонен. — А откъде го знаеш Даниелсон?

— Срегнах го във Вала. Движеше с Роле Столхамар. Столис, сещах се. Стария ти колега.

— Е, него го знаеш — отбеляза Тойвонен.

— Добре че ми каза — изсумтя Кеца. — За първи път ме залови, като бях на 14. Въртя си аз сделки на Карлавеген в самия център на Стокхолм. Изневиделица спира кола. Отвътре изскача един като гардероб. Хваща четиринайсетгодишния Кеца за ухото и ме тиква в бричката. След десет минути съм при дежурните в криминалното в Стокхолм, чакам вещицата от социалните да ме вземе. По дяволите, бях оставил отключена кола на Йостермалм. Е, гепиха ми дрогата, ама това не е краят на света за такива като мен.

— Значи си запомнил Роле Столхамар.

— Едно от най-печените ченгета, на които съм попадал. На няколко пъти дори ме заведе на бокс, като бях момче. Ама пак се осрах — сви рамене Кеца.

— Срегнал си Столхамар и Даниелсон в Солвала — напомни му Тойвонен.

— Тъй де — отвърна Кеца. — Миналата сряда. Някъде към шест. Само няколко часа преди Даниелсон да осъществи близка среща от третия вид с кухненската си посуда. Двамата със Столис разменихме по някоя дума. Пита ме как я карам. Каза, че изглеждам шибано. Толкова шибано съм изглеждал, че дори не смеех да ме представи на стар авер от даскалото. Ставаше дума за въпросния Даниелсон. Ама, нали, майтап, един вид. Личеше си по тона му. И двамата изглеждаха в адски добро настроение, та Даниелсон протегна лапа и се представи. „Кале Даниелсон“ — вика старото копеле, пък аз отдалече надуших, че през деня доста се е наливал. Ако аз самият бях въздържател, сигурно щях да трупясам само от дъха му, като ми лъхна. Много пиячка беше излокал човекът.

— А ти какво каза?

— Кеца — каза Кеца. — Че ти кво би му казал? На мое място, значи?

— Прости ми за наивния въпрос, но какво общо има това с инкасо автомобила? Каква е връзката на Даниелсон с грабежа?

— С онези зад грабежа. Не ти говоря за Токарев и шофьорчето. А за тежките пичове. Дето вече са очистили и Токарев, и шофьора, задето така жестоко оплескаха нещата. Имаш ли идея кои са те?

— Да, май всички си имаме идеи по въпроса. Слушам те.

— Фаршад Ибрахим — отвърна Кеца.

Правилно, помисли си Тойвонен.

— Откаченият му по-малък брат, Афсан Ибрахим.

Пак правилно, помисли си Тойвонен.

— И адски гнусният им братовчед. Оня едрият. Хасан Талиб. Фаршад Ибрахим, Афсан Ибрахим, Хасан Талиб — повтори Кеца.

И тримата са ни познайници, помисли си Тойвонен.

— Какво те кара да мислиш, че те стоят зад грабежа?

— Така се говори. Чуват се разни неща, ако имаш ухо да чуеш — поясни Кеца, доближил шепа до ухото си.

Говори се, помисли си Тойвонен, който вече бе чул същото, а и бе способен да се досети за това-онова и без чужда помощ.

— Все още не схващам как Даниелсон се вписва в картинката.

— С Фаршад са се познавали.

— Сега вече почна да си измисляш, Кец. Откъде го съчини? — Какви ги бръщолеви говедото, помисли си.

— Ще стигна и до това — отвърна Кеца. — Та значи, след като Роле и приятелят му казаха чао подир срещата ни във Вала, изведнъж се сещам, че тоя човек го бях видял по-рано същия ден. Някъде около обяд да е било. Шматках се най-спокойно по Росундавеген, мислех да хапна пица. И кого съзирам на трийсет метра напред по улицата, спрял на приказка с някакъв дъртак на ъгъла на Хаселстиген? На двайсет метра от пицарията, към която съм се запътил.

— Кажи.

— Фаршад Ибрахим.

— И него го знаеш?

— Да го знам ли! Лежахме на едно място. Бяхме в един коридор в Хал преди десет години. Ако не ми вярваш, сто на сто можеш да провериш с компютъра си. Същичкият Фаршад Ибрахим, а по-шибан от тоя човек няма никъде.

— И ти?

— Врътнах се. Фаршад е от тия, дето очистват хората за всеки случай, та ако се е занимавал с обичайните си мизерии, на мен не ми

се щеше да се замесвам, дето просто отивах да мушна една пица.

— И си сигурен, че онзи, с когото е разговарял, е Кале Даниелсон?

— На сто и двайсет — кимна Кеца. — Сто и двайсет на сто — поясни той.

— И откъде си толкова сигурен? — настоя Тойвонен.

— Ами нали с това си вадя хляба.

— Разбирам — отвърна Тойвонен.

Как, по дяволите, ще се отърва от Бекстрьом, ако това е истина, помисли си.

— Кво ще кажеш за хилядарка? — попита Кеца.

— Кво ще кажеш за двайсетачка?

— Давай да усредним — предложи Кеца, който хич не се засегна.

— Значи двеста.

— Щом си рекъл — сви рамене информаторът.

Докато Тойвонен си шушукаше с Кеца, Бекстрьом проведе извънредна среща със своята разследваща група във връзка с убийството на Септимус Акофели.

Както обикновено започна Ниemi. Той бе придружил тялото до съдебна медицина, а Чико Ернандес заедно с друг техен колега се върнал в апартамента на Акофели за нов оглед. Сега и двамата бяха при Бекстрьом.

— Удушен е — съобщи Ниemi. — Това е причината за смъртта. Няма други контузии по тялото. Впрочем чисто гол е. Бил е удушен с примка, стегната на тила, където са останали следи от възела. Според мен е бил в съзнание, нападнат е изневиделица.

— Защо мислиш така? — попита Аника Карлсон.

— Открехме такива следи по пръстите му. Каквито остават, ако се мъчиш да разхлабиш примка. Дори си е счупил няколко нокътя, макар да ги е поддържал доста къси.

— Каква според теб е била примката? — намеси се Бекстрьом.

— Що се отнася до нея самата, без да сме я намерили, ще да е била от нещо тънко. Здрава връзка за обувки, въже за пране, евентуално обикновен кабел, но и връвчица за щори би свършила работа. Аз самият бих заложил на тънък кабел.

— А защо? — попита Аника Карлсон.

— Понеже вършат работа — усмихна се иронично Ниemi. — Най-лесни за пристягане. Придърпваш, затягаш здраво и готово.

— Искаш да кажеш, че най-вероятно го е извършил професионалист? — обади се Алм.

— Знам ли — Ниemi сви широките си рамене. — По-скоро не. С колко професионалисти по удушаване разполагаме в страната? Всичките командоси и колеги от спецчастите, и югославяни, дето са се подвизавали на Балканите. Поне те самите така твърдят, но тук, ми се струва, все пак успяват да се възпрат.

— Извършителят притежава завидна физическа сила. По-висок е от Акофели, толкова мога да кажа — обясни Ниemi.

— Като онзи, който е убил Даниелсон — заяви Бекстрьом.

— Да, и мен ме споходи същата мисъл — съгласи се Ниemi.

— Какво знаем за часа на смъртта? — попита Бекстрьом.

— Предполагам, същия ден, в който е изчезнал, тоест петък, 16-ти май, по някое време предобед, през деня или вечерта.

— Защо мислиш така? — продължи Бекстрьом.

— Не че разполагаме с някакви следи по трупа, от които да се ориентираме. Но понастоящем най-често става така. Спрат ли да звънят по телефоните си, спрат ли да ходят на работа, да плащат с карти — когато обичайните им дейности секват. Тогава именно се е случило нещо. Почти винаги е така — обясни Ниemi и кимна уверено.

Финското лайнарче не е съвсем глупаво, помисли си Бекстрьом, който прилагаше същото практическо правило от трийсет години.

— Тялото е в добро състояние — продължи Ниemi. — Удушен, гол, свит на кълбо, опакован в черен найлон, залепен с монтажно тиксо и напъхан в количката си за вестници. Найлонът е от три черни чувала, нали ги знаете, стандартните за боклук. Тиксото също е обикновено, с ширина около пет сантиметра. Предполагам, че всичко е направено много бързо. Преди да започне трупното вкочаняване. В чантата има и тежест. Четири диска за щанги по 5 килограма, общо 20, захванати заедно със същото тиксо. Тъй като Акофели е тежал около 50 килограма, тежестите — 20, а чантата около 10 килограма — ще имаме точното тегло веднага щом изсъхне, — става дума за около 80 килограма.

— Кола — обади се Алм. — Тялото е закарано с кола от местопрестъплението до мястото, където е открито.

— Най-вероятно — съгласи се Ниemi. — Онзи ден прочетох интересна статийка в „Списание за криминалистика“, в която се разказваше за извършители, захвърлили жертвите си на открити терени. Почти невероятно е някой да носи или влачи труп на повече от 75 метра разстояние.

— Ами ако разполагат с нещо като ръчна количка? — обади се Бекстрьом.

— Най-много неколкостотин метра — отвърна Ниemi. — При по-големи обикновено и количката, и тялото най-напред се закарват с

превозно средство.

— А местопрестъплението? — попита Бекстрьом.

— Сигурно си мислиш за апартамента му на Фурнбювеген 17 — отбеляза Ниemi, разменяйки бързи погледи с Ернандес.

— Бяхме там отново рано тази сутрин — взе думата Ернандес. — Пак не намерихме нищо, но като знаем как е бил убит, може там да е станало престъплението, без да сме открили следи. А и някои обстоятелства го подсказват.

— Какво имаш предвид? — попита Алм.

— Чантата с колелца за вестниците, която със сигурност е принадлежала на жертвата, тежестите, използвани за потапянето. Почти убедени сме, че са били на жертвата. Той има лежанка и щанга, две гири. Но удивително малко тежести за щангата.

— Гледай ти — поклати глава Бекстрьом.

— Които са останали в апартамента, нали — поясни Ернандес.

— Разстояние? — попита Бекстрьом.

— Между жилището на жертвата и мястото, където е открита, е малко повече от миля, а кола може да се кара почти по цялото трасе. Чак до онази скала, дето се врязва право във водата. Намира се до билото на възвишението. От чакълестия път до водата са трийсет метра. Разлика в нивото тринайсет метра.

— Но там е забранено за автомобили — обади се Аника Карлсон.

— В случай че не си полицаи, не работиш в пътна поддръжка или в управлението на парковете, или просто бачкаш там. Ако се идва от югоизток, тоест откъм Кунгсхолмен, шофирането е разрешено почти по целия път чак до мястото, където е открит трупът. Остават стотина метра пеша. Да, нанагорнище, но все пак — Ернандес сви рамене многозначително.

— А намирате ли следи от гуми? Над мястото, където е открит? — попита Аника Карлсон.

— Колкото искаш — усмихна се Чико. — Така че за нас са неизползваеми.

— Чико — обърна се към него Бекстрьом. — Разкажи на дъртак като мен как според теб е станало.

Да те видя сега, малък танголюбител, помисли си Бекстрьом, забелязал одобрителното кимване на колежката Карлсон.

Ернандес леко се затрудни да скрие изумлението си.

— Искаш да ти разкажа как, предполагам, са протекли нещата?
— попита.

— Да — Бекстрьом му се усмихна окуражително.

Гламав като всички останали, все трябва да пита, помисли си.

— Окей. Но с уговорката, че все пак просто гадая. Колкото до началото, напълно съгласен съм с Петер. Жертвата е била изненадана и удушена изотзад, съблечена, превита през кръста — той е слаб и стегнат, приживе сто на сто е можел да допре длани в пода с изпънати крака. След като тялото е било превито, извършителят го е закрепил с тиксо, което минава през глезените, през гърба, през раменете и обратно. Тиксото е захванато в изходната точка, тоест на глезените. После тялото е опаковано в найлони от чували, след това найлоните са захванати със същото монтажно тиксо. Тялото е напъхано в количката за вестници. Висока, с две колелца и две дръжки, прикрепена за правоъгълна метална рамка. Чантата е от здрав непромокаем плат, нещо като брезент. Там има връзки или ремъци, с които се стяга и отваря. В горната част е с капак от същата материя, който също се затваря с ремъци.

— И колко време отнема това? — попита Бекстрьом. — Всичко от удушаването до затягането на ремъците.

— Ако човек е достатъчно силен и сръчен, а всичко необходимо му е подръка, най-много половин час — отвърна Чико. — Ако са двама или повече — ще приключат за петнайсет минути.

— Мислиш, че може да е имало повече от един извършител? — намеси се Алм.

— Не е изключено — сви рамене Ернандес. — Един е напълно достатъчен, двама са два пъти по-бързи. Ако са повече, най-много да си пречат. Но защо не.

Кое то най-вероятно схващат всички освен един Дръвник, помисли си Бекстрьом и изгледа Алм накриво.

— А после? — попита той.

— После са го изнесли от апартамента с количката. Остават десет метра до улицата, където може да се паркира. Вкарали са чантата в колата и са отпрашили. Общо един час, но тъй като подобни превози почти винаги се извършват през нощта, а Акофели най-вероятно е бил убит сутринта, поне оттогава не е давал признаци на живот, трябва да са изчакали да се стъмни, за да го хвърлят в езерото. Убили са го,

опаковали са го, подготвили са го за транспортирането. Или са прибрали количката в колата и са се махнали оттам. Изчакали са да се стъмни. Или са се върнали да го вземат вечерта. Съмнявам се да са искали да остане в апартамента си по-дълго от необходимото.

— А кога са го хвърлили в Улвсунда? Същата вечер или? — Бекстрьом изглежда въпросително най-напред Ернандес, който поклати глава, сетне и Ниemi, който само извъртя очи.

— Трудно е да се каже — отговори Ниemi. — Тялото е така добре опаковано, че няма как да определим. Може да е станало още в петък, но може и да е било по-късно. Впрочем пратили сме там водолази тази сутрин, претърсват дъното. Не са намерили нищо.

— Друго? — попита Бекстрьом.

— Засега не — поклати глава Ниemi. — Ще се обадим веднага щом открием нещо. Или пък не открием — добави и се подсмихна.

— Окей — тегли чертата Бекстрьом, петимен за кафе и сладкиш. — Тогава да повторим разпитите по домовете и този път Акофели е пръв в списъка. Сградата на Хаселстиген 1 и жилището му на Фурнбювеген. Всичко относно Акофели и евентуални контакти с Даниелсон плюс всяко друго нещо, което би могло да представлява интерес. Разполагаме ли с достатъчно хора?

— От полицията в Тенста обещаха да съдействат за Фурнбювеген — отвърна Аника Карлсон. — Това си е техният район и познават добре живущите. С Хаселстиген ще трябва сами да се оправяме. Мога да се заема.

— Добре — отвърна Бекстрьом.

После рече на Стигсон да остане и още щом се озоваха насаме, потупа го дружески по ръката и извади още един класически Бекстрьом, такъв, какъвто му бе подсказан снощи от колежката Карлсон.

— Е, Едипе. Този път без прегръдки, а?

— Имаш предвид оная с... — той закръгли шепи на гърдите си.

— Онази с дините — потвърди Бекстрьом.

— Говорих с Анката за това — сподели Стиксон, който вече бе поруменял.

— Отлично. Впрочем тя прилича ли страшно много на майка ти?

— Коя? Анката?

— Свидетелката Андершон. Знаеш за кого говоря. Онази с яките дини.

— Ни най-малко. Майка ми е доста слаба.

Типично, помисли си Бекстрьом. Най-сигурният признак. Отрицанието. Тоталното отрицание.

Общинската полиция от Тенста и Ринкебю непрестанно заделяше голяма част от ресурсите си за създаване на добри отношения с живущите в региона: 90% имигранти от всички най-злочести точки на земното кълбо. Повечето от тях бежанци от места, където не им е било позволено да мислят или дори да живеят. Не им е било лесно, а фактът, че 90% от местните полицаи бяха обикновени шведи, изобщо не ги улесняваше. Потомствени шведи или евентуално второ-трето поколение имигранти. Добре интегрирани в шведското общество, вече пуснали корени в шведската почва.

Борбата с престъпността леко зацikli. Обичайната полицейска работа бе занемарена. Тук ставаше въпрос именно за изграждане на мостове между хората, създаване на връзки, на доверия. За най-елементарното, например просто да могат да разговарят помежду си.

— Ще имаме грижата — отвърна началникът на общинската полиция, когато обсъждаха плана с Аника Карлсон. — Ние умеем да разговаряме помежду си.

След това той и колегите му посветиха два дни на събеседвания със съседите на Акофели. Общо стотина души. Бяха разлепили лика му по целия път от жилището на Фурнбювеген до най-близката метростанция. Във входове, по стени на къщи, стълбове и табла за съобщения в околността. Дори разположиха свои подвижни полицейски постове на площадите в Ринкебю и Тенста, сякаш жертвата Септимус Акофели се предлагаше като артикул в седмична промоция.

Никой не видял нищо, никой не чул нищо. Малцината, с които разговаряха, само клатеха глави. Повечето всъщност изобщо не разбираха какво им говорят.

Обиколката по етажите на Хаселстиген 1 мина по-добре — поне сравнително. Петершон и Стигсон, ръководени от Аника Карлсон и

подкрепени от няколко колеги от отдел „Опазване на реда“ в Солна, разговаряха с всички живущи в сградата. С две изключения никой не разпозна Акофели. Никой не бе видял, нито чул каквото и да било. Мнозина имаха въпроси, мнозина бяха угрижени. Смееха ли изобщо да останат да живеят в сградата?

Първото изключение бе вдовицата Стана Холмберг, 78.

Стана Холмберг бе ранобудна. Самата тя беше убедена, че се дължало на възрастта. Колкото повече остарявал човек, толкова по-малко се нуждаел от сън. Колкото повече приближавал смъртта, толкова повече трябвало да се възползва от времето си в будно състояние. Много пъти виждала Акофели да идва и да си отива през изминалата година. Между 5:30 и 6:00 сутринта. Ако, разбира се, не се било случило нещо извънредно, например силна снежна буря или спиране на метрото.

Веднъж дори разговаряла с него. В деня след убийството на нейния съсед.

— Защото още не си бях получила „Свенска Дагбладет“ — обясни госпожа Холмберг.

Предната седмица госпожа Холмберг минала от „Дагенс Нюхетер“ на „Свенска Дагбладет“, като новият вестник ѝ бил обещан от понеделник. Обаче през първите четири дни си получавала „Дагенс Нюхетер“. В петък станала рано, за да причака вестникарчето и направо да говори с него. Разбира се, направила опит да се обади в отдел „Абонаменти“ както в ДН, така и в СвД, но тъй като нямала цифров телефон с повторно избиране, все не успявала да се свърже и скоро се отказала.

Акофели обещал да ѝ помогне, макар да изглеждал напрегнат. Казал, че лично щял да говори с тях. После ѝ дал един „Свенска Дагбладет“, бил му „резервен“, без да обяснява, че разполагал с такъв точно от вчера.

— Всъщност вече всичко си е наред — заяви госпожа Холмберг.

През уикенда не получила никакъв вестник, очевидно възникнала някаква грешка, понеже съседите ѝ също били пропуснати, но от няколко дни всичко си било наред. Единствената ѝ забележка

евентуално би била, че новият вестникар имал навика да се появява половин час по-късно от онзи, с когото разговаряла.

— Изглеждаше толкова приятен — поклати глава госпожа Холмберг. — Онова момче, цветнокожото. Малко напрегнато, както вече казах, та кой не би бил с подобен вид работа, но иначе мило и отзивчиво. Изобщо не бих си представила да стори зло на Даниелсон — добави тя.

— Защо мислите така, г-жо Холмберг? — попита Стигсон. — Че не би сторил зло на вашия съсед, искам да кажа. — Тя не знае, че Акофели е бил убит, помисли си той.

— Ами защо ще го издирвате в противен случай? Та това би го отгатнало и малко дете — отвърна госпожа Холмберг приветливо и го потупа по ръката.

Второто изключение беше Сепо Лаурен, 29.

— Точно той разнасяше вестниците. От „Хамарбю“ е — съобщи Сепо и върна снимката на Акофели на младши полицай Стигсон.

— Откъде знаеш? — попита Стигсон.

Горкичкият, помисли си. Пълно куку, макар да изглежда съвсем нормално.

— Аз бях с фланелката на АИК — отвърна Сепо.

— Бил си с фланелка на АИК?

— Джитках компютърни игри. Футбол. Та носех си онази фланелка.

— И как точно се срещна с вестникаря?

— Реших да отида до бензиностанцията, за да си взема нещо за хапване. Те са отворени денонощно.

— Тогава срещна вестникаря.

— Да, но аз не получавам вестник. Не го чета.

— Във входа ли го срещна?

— Да — кимна Сепо. — Съседът получава вестник.

— Как разбра, че е фен на „Хамарбю“? — попита Стигсон.

— Попита ме дали съм за АИК. Явно заради фланелката ми.

— И ти му каза, че си фен на АИК.

— Питам го той за кои е.

— И какво ти каза?

— Че е за „Хамарбю“ — отговори Сепо, като изгледа Стигсон учудено. — Нали казах, че това рече. „Хамарбю“.

— Това ли е единственият път, когато си говорил с него?

— Да.

— Помниш ли кога беше?

— Не — поклати глава Сепо. — Но нямаше сняг. Не е било зима, нали.

— Сигурен си?

— В такъв случай щях да си облека якето. Нали не можеш да излезеш само по фланелка през зимата?

— Не, много ясно. Естествено.

— Човек може да се простуди — заяви Сепо.

— Иначе не си спомняш по-точно? За времето говоря. Когато си говорил с него.

— Трябва да е било доста скоро, понеже мама е в болница. Когато си беше у дома, не ми даваше да играя толкова много. Пък и вкъщи винаги имаше храна.

— Разбирам — отвърна Стигсон. — А какъв беше той според теб? Вестникарят.

— Симпатичен.

Последно разговаряха с госпожа Андершон. Аника Карлсон бе отредила на Стигсон придружителка, а Фелисия Петершон никак не се посвени да го светне още преди да позвънят на вратата, че сега тя ще задава въпросите.

Госпожа Андершон не разпозна Акофели. Никога не го била виждала, което едва ли бе толкова странно предвид факта, че имаше обичая да спи до късно сутрин.

— Ставам най-рано в осем — обясни им с усмивка Брит-Мари Андершон. — Тогава пия кафе и чета вестника на спокойствие, после с Малчо излизаме на кратка сутрешна разходка. А случилото се е просто ужасяващо — продължи тя. — Да се чуди човек какво става и дали изобщо да живее тук и занапред.

Смяташе и за „абсолютно изключено“ нейният съсед Карл Даниелсон да си е имал „вземане-даване“ с вестникарчето Акофели.

— Не че познавах Даниелсон чак толкова добре, наистина не бих го твърдяла, редките ни срещи ми бяха предостатъчни, а да е имал вземане-даване с този младеж, който явно е бил убит, смятам за абсолютно изключено.

— Защо смятате така, госпожо Андершон? — попита Фелисия Петершон.

— Ами защото Даниелсон беше расист. Нямахме нужда човек да го познава кой знае колко добре, за да го разбере.

Нищо повече нямаше за добавяне, не последва и прегръдка. Фелисия Петершон хвърли на колегата Стигсон предупредителен поглед, когато свидетелката му подаде ръка и едва доловимо се наклони напред с широка белозъба усмивка и напрацяла гръд.

— В такъв случай сме ви наистина благодарни, госпожо Андершон, за цялата помощ — каза Стигсон и стисна ръката ѝ. — Благодаря още веднъж.

Добро момче, помисли си Фелисия на тръгване.

Докато повечето от колегите му звъняха по хорските врати, криминален инспектор Алм седеше в кабинета си, потънал в размисли за всички пенсии, които въпреки възрастта си внезапно бяха наизскачали в това разследване на убийство.

Противно на навиците си той дори бе извадил лист и молив, за да нахвърля ред хипотетични последователности на събитията, като общото за всички бе, че старите приятели на Даниелсон от детството присъстваха като извършители. Един, двама или неколцина от тях, при все че Алм ненавиждаше до дъното на душата си разните нови измишльотини като профилиране и анализ на мотивите.

Резултатите от разпитите на Съодерман и Грималди бяха крайно незадоволителни. Първият чисто и просто отказа да отговаря на въпроси, другият дори не си спомняше какви ги бе вършил. Поради заболяване, което на практика не можеше да се провери. Поне Алм не можеше.

Бе разговарял с един от по-възрастните си колеги, който познавал Грималди, та отговорът му почти се сведе до крива усмивка и смигване.

— Видях го преди две седмици — с жената ходихме да хапнем в онази нова пицария във Фрьосунда, дето всички разправят, че той бил собственикът, макар да не фигурира в никакви документи. Във всеки случай не ми изглежда нещо да е засегнало зъркелите му.

— Какво искаш да кажеш? — попита Алм.

— Ами седеше си там, сплел пръсти с някаква руса мацка, и като ти кажа, че беше двойно по-стар от нея, въобще няма да съм преувеличил.

Ние, строителите на Швеция, помисли си Алм. Не се ли наричаха така онези дърти глупаци, дето заплашиха правителството с експлозивни? Човек, способен на подобно нещо, със сигурност ще съумее да пречука стар приятел, независимо какво сочи статистиката за престъпленията от този род, помисли си той.

Онова, което усложняваше уравнението, беше убийството на Акофели, та оттук произтече и необходимостта от лист и молив.

Някой от старите приятели на Даниелсон го пречуква. Взема чантата с всички пари. Тук не можеше да изключи дори Роле Столхамар с несъстоятелното му алиби. Изцяло зависимо от свидетел, който го мразеше и сто на сто би заложил главата си в подкрепа на противното, ако знаеше как стояха нещата в действителност. И всичко това от желание да се отърве от шумен съсед.

Не можеше да изключи и вероятността да са двама или повече извършители в комбина. Кале Даниелсон да е функционирал като черен банкер например на Грималди. Да е играл нечестно. Грималди и приятелчето му Халвар Съодерман да са го посетили у дома, да са го убили и да са отмъкнали чантата с всички пари.

Но да не беше Акофели.

Акофели намира Даниелсон мъртъв. Старите му приятели, които са го пречукали, са пропуснали чантата с парите. Сещат се за нея, връщат се, виждат, че я е взел Акофели, отиват у тях, убиват го, пускат трупа в езерото Улвсунда.

Ти шегуваеш ли се, помисли си Алм, имайки предвид самия себе си. След това задраска с дебела черна черта последната хипотеза за убийството.

Акофели убива Даниелсон и взема чантата с парите. Старите другари на Даниелсон научават какво е станало, отиват в дома на Акофели, убиват го, връщат си чантата и се отърват от трупа.

Че защо, питаше се Алм. Защо му е на Акофели да убива Даниелсон? И откъде, за Бога, старите му приятели биха могли да отгатнат, че тъкмо вестникарчето го е сторило?

Мистерията се заплита, помисли си Алм, въздъхна дълбоко и прокара поредната дебела черна черта на своя лист.

После се прибра у дома при скъпата си съпруга. Хапна печени агнешки котлети с чесново масло, салата и картофи на фурна. Тъй като почти идваха почивните дни, във всеки случай се задаваше четвъртък, кротичко го отпразнуваха, поделайки си бутилка вино.

Докато простите му редови кадри без съмнение търчаха из Хаселстиген и Ринкебю като току-що обезглавени кокошки, Бекстрьом се бе посветил на малко по-взискателна мисловна дейност заедно с единствената си достойна за упоменавање колежка, Надя Хьогберг, доктор по математика и физика. И като него познавач и изтъкнат пияч на водка. Не падаше по-долу и като събеседник в свят, където човек иначе бе обкръжен единствено от идиоти, и то независимо от факта, че бе жена, помисли си Бекстрьом.

Когато се върна в участъка след засищащото балансирано хапване, Надя почука на вратата му с въпроса дали да влезе, за да обсъдят съдържанието в джобното тефтерче на Даниелсон. Носеше оригинала в пликче за доказателства, но за да не губят време, му подаде принтирани листове с всички записки от тефтера, подредени хронологично.

— Бележките, които си е водил, са кратки и кодирани — обясни Надя. — В периода от 1-ви януари тази година до 14-ти май, общо 19 седмици и половина, е вписал 131 бележки. Средно по една на ден.

— Слушам те — отвърна Бекстрьом, остави на бюрото си листа, който бе получил, склучи ръце върху корема си и се отпусна на облегалката.

Бива си я тази жена, мина му през ума.

— Началната бележка е от първия ден на новата година, вторник 1-ви януари, и гласи, цитирам, вечеря по мъжки с момчетата, Марио, край на цитата. Ранна вечеря, както изглежда, тъй като трябва да е започнала още в два следобед — според тефтера.

— Нека им е лошо — ухили се Бекстрьом.

— Умна работа — съгласи се Надя. — Предпоследната бележка е от деня на смъртта му, сряда, 14-ти май. „14:30 банката.“ Между другото, единствено тази от записките му през целия период съобщава, че ще ходи в банката.

— Предвид изнасяните суми едва ли се е налагало да търчи дотам всеки ден — отвърна Бекстрьом.

— Най-честата бележка — продължи Надя — се среща общо трийсет и седем пъти. Общо взето, всяка сряда и неделя в периода от януари до май си е записвал „Солвала“ или „Вала“, или „Надбягванията“. Предполагам, че се отнасят за едно и също — посещавал е хиподрума в Солвала, за да залага, и то почти без изключение всеки път, когато там е имало състезания. Последната бележка в тефтера също е от деня на смъртта му. „17:00 Вала“. Тоест не е отбелязал нищо за следващите дни, седмици или месеци. Май е живял, без да си прави дългосрочни планове.

— Никакви други хиподруми освен Солвала?

Та това съвпада с нашата информация, помисли си Бекстрьом.

— Ами няма записани — поклати глава Надя.

— Не, кой по дяволите, ще се разкарва до Йегерсру, за да събира стари фишове от състезания — отвърна Бекстрьом.

— Шейсет и четири от записките имат смесен характер. Едно посещение в банката, както споменах, две при лекаря, разни такива неща, останалото почти без изключение са имената на старите му приятели. Роле, Гура, Йонте, Марио, Халбата и тъй нататък. Един, двама или повече наведнъж. По няколко пъти в седмицата.

— Наситен социален живот — изкикоти се Бекстрьом. — А нещо интересно?

— Имаме ли нещо интересно? — повтори той.

— Така си мисля — отговори Надя. — Общо са трийсет бележки.

Ето че отново доби онзи вид, помисли си Бекстрьом. Умът на тая руския е остър като шибан бръснач.

— Нататък?

— Пет от тях са в края на всеки месец, дните малко варират, но винаги през последната седмица от месеца, и през цялото време започва с едно и също. „Р 10 000.“

— Което според теб е?

— Някой с инициал Р на малкото или фамилното име всеки месец е получавал по 10 000 от Даниелсон.

— Любовница — заяви Бекстрьом, който внезапно се сети за кондомите и таблетките виагра, открити в апартамента му.

Докато някои винаги чукаме гратис, помисли си със самодоволен вид, въпреки че това си беше далеч от истината.

— И аз така мисля — усмихна се Надя. — При това положение ми се струва, че Р е първата буква на малкото ѝ име.

— Но нямаш никаква представа коя може да е — обади се Бекстрьом.

— Проучвам въпроса. Тъкмо започнах — усмихна се тя.

— Ами добре — зарадва се Бекстрьом.

Следователно ще знам името още днес.

— Имам бележка от петък, 4 април: „СЛ 20 000.“

— СЛ — повтори Бекстрьом и поклати глава. — Ако е купувал месечни карти за *Stockholm Local*, градския транспорт, на стойност 20 000, трябва да са били достатъчни и за приятелите, и за съседите му.

— Някой с инициали СЛ е получил 20 000 в петък, 8-ми февруари. И над това работя.

Хубаво е да чуеш, че още някой работи, помисли си Бекстрьом, който последните две седмици буквално се превиваше под безумното бремене на работата.

— Но след това става наистина интересно — продължи Надя. — Наистина интересно според мен, Бекстрьом.

Наистина интересно?

Приблизително веднъж седмично, четири до шест пъти месечно и общо 24 пъти за целия период се повтаряха три инициала: ХТ, АФС и ФИ, главни букви без изключение. Появяваха се горе-долу с еднаква честота, винаги последвани от число. Всяко съкращение вървеше неизменно със същите цифри, „ХТ 5“, „АФС 20“, „ФИ 50“. Моделът бе последователен с едно изключение. В един случай съкращението ФИ бе последвано от числото 100, Б и удивителен знак: „ФИ 100 Б!“.

— Как тълкуваш това? — попита Бекстрьом, който за по-сигурно се бе загледал в листа, получен от Надя, почесвайки облата си глава със свободната дясна ръка.

— Според мен ХТ, АФС и ФИ са инициали. Числата 5, 20, 50 и 100 навярно съответстват на изплатени суми. Значи някакъв вид опростен код.

— В такъв случай добрият стар Даниелсон, изглежда, е минал тънко — ухили се Бекстрьом.

Дори аз мога да прежаля пет или дваисет крони, та ако ще и петдесет, помисли си. Всъщност дори стотачка, стига, разбира се, да не се превръща в навик. Но явно не беше се стигнало дотам. Само веднъж.

— Не ми се вярва — поклати глава Надя. — Мисля, че са кратни.

— Кратни — учуди се Бекстрьом.

Наздоровье? Нет? Да? Какви ги плещи, помисли си той.

— ФИ, получил 50, взема десет пъти повече от ХТ, който има 5. С изключение на един път, когато е взел 100, тоест 20 пъти повече.

— Точно така — отвърна Бекстрьом. — Разбира се. А някой си АФС, който всеки път получава 20, явно взема четири пъти повече от ХТ, но половината от ФИ...

— Четирийсет процента с изключение на случая, когато ФИ е получил 100 — поправи го Надя.

— Точно, точно, тъкмо щях да го кажа. Ами това Беа тогава? След всяко подобно плащане е написано Беа — Бекстрьом посочи получения списък. — Например „ФИ 50, Беа“ или „ХТ 5, Беа“. Как го разбираш?

— Предполагам, че е съкращение от *betala*^[1] — отвърна Надя. — Такива като Даниелсон прибягват до подобни съкращения. Например „bet“, което ще рече, че вече си платил. Или „bea“, което може би означава, че ще плати определена сума.

— Аха, да — отвърна Бекстрьом, поглади брадичката си и се насили да се престори на по-прозорлив, отколкото се чувстваше. — А за колко кинти става дума? За какви кинти говорим всъщност — повтори предвид сложните математически изчисления, с които се бяха заловили.

— Вече се впускаме в чисти догадки, както разбираш.

— Слушам те — увери я Бекстрьом и подкрепи думите си, като остави листовите и се облегна назад.

Сега внимавай, Надя, помисли си той. Разговаряш с единствения в цялата полицейска система, който има достатъчно мозък, за да схване

какво му казваш.

— Ако приемем, че Даниелсон е изтеглил два милиона крони в деня на убийството и вземем предвид, че това се е случило близо шест месеца след последното му посещение в банковия трезор и че е изтеглил същата сума и онзи път, предполагам, че всеки месец е плащал около 17 000 крони на ХТ, близо 70 000 на АФС и близо 170 000 на ФИ. Тоест общо около 250 000 на месец — продължи тя. — За шест месеца се събират милион и половина. Ако вземем предвид и други разходи, каквито със сигурност е имал във връзка с този вид дейност, плюс онези 170 000, които ФИ е получил, когато е добавено 100 Б!, стигаме горе-долу до два милиона. Говорим с голяма доза приблизителност, нали — обобщи Надя с езиковата свобода, която понастоящем бе станала част от шведската ѝ самоличност.

— Разбирам те напълно — отвърна Бекстрьом, който бе възприел поне основното. Ако бях някой от ония шибани анализатори от „Криминално разследване“, щях да се обеся в гардероба при среща с Надя, помисли си той. — И какво следва сега? — попита.

Все пак аз съм шефът тук, си каза.

— Смятах да го кача в нашите текущи сведения в „Криминално разследване“. Да видим дали в разузнавателните ни екипи няма някой, който би могъл да удари едно рамо.

— Действай — Бекстрьом кимна доброжелателно.

Как ли пък онези дебили ще успеят да добавят нещо на подобно ниво, помисли си.

— В най-лошия случай ще се хванем просто да го разгадаем сами — добави.

Трийсет минути по-късно комисар Тойвонен нахлу в кабинета на Бекстрьом с гръм и трясък. Лицето му бе пламнало, размахваше извадка от последния бюлетин „Криминално разследване“, току-що принтирана от пощата му.

— Бекстрьом, какви ги вършиш, по дяволите! — рече Тойвонен.

— Благодаря, добре съм. А ти как си?

Лисугер, помисли си.

— ХТ, АФС и ФИ — Тойвонен отново размаха листовете. — Какви ги вършиш, по дяволите?

— Предположих, че ти можеш да ми кажеш — заяви Бекстрьом с благоданна усмивка.

Поправи ме, ако греша, финско селянче, помисли си.

— ХТ като Хасан Талиб, АФС като Афсан Ибрахим. ФИ като Фаршад Ибрахим — прониза го с поглед Тойвонен.

— Абсолютно нищо не ми говорят тези имена — поклати глава Бекстрьом. — Що за палячовци?

— Никога не си ги чувал? Би трябвало да си ги чувал дори в „издирване на вещи“, където работи през последните години. Сто на сто и момчетата от охрана на паркинги ги знаят. Но не и ти?

— Дявол да го вземе, май в такъв случай не е имало нужда да ги качваме в бюлетина „Криминално разследване“ — отвърна Бекстрьом.

Толкова ли си тъп? Така да се каже, риторичен въпрос, напъни се малко, финско лайнарче, помисли си той с широка усмивка.

— Опичай си проклетия акъл, Бекстрьом. — И Тойвонен напусна стаята.

[1] Плащам (шв.). — Б.пр. ↑

Преди комисар Тойвонен да се прибере у дома след работния ден, той се среща с главен комисар Ана Холт. Всъщност тя го помоли за неформален разговор на четири очи. Без минерална вода, протоколи и делови баналности.

След срещата с Бекстрьом бе отишъл право при Надя. Обясни й как стоят нещата и я напътства да следи зорко за всякакви сведения, които биха могли да имат нещо общо с нападението от „Брума“.

— Съжалявам — отвърна тя. — Не подозирах, че може да съществува връзка между нашия случай и грабежа. Ако знаех, щях, разбира се, първо да дойда при теб.

— Добре — отвърна Тойвонен, но прозвуча по-вкиснато, отколкото би искал. — Утре ще започнем с цялата програма срещу братята Ибрахим и братовчед им. Не искам да се разчуе из града, нито да чета за това по вестниците.

— Не се тревожи за Бекстрьом — потупа го по ръката тя. — Обещавам да го държа под око.

— За теб никога не съм се безпокоял ни най-малко — отвърна Тойвонен.

После си направи бърза разходка из Солна, за да смъкне кръвното, преди да информира главния си началник.

— Седни — покани го Ана Холт. — Да ти предложи ли нещо?

— Няма нужда, благодаря — отвърна Тойвонен и седна.

— Разказвай.

— Има връзка между грабежа от „Брума“ и убийството на Кари Вийртанен. Дори си мисля, че криминалистите могат да го потвърдят веднага щом приключат с минивана, използван за грабежа. Тъкмо Вийртанен е стрелял по охранителите. Но не знаем кой го е возил.

Както със сигурност се досещаш, разполагаме с няколко имена, сред които да избираме. Работим по въпроса.

— А защо е стрелял по тях?

— Защото клетникът, който е умрял, е задействал цветните ампули в чувала. Кари пощурял, понеже не очаквали да има такива точно в онзи чувал.

— Разкажи ми — подкани го Холт.

Парите идвали от Лондон. Шведски, датски и норвежки банкноти, обменени в Англия и Шотландия. Освен това и британски лири, поръчани от шведските банки — и обменни бюра. Пристигнали със самолет от Лондон на „Брума“, обикновен частен джет с двама души екипаж и четирима английски бизнесмени — пътници, които впрочем не са и подозирали, че в последния момент към компанията им са били добавени приблизително единайсет милиона в малко платнено чувалче.

— Фирмите за превоз на ценности все по-често процедират така. Ако не става дума за огромни суми, импровизират и ги изпращат с полети извън графика. Според разпоредбите за безопасност на полетите в чувалите не бива да има цветни ампули. Явно може да се активират от промените в налягането, пък и по други причини, та съществува риск.

— Представям си — обади се Холт.

— Тъй като самите охранители нямат право да отварят чувалите след пристигането им — това е изискване, прокарано от синдикатите, за да се избегнат подозренията в кражба от страна на персонала, — по правило става така, че пристигналите пари се пренасят до колата и се превозват до депото за ценности без цветни ампули. Превозите от този тип се извършват с обикновени автомобили без маркировка, а тъй като трезорът, който е бил крайната цел, се намира само на петнайсет минути от летище „Брума“, при това се е касало за някаква мижавка сумичка от единайсет милиона, и този път е станало така.

— Мижавка сумичка? На колко възлиза голяма сума тогава? — усмихна се Холт.

— Три-четирицифрени милиони — отвърна Тойвонен също с усмивка.

— И какво се е объркало този път?

— Застреляният охранител, уви, е бил твърде амбициозен. Без да попита за разрешение шефа си, е взел втори, празен чувал, съдържащ цветни ампули. В него е прибрал лондонския. Веднага щом обирджиите си грабнали чувала и отфучали, та се е почувствал в безопасност, той задействал ампулите с дистанционно. Обхватът му е 250 метра, но този път явно е избързал, тъй като цветните ампули са се взривили още след 50 метра.

— Че стига ли това — прекъсна го Холт, — за да се оцветят банкнотите във вътрешния чувал?

— Не — Тойвонен се усмихна иронично. — Не се е получило и на самите банкноти, които открихме в изоставената кола, им нямаше нищо. Впрочем паркирали са на двацет метра от щабквартирата на „Ангелите на ада“, на по-малко от километър от летището. Може да са искали да се погаврят с тях, преди да офейкат.

— Обаче Кари Вийртанен не е знаел — рече Холт. — Че банкнотите са били годни за употреба.

— Не — кимна Тойвонен. — Изтрещял е, както се е случвало с Лудия Кари малко по-често от необходимото. Шофьорът прави обратен, Кари вече е смъкнал стъклото и започва да стреля по охранителите, които се опитват да избягат. Онзи, който е бягал от страната на шофьора, бива и блъснат, така че който и да е карал, явно не е особено милосърден човек.

— Знаем ли нещо за оръжието? — попита Холт.

— Картечен узи двацет и втори калибър. Експертите по оръжията са почти сигурни. Най-малкият пълнител побира шейсет патрона, а на мястото са открити над трийсет гилзи. Починалият охранител е с пет куршума в гърба, заседнали са в жилетката му, и три в главата, убили са го на място. Вторият също е надупчен с десетина изстрела, но нито един смъртоносен. Останалите десет трябва да са били нахалост — заяви Тойвонен.

— Мирише ми на вътрешна работа — заяви Холт.

— Определено — съгласи се Тойвонен. — Нашите английски колеги го издирват при тях, а ние се опитваме да изровим връзките му тук. Ако извадим късмет, ще се разнищи и щом нещата потръгнат от едната страна, от другата също ще има развитие.

— Вийртанен е застрелян от онези, които стоят зад грабежа? — попита Холт.

— Да, не само той е бил безумец.

— Ами шофьорът?

— Сигурно ще изникне отнякъде — отвърна Тойвонен с крива усмивка.

— Ако съм те разбрала правилно на вчерашното съвещание, предполагате, че зад всичко стоят момчетата Ибрахим и гадният им братовчед.

— Винаги се говори какво ли не, нали знаеш. Подобна история предполага много работа и голям брой замесени. Трябва да се крадат коли, а също и табелки, които да пасват на марката и модела, да се поръчат шипове, които да се разпръснат, за да се осигури възможност за бягство. Неизменно се намира някой, който да се разплямпа. Този път братята Ибрахим и Хасан Талиб са изтеглили късите сламки. Винаги залагай на сигурен победител — отбеляза Тойвонен, който имаше навика да посещава хиподрума в Солвала и в извънработно време.

— Ами връзката с убийствата на Даниелсон и онова вестникарче?

— Ако караме поред, всичко сочи към връзка между Даниелсон и горкото вестникарче, дете нощеска го извадиха от езерото Улвсунда. Колегата Ниemi дори е склонен да се обзаложи, че извършителят или извършителите са същите. Един, двама, а може и повече.

— Но имат ли връзка убийствата на Даниелсон и Акофели с този грабеж?

— Ако ме бе попитала за подобна връзка днес сутринта, щях да ти кажа: не. Сега обаче си мисля, че съм по-наясно — отвърна той и ѝ подаде прозрачен джоб с листове. — Прочети. Разговорът ми с анонимен информатор плюс сведенията, които Надя Хьогберг е открила в джобния тефтер на Даниелсон, допълнени с нейните изводи...

— Окей. Дай ми пет минути.

— Да, съгласна съм с теб — заяви Холт четири минути по-късно.

— Предполагам, всеки, който мисли като нас с теб, би бил съгласен — отвърна Тойвонен. — Май остава единствено да донагласим детайлите по местата им, но вероятно можем да приемем, че Карл Даниелсон е бил частен банкиер на братята Ибрахим и братовчед им.

— Които два дни след нападението спешно се нуждаят от два милиона шведски крони — установи Холт.

— Скъпо е да чистиш след себе си — отвърна Тойвонен.

След срещата с Тойвонен Холт извървя пеша пътя до жилището си на Юнгфрюдансен в Солна, пътъм се отби да напазарува. Апартаментът ѝ се намираше само на два километра от полицейското управление и имаше ли възможност, тя предпочиташе да се разходи до дома. В ден като този го направи с удоволствие. Слънце на синьото безоблачно небе, 26 градуса и шведското лято в разгара си, макар и още в края на май.

Откакто стана началник на полицейското управление на Вестерурт, все по-често мислеше за него като за свое кралство или може би „кralичество“, и колко бе важно да бъде добър и просветен монарх, който брани реда и справедливостта, и всички хора, които живееха тук. Холт *Каунти*, помисли си Холт, защото май така би се наричало, поне на разговорен език, ако сега бе жена шериф в Средния запад или южните щати.

Над 350 квадратни километра вода и суша от Меларен на запад до Едсвикен и Салтшон на изток. Между старите митници към вътрешността на Стокхолм на юг, Северна Нерва, Якобсберг и външния архипелаг на Меларен на север. Краличество с над 300 000 поданици. Пет-шестима милиардери, неколкостотин милионери, няколко десетки хиляди бедняци, принудени да живеят на социални помощи. Плюс всичките обикновени хора между едните и другите.

Кралство с 500 полицаи, мнозина от които с право смятани за най-успешните в страната. Разбира се, и Еверт Бекстрьом. Плюс всичките съвсем обикновени, нормални колеги помежду им.

Понастоящем огнебълващият дракон бе забил нокти в нейната земя, нейната отговорност. Четири убийства за една седмица. Толкова, колкото по принцип биха се случили за цяла година в район, който все пак се смяташе за един от най-криминогенните в държавата.

Нуждая се благороден рицар на бял жребец, който да убие дракона заради мен, помисли си Холт и се разсмя при мисълта какво

ли би се случило, ако го изрече на глас на някое съвещание на обединението на полицаите, в чиято управа членуваше.

Онзи, който убие дракона, ще получи принцесата и половината кралство, помисли си Холт и се подсмихна, и ако това е някой от местните колеги, то малката Магдалена Ернандес май е доста подходяща за ролята на принцеса, прецени тя. Поне ако колегите от мъжки пол гласуват по въпроса.

Тя самата е твърде стара, наесен ще навърши 48, въздъхна Холт. При това си има мъж, с когото се чувства все по-добре. Дори беше влюбена, може би направо го обичаше, макар досега да бе правила опити да прогони тези мисли. Стига ми моят бял рицар да убие дракона и заради мен, помисли си.

Онзи, който убие дракона, ще получи принцесата и половината кралство, закри темата Ана Холт и си кимна за взетото решение.

И бих предпочела да го стори веднага, помисли си комисарката на Вестерурт.

В петък криминален инспектор Алм бе замислил да духне от работа малко по-рано. Нали уикендът така или иначе щеше да настъпи само след няколко часа, а бе затрупан с работа, преди да получи възможност да му се наслади на пълно спокойствие заедно със скъпата си съпруга и двама близки приятели, които бяха поканили на вечеря.

Не че се случваше нещо особено. Техният случай явно си се развиваше с очакваното темпо повече или по-малко без неговото съдействие. Да, ненадейната смърт на Акофели безспорно бе усложнила нещата, но те със сигурност щяха да се наредят, само трябваше спокойно да обмисли всичко. За съжаление, всичките му надежди рухнаха и дори не успя да мине през магазина за алкохол, както бе обещал. Така че се наложи да звънне на жена си и да се скарат по въпроса, преди тя най-сетне да отстъпи и да свърши всичко, което той трябваше да направи.

Един час след обяда, когато почти си бе събрал нещата, подготвяйки оттеглянето си през най-удобния заден изход, му се стовари непредвидено посещение, а когато най-накрая се прибра у дома, гостите вече го очакваха, насядали в дневната. Жена му дрънчеше с чаши и чинии в кухнята, а погледът, с който го удостои, никак не бе милостив.

— Здравей, скъпа — поде Алм, навеждайки се да я целуне.

Поне по бузата, помисли си той.

— Ако криминалният инспектор се погрижи за нашите гости, ще гледам да им осигуря нещо за пиене — заяви жена му и извърна глава.

— Разбира се, скъпа — отвърна Алм.

Какъв невероятно шибан ден, си каза.

— С какво мога да ти помогна, Сепо? — попита Алм, кимна любезно на Сепо Лаурен и непринудено си погледна часовника. Май е най-добре да го запише на касетофона, мина му през ума, та нагласи

устройството на бюро. Нали момчето не беше съвсем с всичкия си, човек никога не може да знае. — С какво мога да ти помогна, Сепо — повтори с усмивка.

— С наема — отвърна Сепо. — Какво да го правя? — подаде му известие за плащане.

— Какво правиш обикновено? — попита Алм дружелюбно и разгледа бележката, която бе получил.

Малко над 5000 крони. Май идва леко много за двустаен във въпросната сграда.

— Мама — отвърна Сепо. — Но откакто се разболя, давах това на Кале. Ама сега нали е убит. Какво да правя?

— Кале Даниелсон ти е помагал с наема? След като мама се е разболяла? — попита Алм.

Трябва да издира някого от социалните, помисли си той, хвърляйки поредния скрит поглед на ръчния си часовник.

— Да, получавах и пари за храна — обясни Сепо. — От Кале, нали. Откакто мама се разболя.

— Кале е бил така добър да ти помага — отбеляза Алм.

Трябва да има и някаква пенсия или здравно обезщетение, помисли си.

— Горедолу — сви рамене Сепо. — Караше се с мама.

— Карал се е с майка ти?

— Да. Първо й се скара. После я бутна. Тя падна и си удари главата. На кухненската ни маса.

— Бутнал я е. У вас. И си е ударила главата? — какви ги говори това момче, помисли си Алм.

— Да — потвърди Сепо.

— И защо го е направил?

— После тя се разболя, припаднала в работата и я закарали в болница. Линейка — обясни Сепо и кимна със сериозен вид.

— А ти какво направи? Когато Кале се скара с майка ти?

— Ударих го. Карате. После го ритнах. Карате ритник. После му текна кръв от носа. Ядосах се. Почти никога не се ядосвам.

— А Кале какво направи? След като си го ударил?

— Помогнах му да влезе в асансьора. За да може да се прибере у тях.

— И това се случи в деня преди майка ти да се разболее и да я закарат в болницата?

— Да.

— А после? След като майка ти влезе в болница?

— Получих нов компютър и много игри.

— От Кале?

— Да. Той се извини. Стиснахме си ръцете и си обещахме никога повече да не се бием. Той каза, че ще ми помага, докато мама оздравее и се върне вкъщи.

— И оттогава не си го удрял повече?

— Не — поклати глава Сепо. — Още веднъж го ударих.

— Защо?

— Тя няма да се прибере. Още е в болницата. Не иска да говори с мен, като отида.

Какво става тук, помисли си Алм. Трябва да намеря Анката Карлсон.

Вече бе получила три имена от Тойвонен. Хасан Талиб, Афсан Ибрахим и Фаршад Ибрахим. Инициалите ХТ, АФС и ФИ в тефтера на Даниелсон. Остават двама, мислеше си Надя Хьогберг, когато включи компютъра още в осем в петък сутринта. Малко повече от четири часа преди нейният колега криминален инспектор Ларш Алм да бъде неочаквано посетен в кабинета си.

СЛ и Р, съответно малко и фамилно име и малко име, продължаваше да размишлява.

Най-напред извади списъка им с всички лица, свързани с разследването на убийствата на Карл Даниелсон и Септимус Акофели. Жертви, семейства, приятели и познати, колеги, съседни, свидетели, заподозрени и такива, които така или иначе просто присъстваха сред тях. Изведе имената на 316 души и получи три съвпадения: Сусана Ларшон, 18, Сала Лучик, 33, и Сепо Лаурен, 29.

Сусана Ларшон работеше в „Екокуриери“, колежка на Акофели. Сала Лучик живееше в апартамента над неговия, бе вписана сред съседите за разпит, но нямаше как да стигнат до нея, понеже вече 14 дни лежеше зад решетките в Солна, заподозряна в сериозни престъпления с наркотици. Сепо Лаурен беше съседът на Даниелсон. Същият млад мъж, който според Бекстрьом „не е с всичкия си“.

Лесна работа, помисли си Надя Хьогберг и отвори извлечението за личността на Сепо Лаурен. Най-близка родственица: Ритва Лаурен, 49, от два месеца на болнично лечение с мозъчен кръвоизлив. Неизвестен баща, прочете Надя.

Може ли да е толкова просто, помисли си тя.

Вероятно, си каза, когато пет минути по-късно извади на своя монитор паспортната снимка на Ритва Лаурен. Била е на 42 години, когато е правена. Руса, красива, лека усмивка в полупрофил, не

изглеждаше и с ден по-стара от 35, когато седем години по-късно бе направила снимката за новия си паспорт.

Бе живяла в този апартамент на Хаселстиген над 29 години. Още ненавършила 20, тя се нанесла заедно със син на три месеца. По това време съседът ѝ Карл Даниелсон, двацет години по-възрастен, живеел в същата сграда от пет години. Никога не вярвай в случайностите, помисли си Надя Хьогберг.

Преди близо четири месеца, в петък, 8-ми февруари, СЛ бе получил 20 000 крони от Карл Даниелсон. Предишния ден, четвъртък, 7-ми февруари, майката на Сепо Лаурен, Ритва, била намерена в безсъзнание в тоалетната на работното си място, била откарана с линейка в спешното на Каролинската болница и в продължение на два-три часа оперирана в отделението по неврохирургия. Месец по-късно била преместена в център за рехабилитация. Най-после в съзнание, но не много повече от това.

Пет минути по-късно Надя Хьогберг вече ровеше в камарата квитанции, които криминалистите им бяха намерили в апартамента на Даниелсон. Едната беше фактура за компютър, периферни устройства и софтуер, както и шест различни игри, общо 19 875 крони, купени в компютърен магазин в Солна Център и платени в брой в петък, 8-ми февруари.

Неизвестен баща, помисли си Надя Хьогберг. Мъжете са свине, мина ѝ през ума. Поне някои от тях, поправи се д-р Надежда Иванова, която този път само за час бе открила един от тях.

Остатъка от деня посвети на друго. Най-вече на издирването на закътано място, където човек може да укрие счетоводна документация от десет години. Никакви банкови сейфове този път, помисли си тя, понеже би трябвало да става въпрос за поне няколко кашона документи. Наел е хранилище някъде. Нито твърде наблизо, нито твърде надалеч. Даниелсон, изглежда, е бил практичен по природа, с вкус към удобството, от онези, дето нагаждат битието си според своите желания. На разстояние като за такси, помисли си и започна да пише на клавиатурата на компютъра.

Малко преди пет Аника Карлсон и Ларш Алм нахлуха в кабинета ѝ, едва си поемаха дъх. Нови и неизвестни досега обстоятелства

излезли наяве следобед по време на разпит на Сепо Лаурен. Утежняващи при това.

— Слушам — отвърна Надя Хьогберг, облегна се назад и склочи ръце върху малкото си заоблено коремче.

Между другото, къде ли се е дянал, помисли си тя, понеже не бе виждала от Бекстрьом от сутринта.

— Значи, той признава, че преди е упражнил насилие върху Даниелсон. Явно си мисли, че Даниелсон е виновен, задето майка му е в болницата. При това връзката му с него вероятно е съвсем различна от досегашните ни предположения. Можем да отхвърлим хипотезата, че само е изпълнявал дребни негови поръчки. Даниелсон очевидно е плащал наема на апартамента и е давал на момчето пари за храна. И това е само малка част. Тук отдалеч ми мирише на отмъщение — обобща Алм.

— Освен това му е подарил компютър на стойност няколко хилядарки — допълни Карлсон.

— Кое то едва ли е чак толкова странно предвид факта, че той е баща на Сепо — отвърна Надя.

— Моля? — обади се Аника Карлсон.

— Какво говориш, за Бога? — добави Ларш Алм.

— Предлагам да направим следното — Надя Хьогберг вдигна ръце, за да ги укроти. — Аника, ако отидеш да вземеш проба от Сепо, скоро ще сме наясно с бащинството. С ДНК от Даниелсон вече разполагаме. Изследването на Лаурен най-вероятно ще се забави обичайните 14 дни, но обещавам да докладвам какво е положението веднага щом сравнят пробите. А ти, Ларш, да отидеш у тях и да вземеш харддиска на неговия компютър — продължи тя.

— Той пък за какво ти е? — попита Алм и я изгледа с учудване.

— Ако не ме лъже паметта, в твоя разпит той споменава, че е прекарал цялата вечер и нощта в игра на компютъра — отвърна Надя Хьогберг.

Идиоти. Внезапно съм поела разследването на убийство, макар да съм само обикновен цивилен служител, помисли си тя.

Час и половина по-късно всичко бе готово. Най-напред Надя сподели какво бе изровила на своя компютър за Карл Даниелсон, Ритва

и Сепо Лаурен. Щом приключи, Алм и Карлсон се спогледаха, после погледнаха към Надя и накрая ѝ кимнаха. С неохота.

— Но защо през всичките тези години не е признал бащинството? — попита Аника Карлсон.

— За да не плаща издръжка — отвърна Надя. — По този начин Карл Даниелсон е спестил стотици хиляди крони.

— А защо не го е споделил поне със сина си? Ясно е като бял ден, че Сепо дори не подозира кой е баща му — обади се Алм.

— Сигурно се е срамувал от него. Навярно не е бил достоен за такъв като Карл Даниелсон — заяви Надя.

Някои мъже са свине, помисли си.

После тримата потеглиха заедно към кабинета на Алм. Там седеше Сепо Лаурен, разговаряше с Фелисия Петершон, пиеше кока-кола и явно се чувстваше супер.

Надя закачи харддиска му и заедно проучиха какво бе правил от сряда следобед на 14-ти май до четвъртък сутринта на 15-ти май. Сепо бе седял на компютъра си от 18:15 в сряда до 6:15 в четвъртък сутринта. В три сутринта бе направил осемминутна пауза. Иначе бе джиткал без прекъсване цели 12 часа.

— Тогава малко огладнях — обясни Сепо. — Направих си почивка, изядох един сандвич и изпих чаша мляко.

— А после какво прави? След като се наигра на компютъра? — попита Алм, който не мирясваше, макар Надя вече да му бе пратила няколко предупредителни погледа.

— Заспах — отвърна Сепо и го изгледа учудено. — Защо, ти какво би направил?

Бекстрьом бе започнал петъка с посещение при шефката си Ана Холт с молба за подкрепление. Изведнъж на плещите му се бе стоварило двойно убийство — а разследващата група бе недостатъчна от самото начало.

— Разбирам те, Бекстрьом — каза му Холт, която все повече зазвучаваше като стария си началник Ларш Мартин Юхансон. — Проблемът е, че не разполагам с хора, които да ти дам. Понастоящем тук изнемогваме.

— Тойвонен има трийсет души за разследването на грабеж с убийство. Аз съм с петима, ангажирани с две убийства. Странни приоритети имате в този участък — констатира Бекстрьом с добродушна усмивка.

На ти малко да си поблъскаш главата, мършава мърло, помисли си.

— Аз подредих приоритетите — отговори Холт. — Така че аз отговарям за тях. Ако изникнат нови сведения, които да сочат, че поръчителите на грабежа са отнели живота и на Даниелсон, и на Акофели, ще прехвърля теб и колегите ти към разследването на Тойвонен.

— Това ми се струва твърде неразумно — отвърна Бекстрьом.

Не просто мършава, помисли си.

— Защо?

— Страшно ми е трудно да повярвам, че братята Ибрахим ще убият човека, който им е помагал да укриват парите си. Още по-трудно ми е да повярвам, че Даниелсон се е опитал да ги прекара. Да, бил е пияница, но не ми изглежда да е бил готов за самоубийство. А знаеш ли кое ме затруднява най-много?

— Не — Холт пусна насилена усмивка. — Кажи ми.

— Че ако все пак са го сторили, тоест убили са Даниелсон, понеже се е опитал да им докопа мангизите, те би трябвало да помислят за всичките си пари, останали в банковия му сейф.

— Знаеш ли какво, Бекстрьом, май си прав. Сигурно дори имаш идея кой може да е извършил убийствата на Даниелсон и Акофели?

— Да. Дай ми само още една седмица.

— Чудесно. Чакам с нетърпение да ми разкажеш, а сега ще трябва да ме извиниш. Имам да свърша някои неща.

Нямам нищо против да улуча две лесбийки с един удар, помисли си Бекстрьом и се запъти право към Аника Карлсон, за да провери как върви.

— Нищо ново засега — отвърна Карлсон. — Обикалянето по домовете не даде резултат. Криминалистите са се покрили и не сме чували нищо нито от лабораторията, нито от съдебна медицина. Ние самите страдаме от липса и на данни, и на идеи.

— Акофели — Бекстрьом поклати кръглата си глава. — Там има нещо съмнително.

— Мислех, че Фелисия го е проучила — Аника Карлсон го изгледа учудено. — Впрочем най-вече благодарение на теб, понеже ти я насочи по следата.

— Не говоря за телефонните му разговори — поклати глава Бекстрьом. — Нещо друго ме гложди.

— Но не знаеш какво?

— Не, разбира се. Все едно ми е пред очите, но не го виждам.

— А смяташ, че ще е важно за разследването?

— Важно — изсумтя Бекстрьом. — Докато се сетя какво е, вече ще сме разплели случая. И Даниелсон, и Акофели.

— Боже мили — възкликна Аника Карлсон и го изгледа с ококорени очи.

Благодаря и чао, колко кух може да бъде човек, по дяволите, помисли си Бекстрьом.

— Трябва да ми помогнеш, Аника — каза ѝ той със сериозно кимване. — Струва ми се, че само ти можеш.

— Обещавам — отвърна Аника Карлсон.

Ето и ти да си поблъскаш главата, докато аз самият си карам уикенда, помисли си.

След това Бекстрьом спази обичайните петъчни практики. Набра на телефона си служебен ангажимент. Изключи мобилния. Напусна участъка. Взе такси до едно сигурно място на Кунгсхолмен и хапна обилно. После кратка разходка до уютната бърлога, заслужена следобедна дрямка, а като последна точка в традиционната петъчна програма посети новата си масажистка.

Полякиня с култ към тялото, Елена, 26, която имаше салон за грижи за здравето съвсем близо до неговото жилище, а Бекстрьом бе последният ѝ клиент в петъците — тя винаги изкарваше цялата програма и имаше обичая да предоставя на Бекстрьомовия суперсалам малка мостричка от радостите на задаващия се уикенд.

По-късно му предстоеше вечеря със стар познат. Известен търговец с предмети на изкуството, Густаф Густафсон Хенинг, комуто бе имал възможност да помогне в редица случаи, та онзи си бе измолил привилегията да го покани на вечеря.

— Какво ще кажеш за ресторанта в избата на Операта в 19:30? — попита Хенинг.

Състоятелен, с посребрена коса и костюм по поръчка, известен от всички предавания за антики по телевизията, навършени седемдесет. Из града и в средите, където го тачеха, бе известен с галеното име ГеГура и ни най-малко не приличаше на прословутия тийнейджър и хулиган Юха Валентин Андершон — Хубавия, роден през 1937, чието лично досие бе изчезнало от архивите на стокхолмската полиция още преди години.

— Какво ще кажеш за 20:00? — попита Бекстрьом, който предпочиташе да разполага с достатъчно време, когато се отнася за толкова важни неща като грижите за собственото тяло и здраве.

— Така да бъде — съгласи се ГеГура.

Комисар Тойвонен не разполагаше с 30 души за разследването на своето убийство на охранител, както си мислеше Бекстрьом. Подкрепленията пристигнаха още в петък сутринта. Разрешиха му да вземе хора от Кралската криминална полиция, Националните спецчасти и Полицейското управление за борба с размирици. От регионалния Криминален отдел на Стокхолм и области в провинцията. Дори полицията на Сконе изпрати трима следователи от специализираната група по грабежите. Понастоящем ръководеше над 70 разследващи и детективи наред със своите хора, а можеше да има и повече в случай на нужда. В момента Тойвонен получаваше всички, които посочеше, заедно с шефовете в групата му бяха посветили целия ден на планирането на операциите си.

Очертаваше се пълна програма. Вътрешно наблюдение, външно наблюдение, подслушване, прехващане на телефони, мобилно проследяване, електронни бръмбари, засилване на натиска, примамване и атаки срещу всички, които се навъртаха и умилкваха около кръговете на братята Ибрахим и братовчед им Хасан Талиб. Прибиране по затворите, разпити, спиране на колите им, претърсване при всяка възможност, а при нужда и бой до посиране, ако кажат нещо неподходящо, направят прибързано движение или просто се държат по какъвто и да било начин.

— Започваме. Господата Ибрахим отиват в ареста — заяви Тойвонен и с неумолим вид кимна на своите подопечни.

С начален час 18:00 комисар Норма Хонкамаяки и колегите му от спецчастите и Отдела за борба с размирици на стокхолмската полиция извършиха общо десет домашни обиска в Худинге-Бутширка, Тенста-Ринкебю и Северна Йерва. Не питаха за разрешение да влязат. Разбиваха вратите. Обитателите на апартаментите и помещенията биваха изнасяни навън, ритаци и закопчани с белезници. Пускаха вътре и кучета търсачи на наркотици, и кучета търсачи на експлозиви, и обикновени полицейски кучета, обръщаха наопаки и мебелировка, и

инвентар, движим и недвижим, сринаха цяла междинна стена в офис във Флемингсберг, откриха пари, дрога, оръжия, муниции, експлозиви, детонатори, димни гранати, шипове, бандитски качулки, гащеризони, ръкавици, табелки с номера и крадени автомобили. Когато слънцето изгря за поредния нов ден в най-красивата столица на света, 23 души бяха прибрани в ареста и това бе само началото.

Линда Мартинес бе новоназначен комисар в „Криминално разследване“ на Кралската криминална полиция, привикана от Тойвонен и отговорна за външното наблюдение, свързано с братята Ибрахим и братовчед им. Бе подбрала колегите си внимателно и познаваше отлично слабостите на противниците си.

— Няма един обикновен швед докъдето око стига — установи Мартинес при огледа на хората си. — Само кафяви, черни и синкави — усмихна се тя с наслада.

Преди Тойвонен да си тръгне от Полицейското управление на Солна, той се срещна с шефката си Ана Холт, за да докладва за последните открития на „Криминалното разследване“ относно евентуалната връзка между Карл Даниелсон, братята Ибрахим и Хасан Талиб. Сега, като знаеха какво издирват, всичко бе по-лесно за намиране. Например разузнавателно съобщение отпреди десет години, че Карл Даниелсон навярно бил замесен в пране на пари след въоръжения обир в Акала, северно от Стокхолм. Тъй като информацията така и не била потвърдена с доказателства, я отложили за по-късно и постепенно я забравили.

През март 1999-та, преди девет години, минимум шестима маскирани и въоръжени обирджии нападнали трезора на фирма за транспорт на ценности в Акала. Врязали петнайсеттонен мотокар право в стената на депото. Принудили персонала да наляга по пода, а когато пет минути по-късно се изпарили оттам, отнесли малко над сто милиона немаркирани шведски банкноти.

— Сто и един милиона и шестстотин и дванайсет хиляди крони, по-точно казано — прочете Тойвонен от листа си за всеки случай.

— Повече от прилична надница — заяви Холт. — Не някакъв си обикновен мизерен обир.

— Не, само дето за нас беше тотален кошмар — отвърна Тойвонен.

Не успели да върнат нито کرونا от парите. Не успели да вкарат на топло никого от замесените, макар да имали ясна представа кои са били и как цялото това нещо е било планирано и извършено. Останала им единствената утеха, че не понесли човешки загуби, което обаче по-скоро бе заслуга на обирджиите, не на полицията.

Оглавявал ги известният гангстер от марокански произход Абдул бен Кадер, роден през 1950-та, сега почти на 60 години. Живял в Швеция над 20 години и редовно присъствал в повечето криминални събития. Във всичко от незаконни игрални зали и алкохол, бордеи, организирани обири и търговия с крадени стоки до застрахователни измами и тежки грабежи.

Неизменно заподозрян, задържан, на три пъти арестуван. Така и не бил осъждан, така и не му се наложило да прекара нито ден в шведски затвор или подобна институция.

— Броени месеци след обира в Акала говедото се пенсионира и се прибра в Мароко — обясни Тойвонен с крива усмивка. — Говори се, че сега притежавал няколко кръчми там и поне два-три хотела.

— Как се вписват тук братята Ибрахим и братовчед им? — попита Холт.

И тримата участвали в грабежа. Такова бе твърдото убеждение на Тойвонен и всички негови колеги. Фаршад, който бил на 28 години по време на извършването на обира, бил и ръководител на самата операция. Неговият братовчед, три години по-млад, карал мотокара, а малкият му брат Афсан, едва на 23, грабил пари като невидял, макар да бил навлечен с гащеризон, ръкавици и плътно покриваща скиорска шапка.

— Бен Кадер май може да се нарече един вид ментор на Фаршад. Той бил негов любимец, макар да не произхожда от Северна Африка, а от Иран. Впрочем и двамата са мюсюлмани и пълни въздържатели — съобщил Тойвонен, който знае защо. — Фаршад е пристигнал тук като бежанец заедно със семейството си, тогава е бил тригодишен. Помалкият му брат е роден в Швеция. Бен Кадер няма свои деца и тъй като младият Фаршад е бил замесен от правилното тесто, явно му се е понравил. Все още поддържат контакт и само преди седмици получихме сведения от нашите френски колеги в Интерпол, че са се срещнали на Ривиерата през март тази година, съвсем скоро.

— Даниелсон — напомни Холт.

— Бен Кадер го е използвал за счетоводител, отчетник и икономически консултант за легалните си дейности. Бил е собственик например на магазин за хранителни стоки в Солентуна, магазин за тютюн и пералня с шивашка работилница тук, в Солна. На настоящия етап сме сигурни, че Даниелсон далеч не се е занимавал само с това, но тъй като не бе възможно да докажем нещо повече, той е бил разпитван само информативно. Когато Бен Кадер се връща в Мароко, Фаршад поема и хранителните стоки, и Даниелсон. Магазинът в Солентуна все още е негов. Има роднини, които работят там, но именно Фаршад фигурира като собственик. Затова пък Даниелсон е изчезнал от всички документи.

— Акофели — вметна Холт. — Той как се вписва в картинката? Едва ли е замесен в обира в Акала, понеже по онова време е бил едва на шестнайсет.

— Честно казано, нямам никаква представа — поклати глава Тойвонен. — Не ми се вярва да се е хванал с Даниелсон, нито с братята Ибрахим. Вероятно се е оказал не когато трябва не където трябва и се е изпързлял генерално. Струва ми се, че можем да загърбим идеята той да е убил Даниелсон.

— Ами братята Ибрахим и Хасан Талиб? Възможно ли е те да са убили Даниелсон и Акофели?

— Понятие си нямам — въздъхна Тойвонен.

— Може да стане ясно — усмихна се Холт. — Бекстрьом обеща скоро да приключим. Нуждаел се само от още една седмица.

— Чакам с нетърпение — отвърна Тойвонен.

След това се прибра в къщата си в Спонга. Пригответи храна на двамата си синове тийнейджъри, понеже жена му бе заминала за Норланд да навести болния си баща. След яденето момчетата му офейкаха, за да се срещнат с приятелите си. Тойвонен си наля голяма бира и малко уиски и сложи начало на уикенда пред телевизора. Когато по-малкият му син се прибра към единайсет, неговият татко легеше на дивана, полузадрямал пред спортния канал.

— Няма ли да си лягаш, баща ми? — попита синът. — Изглеждаш леко скапан.

Господата Бекстрьом и ГеГура се срещнаха в избата на Операта малко след осем вечерта, изключително раболепен оберкелнер ги отведе до дискретно усамотената им маса на верандата отвън. Прие поръчките им, поклони се за пореден път и побърза да се оттегли. Както повелява обичаят, ГеГура бе поел разноските.

— Драго ми е да видя комисаря — ГеГура вдигна голямото си сухо мартини, като смукна деликатно маслинка от чинийка в съседство.

— И на мен ми е приятно да те видя — отвърна Бекстрьом и вдигна своята голяма леденостудена водка.

Макар че от ден на ден заприличваш все повече на най-обикновен педал, помисли си.

После поръчаха храната. Бекстрьом пое командването, та дори и педерастът ГеГура се подчини и предпочете да хапне като хората. Поне до известна степен.

— Най-напред искам един тост Скаген с малко осолена съомга в отделна чинийка, после биф Рюдберг с два жълтъка. Бира и алкохол през цялото време, а към останалото ще се върна по-късно.

— Какъв алкохол би желал директорът? — попита оберкелнерът и се наклони още десетина сантиметра надясно.

— Чешко светло пиво, руска водка. Имате ли „Стандарт“? — директор ли, помисли си.

— За съжаление, не — извини се келнерът. — Но имаме „Столичная“. И „Кристал“, и „Голд“.

— „Сталичная“ — поправи го Бекстрьом, какъвто бе вещ по руски напоследък. — Тогава ще започна с „Голд“ към рибата, после „Кристал“ към бифа — реши той, какъвто си бе и познавач.

— Малки или големи?

Будалка ли се с мен, помисли си Бекстрьом. Да не мисли да ни раздава някакви напръстничета?

— Двойни големи. Без прекъсване. Стриктно.

ГеГура прие и направи комплимент на Бекстрьом за добрия избор. Въздържа се от осолената съомга и допълнителния жълтък, ограничи се с малка водка към предястието и чаша червено вино с месото.

— Ако имате някое сносно наливно каберне совиньон?

Разбира се, че имат, както каза обекелнерът. Превъзходно американско от 2003-та, Сонома Вали, 90% каберне.

— И съвсем малко пти вердо за разкош.

Гейове, помисли си Бекстрьом, и откъде им идва всичко това, по дяволите? Разкош изотзад, катеричок... Чип и Дейл.

Но пък прекарваха приятно, несъмнено. ГеГура действително не се стискаше. Благодарни на Бекстрьом за скорошните му случаи на съдействие, в които възхитително го бе информирал за хода на онази грандиозна бъркотия с предмети на изкуството, на чието разплитане полицията бе посветила цялата зима. Очевидно полудебилните колеги на Бекстрьом за пореден път бяха останали с пръст в уста, но на ГеГура не се наложи да фигурира дори в материалите по предварителното следствие.

Последната акция на Бекстрьом в отдела за издирване на вещи, и тъй като той самият нямаше достъп до тази материя, също както в много предишни случаи се бе логнал в компютъра на един колега със сериозни умствени увреждания, бивш криминалист, принуден да мине на половин работен ден след опит да отрови съпругата си, та си бе прибрал две-три допълнителни дискетки. И за ГеГура, и за лична употреба — за всеки случай.

— За нищо — отвърна Бекстрьом скромно.

— И новите ни платежни практики функционират? — попита незначайно за ГеГура. — Надявам се да си доволен, драги?

— Всичко е наред — отвърна Бекстрьом, понеже въпреки трагичните си наклонности ГеГура си беше щедър педал.

Нека справедливостта да тържествува, помисли си той.

— И нещо съвсем странично, след като бездруго се радвам на привилегията да си тук — поде ГеГура. — Гледах по телевизията за онзи ужасен грабеж на летище „Брума“. Дето гръмнаха клетите охранители. Тези нападатели ми се сториха абсолютно безскрупулни. Сигурно са някакви професионалисти, а? От видяното по телевизията останах с впечатление, че едва ли не се касае за някакви разбеснели се военни командоси.

— Не са обикновени ловци на гейове — съгласи се Бекстрьом, който веднага си спомни ранните изстъпления на Юха Валентин из парковете и затъntenите улички на Стокхолм.

— Говорих с приятел, който има магазини в центъра, негови служители ежедневно ходят до банката с внушителни суми в брой. Твърде обезпокоен е — обясни ГеГура.

— Същинска джунгла е — кимна Бекстрьом. — Така че се тревожи с пълно право.

— Не мислиш ли, че би могъл да му помогнеш? Да видиш как процедира, да му дадеш някой разумен съвет? Сигурен съм, че ще ти бъде много благодарен.

— Дали умее да си държи устата затворена? — попита Бекстрьом. — Този вид услуги са малко деликатни, разбираш.

— Естествено, естествено — отвърна ГеГура и вдигна фините си ръце, изпъстрени със синкави вени, в успокояващ жест. — Той е извънредно дискретен.

— Ами винаги можеш да му дадеш номера на мобилния ми — съгласи се Бекстрьом, който отдавна бе скроил план за подновяване на летния си гардероб.

— И е твърде щедър — добави ГеГура и вдигнаха тост.

Към десерта ненадейно се уредиха с компания. Верен на природата си, ГеГура бе поръчал пресни горски плодове, докато Бекстрьом се ориентира към качествен коняк. Компанията бе „стара близка приятелка“ на ГеГура от бизнеса с изкуство като самия него.

Стара, та стара, помисли си Бекстрьом. Най-много на 35, а и какви цомби само — голям късмет, че играчът на народни танци не е тук.

След уводните целувки по бузите между старите приятели ГеГура подхвана формалностите.

— Моят много близък приятел Еверт Бекстрьом, а това е изключително очарователната ми приятелка Татяна Торен. Бивша съпруга на един от старите ми бизнес контакти, който някак си не съзнаваше кое е най-доброто за него — поясни той.

Че какво ще правят такива като вас с такава като нея, помисли си Бекстрьом. Протегна ръка за мъжко ръкостискане и ѝ предложи своята усмивка тип Клинт Истуд.

— И ти ли се интересуваш от изкуство, Еверт? — попита Татяна Торен веднага щом ГеГура издърпа стола ѝ и тя разположи добре заформените си задни части на точната височина, та Бекстрьом да може да се наслади на щедрото ѝ деколте от точния ъгъл.

— Полицай съм — отвърна той със строго кимване.

— Полицай, Божке, колко вълнуващо — Татяна ококори големите си тъмни очи. — Какъв вид полицай си?

— Разследвам убийства, тежки криминални случаи, комисар — отвърна Бекстрьом. — Не се меся в останалите неща. — А Клинт да ми диша прахта, помисли си.

После правиха компания на Татяна, докато zasiщаше най-вълчия си глад с един-единствен сандвич със съомга и чаша шампанско, докато същевременно бе посветила 90% от вниманието си на Бекстрьом.

— Божке, колко вълнуващо — повтори тя и се усмихна със своите червени устни и бели зъби. — Никога досега не съм срещала истински разследващ убийства. Само съм ги гледала по телевизията.

Бекстрьом ѝ предостави обичайната извадка смесени героични подвизи от съдържателния си живот на легендарен полицай. Суперсаламът вече се бе размърдал, а започнеше ли веднъж, нямаше обуздаване.

ГеГура поднесе извиненията си веднага щом плати сметката. На неговата възраст човек се нуждаел от нощната си почивка. После Татяна и Бекстрьом се намърдаха в нощния клуб „Кафе Опера“ непосредствено до ресторанта и обърнаха по още няколко питиета за допълнително разпалване. Че за какво са ми, помисли си Бекстрьом, понеже суперсаламът определено бе живнал. Голям късмет, че не съм гол с бейзболна шапка на главата, мина му през ума и се наведе над бара. Щях да изглеждам като тъпо Р, помисли си той, напрегна мощния си гръден кош и глътна шкембето.

— Охо, господин комисар — възкликна Татяна и погали ризата му отпред на гърдите. — Това май не са обикновени плочки.

Татяна живееше в малък двустаен на Юнгфрюгатан^[1] в Йостермалм. Момичето явно има и чувство за хумор, помисли си Бекстрьом, който остана без панталон още в антрето, от другото се отърва по пътя към спалнята ѝ и стана като обикновено Т, щом най-сетне я тръшна на просторното легло. Там се запозна най-обстойно с положението по стандартната процедура на първи пристигнал на местопрестъплението патрул. Бекстрьом пъшка и ръмжа, а Татяна изпищя с цяло гърло. После той смени позицията и я повози нагоре-надолу поне километър, преди мигът отново да настъпи.

След това заспа, а когато най-сетне се събуди за живот, слънцето вече се издигаше високо на синьото небе над Юнгфрюгатан. Татяна го покани на закуска. Даде му телефонния си номер и го накара да обещае, че ще се видят отново, щом тя се прибере от ваканцията си в Гърция.

[1] Ул. „Девица“. — Б.пр. ↑

В петък следобед криминален комисар Ян Левин от Отдела по убийствата в Кралската криминална полиция се завърна от разследване в Йостерйотланд. Отиде право у партньорката си Ана Холт, а когато пхна ключа в бравата, тя вече го чакаше. Протегна ръка към него:

— Хубаво е отново да си у дома, Ян.

Гадже и полицейски началник, помисли си Ян Левин, когато седна на дивана и разлисти целия куп книжа, които тя му връчи. Убийство, опит за убийство, нападение на инкасо автомобил, убийство на един от замесените извършители, после убийство на стар алкохолик и за капак още едно — на вестникарчето, дето го намерило. И какво общо има това с Ана и мен, си каза.

— Какво мислиш, Ян? — попита го Холт и се примъкна по-близо до него.

— Какво казва Тойвонен? — попита на свой ред Левин.

— Няма представа — изкикоти се Ана Холт.

— Така ще да е — Левин й се усмихна. — И аз също.

— Не изглеждаш особено заинтригуван — отбеляза Холт, взе от него листовете и ги остави на масичката.

— Мислите ми са заети с друго — отвърна Левин.

— Заети са с друго?

— Прекарах близо половин час в дома на най-красивата жена на този свят — Левин погледна ръчния си часовник да провери, — получих целувка, прегръдка и тлъста камара листове, които тя ми натресе. Седим заедно на дивана. Аз чета. Тя ме гледа. Много ясно, че мислите ми са заети с друго — Левин кимна на Холт.

— И за какво си мислиш?

— Че ми се иска да разкопча ризата ти — отвърна Ян Левин.

Към единайсет вечерта Фаршад и брат му Афсан напуснаха голямата къща в Солентуна, където живееха със своите родители, трите си сестри и по-малкия си брат Назир, 25. Същият обаче сега май липсваше. Вече цяла седмица от него нямаше и следа, а Тойвонен дори изказа предположения на какво би могло да се дължи това.

Отпращаха с черния лексус на Фаршад — прекрасно, понеже колата вече бе оборудвана. По-рано същата вечер Фаршад прояви небрежност и я остави в паркинга при НК, докато той слезе с Талиб с асансьора в магазина за деликатеси на подземния етаж. Пет минути, колкото да напазарува нещо хубаво за милата си майчица, голяма работа.

Помощниците на Линда Мартинес се нуждаеха само от минута, за да монтират в колата му GPS предавател, та понастоящем можеха да проследят Алфа 1 — червена електронна стрелка с цифрата 1 — на спокойствие по екраните в проследяващия автомобил.

Караше Афсан, докато Фаршад през по-голямата част от времето говореше по телефона. Спряха пред ливански ресторант на Рейерингсгатан, за да вземат Хасан Талиб, който също бе проявил невнимание. Преди да се качи и намести на задната седалка, той отвори багажника на сребристосив мерцедес, паркиран на улицата, извади мобилен телефон и го прибра във вътрешния джоб на самото си.

Автоматичните камери щракаха като луди в полицейския автомобил, който караше след лексуса и отзад държеше положението под око.

— Бинго — оповести Линда Мартинес, понеже току-що се бяха натъкнали на нова, неизвестна досега кола, а когато тя самата й сложи предавател пет минути по-късно, вече бе щастлива жена.

Алфа 3, нарече я Мартинес и я отбеляза с чавка в електронния си бележник.

Ето това е животът, пък и какво е офиса в сравнение с улицата, помисли си тя. Тъкмо тук трябваше да бъде. За какво, по дяволите,

станах комисар, чудеше се. Ако главният ѝ началник Ларш Мартин Юхансон не бе напуснал, щеше да му покаже среден пръст, тъй като идеята беше негова.

Колегите ѝ в другия автомобил се бяха закачили за преследвания обект. Така стигнаха до „Кафе Опера“ в Кралската градина. Видяха Афсан да паркира на втора редица на двайсет метра от входа. Видяха сърдечните потупвания по гърба, които тримата си размениха с охраната на входа, преди да изчезнат в нощния клуб.

Истински аятолахчета, а аз съвсем скоро ще окача тези ездачи на камили за собствените им топчици, помисли си Франк Мотоеле, 30, докато напредваше с камерата.

— Франк има проблем с мюсюлманите — обясни Сандра Ковач, 27, на Магда Ернандес, 25, която си бе изпросила мястото до шофьора, след като бе спечелила моменталната симпатия на Линда Мартинес и тутакси бе прехвърлена от радиопатрулите в групата за наблюдение.

— Франк е същинско негърче расист — отбеляза Ковач и кимна на Магда. — Едър черен мъжага, мрази всички останали — ако те интересува защо изглежда така сърдит.

— Не и теб, Магда — усмихна се Франк. — Само си свали тази червена тениска и ще ти покажа колко много те харесвам.

— При това е сексист — добави Ковач. — Какво ти казах? И му е безумно малък. Най-малкият в Африка.

— Ако останеш в колата, Сандра, и спреш да дрънкаш глупости, с Магда ще ги проследим — реши Мотоеле, комуто дори не се налагаше да слуша подобни неща, тъй като колежката Ковач бе запозната с реалното състояние на нещата още на коледното парти в службата преди година и половина.

В света, който обитаваше Линда Мартинес, нямаше колеги, дето се намъкваха в звездни барове, като показваха значките си на охраната. Този проблем вече го бе решила по друг начин, а Магда Ернандес дори не опря до услугите ѝ. Просто разкри ослепителната си бяла усмивка и се промъкна покрай опашката с червения си топ и късата поличка.

Затова пък Франк Мотоеле бе спрял на вратата и нещата тръгнаха по установения ред.

— Съжалявам — поклати глава охранителят. — По това време пускаме само членове.

Сто и деветдесет сантиметра, сто килограма мускули, очи, които, за щастие, виждаше за първи път. Дали и сега ще стане така, както се случва твърде често, щом просто си върша работата, помисли си пазачът. Бих дал милион за мацката на тоя негро. Дори да застане тук по пижама и пантофи, цялата тази паплач просто ще ѝ се кланя, помисли си.

— Списъкът с гостите — отвърна Мотоеле и кимна към листа в ръката на другия охранител. — Мотоеле — заяви Франк Мотоеле.

В някой от най-гадните шибани дни, когато по прозорците на ареста на Круноберг дъждът плющи, сто на сто ще се видим отново аз и ти, си каза той, понеже въпреки външния си вид посвещаваше почти цялото си свободно време на писането на стихове.

— Тук — установи вторият пазач след бърз преглед на списъка си.

— Май ми се стори, че те познавам — отбеляза първият, направи усилие да се усмихне и отстъпи настрана.

— Засега не се брои — отвърна Мотоеле и го изгледа, вгълбен в себе си.

Някой ден с теб ще се срещнем, помисли си той. Дотогава ще съм срещнал мнозина други като теб.

Мамка му, какъв гнусар, помисли си охранителят, докато го гледаше да влиза в заведението.

— Видя ли мацето на негъра?

— Главата си залагам, че тая е от хиените, дето изяждат жертвите си живи — поклати глава колегата му.

Не беше никак трудно да открият братята Ибрахим и братовчед им. Бръснатата глава на гиганта Талиб лъщеше като фар в претъпканото помещение.

— Да се разделим — каза Франк и се усмихна, сякаш бе изрекъл нещо съвсем различно.

Магда Ернандес също се усмихна. Килна глава и изплезе върха на езичето си, за да го подразни.

Теб бих могъл да те излапам жива, помисли си Мотоеле и се загледа след нея. Дали малката госпожичка Магда не иска да си направим бебче?

Пет минути по-късно тя се върна. При това си бе сложила големите слънчеви очила въпреки мрака в помещението.

— Здравсти, Франк — Магда погали ръката му, понеже всички мъжки погледи в непосредствена близост вече щъкаха по червения й топ, червените й устни и белите й зъби.

— Мисля, че имаме проблем — съобщи Магда, обгърна тила му с ръка и зашепна в ухото му.

— Окей — отвърна Франк. — Смени се със Сандра. Говори с Линда и виж дали не можем да домъкнем някой читав фотограф.

— Тогава доскоро, мили — сбогува се Магда, изпъна се на тънките си глезени и лекичко го целуна по бузата.

Сандра Ковач, 27, беше имигрантско чедо от Тенста. Баща ѝ бе сърбин с прекалено космат торс и бе зарязал майка ѝ, когато Сандра беше на две годинки, създавайки проблеми на щерка си седемнайсет години по-късно, когато кандидатства в Полицейската академия в Солна.

— Предполагам, съзнавате, че Сандра Ковач е дъщеря на Янко Ковач — отбеляза докладващият полицай и се усмихна нервно на председателката на комисията по приема.

— Никога не съм вярвала в наследения грях — отвърна тя. — А впрочем с какво се занимаваше твоят баща? — изгледа тя полицая с любопитство.

— Беше селски свещеник.

— Подозирах го — отвърна му.

В деня, когато Сандра Ковач завърши полицейската академия, един спортен тип на около 40 години позвъни на вратата на студентската ѝ стаичка в Бергсхамра. Колега, помисли си Сандра. Бъдещ колега, помисли си, понеже тези подробности бяха съществени, и макар да бе само по халат и тъкмо започваше да се подготвя за вечерното парти с всички колеги от випуска, тя отвори вратата.

— Какво има? — попита Сандра Ковач, като за всеки случай постегна колана на халата си.

— Има, има — отвърна спортният тип, усмихна се приветливо и показа значката си. — Казвам се Викландер. Работя в Държавна сигурност. Всъщност съм комисар.

— *Surprise, surprise* — отвърна Сандра Ковач.

И следващата седмица тя самата започна работа там. Пет години по-късно последва шефа си в Кралския криминален отдел, тъй като

висшият им началник бе станал още по-висш и пое отговорността за националната криминална полиция, спецчастите, хеликоптерите, международната дейност и всичко друго, което бе секретно и спадаше към държавната сигурност, както и останалото, което все още беше публично.

— Идваш с мен, Викландер — каза му Ларш Мартин Юхансон точно преди повишението му да бъде огласено (и дори не прояви признаци на неадекватност).

— Може ли да взема и Сандра? — попита Викландер.

— Щерката на Янко?

— Да.

— Идеално — отвърна Юхансон, който си бе далновиден по природа.

Магдалена Ернандес, 25, беше имигрантско чедо от Чили. Родителите ѝ се принудили да бягат презглава посред нощ, когато Пиночет завзе властта и насъска слугите на диктатурата да убият избрания от народа президент Салвадор Алиенде. Дълго пътешествие, започнало пеша през границата с Аржентина и приключило едва когато стигнали толкова на север, колкото изобщо е възможно за кореняци от Валпараисо, Чили.

Магда бе родена и израсла в Швеция. Като навърши 12, всички мъже, които срещаше, вече не я поглеждаха в очите — те веднага свеждаха поглед към гърдите ѝ. Всички мъже между 7 и 70, а брат ѝ, седем години по-голям, ежедневно си окървявяваше ръцете в битки за нейна защита по същата причина.

В деня, когато навърши 15, тя разговаря с него.

— Ще ги махна, Чико — каза му. — Обещавам.

— Запази ги — кимна сериозно Чико. — Едно трябва да разбереш, Магда — добави той. — Ти си дар Божии за нас, мъжете, и не е наша работа да променяме това, което Той ни е дал.

— Окей тогава — отвърна Магда.

Десет години по-късно срещна Франк Мотоеле, 30. Тръгваше си от смяната в шест сутринта и макар да имаше нужда от сън в своето си

легло, го последва в дома му.

— Дали госпожица Магда не иска да си направим бебенце? — попита той, вдигнал към нея поглед от вглъбяването в себе си, и я качи на леглото си, за да може да гледа право в очите ѝ, без да се налага да превива врат.

— С удоволствие — отвърна Магда. — Само обещавай да внимаваш.

— Обещавам — отговори Франк Мотоеле. — Никога няма да те изоставя — добави.

Понеже огънят ми гори най-силно тук, в Далечния север, си каза.

Франк Мотоеле бе кенийско дете от дом за сираци. Бе срещнал родителите си преди двацет и пет години. Татко Гунар, дърводелец от Бурленге, получил назначение по проект за хотел, който „Сканска“ разработвала в Кения, взел със себе си съпругата Ула, останали две години. Прибра Франк от дома в седмицата преди да се върнат в Швеция.

— Но какво ще правим с цялата документация — учуди се Ула. — Не трябва ли най-напред да уредим нея?

— Ще се оправим — отвърна дърводелецът Гунар Андершон.

Сви широките си рамене и отведе жената и синчето у дома.

На летище „Арланда“ им се наложи да останат 24 часа, но в крайна сметка и това се уреди, та им разрешиха да се върнат в Бурленге.

— Онова бялото навън е сняг — обясни Гунар Андершон, посочвайки през прозореца на колата под наем. — *Snow* — поясни той.

— *Snow* — повтори Франк с кимване.

Като по склоновете на Килиманджаро, помисли си, понеже милата му госпожа от дома за сираци вече бе разяснила. При това бе показала и картинки, та беше лесно да го разпознае, макар и едва петгодишен. Като бял сладолед, и то колкото си поискаш, мислеше си той.

В деня, когато навърши 18 години, Франк Андершон проведе разговор с татко Гунар. Обясни му, че искал да си върне

първоначалното име. Да промени Андершон на Мотоеле.

— Ако за теб е окей — каза му Франк.

— Съвсем окей е — отвърна Гунар. — Отречеш ли се от произхода си, отричаш и самия себе си.

— Значи е съвсем окей? — попита Франк, колкото да е сигурен.

— Стига никога да не забравяш, че аз съм баща ти — рече му Гунар.

— Чукала си се с Франк, а — констатира Сандра Ковач на следващия ден, докато чакаха в гаража бившето сираче от Найроби, което вече закъсняваше 15 минути за смяната им.

— Да — кимна Магда.

— Страхотно — въздъхна Сандра Ковач. — Да не ти пука — добави тя. — Един път не е нищо — каза ѝ, тъй като бе дъщеря на Янко Ковач, та навярно битуваше на съвсем различна планета от Магда Ернандес.

— Той иска да си направим деца — отвърна Магда.

— Мислех, че ще започваш при нас в наблюдението, а? — попита дъщерята на Янко. — Поне така каза Линда, като говорих с нея.

— Ами той така ми каза — отвърна Магда.

— Щом го е казал, значи е сериозен — отвърна Сандра.

А с мен не поиска дечурлига, си каза.

— Обясних му, че за всичко си има време.

— И той как го прие?

— Като всички романтични натури — усмихна се Магда. — И сексисти — добави с още по-широка усмивка.

— А така — отвърна Сандра.

Още в събота сутрин Грислунд, 36, разкри сърцето си пред комисар Йорма Хонкамаяки, 42, началник по акциите в групата за наблюдение на Тойвонен, иначе заместник-директор на Отдела за борба с размирици на стокхолмската полиция.

Сърце, което вече зееше широко отворено, тъй като три дни по-рано го бе разкрил пред стария си другар Фредрик Окаре, 51, отговорник за дисциплината в „Ангелите на ада“ в Солна. Същия Окаре, който бе заслепен от ярост, когато прекрачи прага на работилницата му, та какъв избор всъщност му оставаше на него, автомонтьор и баща на две деца, помисли си Грислунд.

— Окей, Грислунд, ако не искаш да изпиеш този леген, предлагам ти да ме светнеш къде да намеря малкия Назир — заяви Окаре и за да подчертае думите си, ритна въпросния леген, та съдържанието му се разплиска по старателно изтъркания бетонен под.

Грислунд му разказа всичко. Той бе прост човечец, но поне схващаше, щом се наложеше да избира страна. Грислунд, разбира се, не се казваше Грислунд^[1]. Дори бе благородник. Беше кръстен Стиг, на баща си, и Свинхювуд, на майка си, понеже тя бе отказала да се нарече Нилсон по фамилията на таткото. Нейното щастие и нещастие на сина й — за съжаление, въпреки изтънчения си произход тя не разполагаше с пукната корона, която да смекчи ударите по нейното чедо.

Още в детската градина другарчетата му го прекръстиха на Грислунд и май единственото съпровождащо го преимущество бе, че през целия си живот можеше да се храни като хората и съвсем скоро оправда прякора си. Като малък татко му го наричаше Стиги, а след като Грислунд разказа на майка си, че с един приятел се канели да отворят автосервиз в Северна Йерва, тя спря да му говори. Таткото все още продължаваше да го нарича Стиги. Понеже нямаше по-добро

хрумване или просто за да ядосва жена си. По-скоро е заради мама, реши Грислунд, току-що навършил седемнайсет години и завършил техникума за автомонтьори в Солна.

Работилницата му вървеше добре, а старите приятели не пропуснаха да ударят рамо. Най-вече Фаршад Ибрахим, с когото се бе запознал в началното училище в Солентуна. Плюс всички останали, които Фаршад още навремето можа да присъедини към свитата си.

С Окаре се бе запознал много по-късно. Един ден той просто се появи, смъкна стар минибус от платформата на камион и му заръча да прати говедото за скрап преди залез-слънце. Грислунд изпълни нареждането и придоби още един клиент.

Накратко, колелата се завъртяха. Някое и друго малко смущения и намръщени ченгета, които обикаляха и душеха из работилницата му, но нищо, което да не бе способен да преживее. Чак до седем предишната вечер, когато настана пълен хаос.

Той самият най-спокойно си лежеше под своята скъпоценност, шеви бел еър от 1956-та, развинтваше стари гайки най-вече заради отколешната си страст. Внезапно вратата на работилницата полетя с гръм и трясък и още преди да успее да обърне глава, някой го дръпна за глезените и го изтегли. Истинско чудо, че не си разби черепа в рамата на шевролета.

— Грислунд — Йорма Хонкамаяки му се усмихна с присвити очички. — Звънчай на старата вещица и й кажи да заебе вечерята, ще те черпя наденица с картофено пюре в солненския арест.

В сравнение с Окаре този все пак се държеше прилично и тъй като едно презастраховане никога не е излишно, той разкри сърцето си за пореден път.

Хонкамаяки несъмнено започна с гавра. Явно бе открил едно-друго — стоманена тел, припой, всички необходими инструменти, десетина забравени шипа, няколко стари табелки с номера, каквито винаги бе добре да къташ в резерв. Кое то, общо взето, не беше нещо особено...

Стига да не беше онова стограмово пликче, което Назир го бе помолил да му пази, когато се отби в понеделник миналата седмица, за да вземе цял сак шипове.

— Само за през деня — увери го Назир. — Имам едно каране по-късно днес, та единствено за случай че нещата се осерат. — Красноречиво свиване на тесните му рамене.

— Окей — отвърна Грислунд, добър и услужлив човек, който предпочиташе клиентите му да са щастливи и доволни, доколкото бе възможно.

Особено ако имаха по-голям брат на име Фаршад Ибрахим. При това Назир бе обещал да си прибере пликчето до вечерта. След приключване на работа с момичето му заминавали за Копенхаген да отпразнуват. Щели да се срещнат с общ познат — негов и на Грислунд. Да се разкъшат, да се понадрусат.

— Нали не поркам като теб и останалите шведи — заяви Назир.

— Сто грама кока — заяви Хонкамьяки. — Значи си говорим за 14 дни на грам, Грислунд, твоите отпечатыци по плика и какво ли ме кара да мисля, че ненадейно си затыпял?

Четири години, помисли си Грислунд, понеже умееше да смята, та бе крайно време да разкрие сърцето си.

— Успокой топката, Йорма. Говориш с прост пехотинец от голямата армия на организираната престъпност. Откъде такъв като мен да вземе подобни кинти?

И всичкото това заради шибания спрингер шпаньол, помисли си той. Отначало само търча наоколо като всички останали псета, дето такива като Хонкамьяки обикновено си водят. После внезапно закова и взе да вие, едва не се върза на възел пред най-големия леген за оттичане в работилницата. Онзи, дето дори такъв като Окаре не би дръзнал да срита. Още по-малко пък да си навре ръцете, както веднага постъпи стопанинът на мастията.

Затова разкри сърцето си още веднъж, разказа как стоят нещата. В сравнение с Окаре Хонкамьяки поне се държа почти като човек. Не започна със стискане за гушата, не си навря показалеца в носа му, нито го въртя там.

Назир и Токарев побягнаха след престрелката на „Брума“. Карали половин километър. Изоставили буса си на двайсет метра от входа на светая светих на Ангелите. Клубното им помещение беше почти стена до стена със сградата на летището.

Неизвестно защо. Понеже през страничното стъкло все още се виждали кълба червен дим? Понеже искали да се погаврят с конкурент? Понеже тъкмо били намерили свободно място за паркиране? Назир сглупил да си свали маската от лицето още докато търчал покрай един от многото помощници на Окаре на две-три пресечки оттам, а сирените вече виели в далечината.

— Назир — обобща Грислунд — кара като шибан джигит.

— Малкият Назир — рече Хонкамаяки.

Чудя се само колко пари се е принудил да кихне гадният му по-голям брат, за да му уреди храна и покрив над главата този път, помисли си той.

— Същинско копеленце — заяви Грислунд. — Знаеш ли кво ми вика мизерникът, като си получи скапаните шипове и обещах да пазя гнусната му кока, за да ме остави на спокойствие и да си гледам работата. Знаеш ли кво ми вика мизерникът на тръгване?

— Не — отвърна Хонкамаяки.

— Грух-грух.

— Не ти е лесно, Грислунд — ухили се Хонкамаяки.

— Не — съгласи се Грислунд.

Но кой е казал, че трябва да ни е лесно, помисли си.

— Едно птиченце ми обади, че те е навестил Окаре — отбеляза Хонкамаяки, сякаш по-скоро си го помисли на глас.

— Стига бе — отвърна Грислунд.

Какво, по дяволите, иска този, помисли си.

— Всичко ще се оправи — успокои го Хонкамаяки.

— Какво ще правим с пръстовите отпечатьци? — запита Грислунд. — По шибаното пликче. С коката на Назир — поясни той.

— Какви шибани пръстови отпечатьци — поклати глава Хонкамаяки. — Не знам за какво плециш.

Грислунд помоли да остане в ареста. Поне до понеделник, та да предотврати разпространението на излишни слухове.

— Чувствай се като у дома си, Грислунд — отвърна Хонкамаяки.

После се обади на Тойвонен и му разказа всичко.

— Какво, по дяволите, ще прави копелето в Копенхаген? — попита Тойвонен.

Там „Ангелите на ада“ сигурно са членове на общинската управа, помисли си.

— Говорих с датските ни колеги — отвърна Хонкамаяки. — Обещаха да си отворят очите на четири. Ако имаме късмет, още ще е жив.

Ако пък не е, така или иначе ще стане по-зле, помисли си Тойвонен.

[1] *Grislund* — свенска дъбрава; *Svinhuvud* — свинска глава. ↑

Приблизително по времето, когато Грислунд изливаше душата си пред Хонкамьяки, Алм се отби в Солна Център да напазарува. Пред магазина за алкохол налетя на намръщения Роле Столхамар, но въпреки гневния му поглед все пак дръзна да зададе прост въпрос:

— Как е, Роле?

— Ами ти как мислиш? — отвърна Столхамар.

— Сепо — отбеляза Алм. — Сепо Лаурен. Нали знаеш онова момче, дето помагаше на Кале Даниелсон — поясни той.

— Айнщайн.

— Айнщайн? — какви ги говори, помисли си Алм.

— Така му викахме. Симпатичен и приятен, и малко отнесен, не съвсем като нормалните хора. Кале понякога го водеше на Вала, като беше на кеф. Обикновено препускаше да залага вместо нас, та си седяхме на спокойствие с биричките.

— И как вървеше? — попита Алм.

— Никакъв проблем. Никога не е имало проблеми. Адски го бива да смята момчето. Говоренето май не чак толкова.

— Адски го бива да смята — повтори Алм.

Трябва да се е напоркал, си каза.

— Спомням си веднъж, беше на квалификациите в деня преди Елитните надбягвания. Та Кале довлече Сепо — не ще да е бил много голям. Преди едното състезание споменах, че е ясно като бял ден. Всеки би могъл да спечели. Десет коня, един голям фаворит и двама второстепенни. Възвръщат парите между два и пет пъти. Останалите седем кончета ти носят повече от двайсеткратна сума. Който е с най-добра възвръщаемост, дава доста над стотачка.

— Аха — отвърна Алм.

Определено е пиан.

— Момчето, да е било най-много на десет, помоли Кале да му даде назаем 700 крони. Кале весел, леко подпийнал. Беше заложил на печеливш кон в предишното надбягване. Бутна му хилядарка. Сепо ме

моли да заложа 142 крони и 86 йоре на всеки от седемте, които ти връщат парите в над двайсеткратен размер. Той самият беше малък да залага. По онова време едва стигаше до прозорчето на гишето. Обясних му, че няма как да се играе с 2 крони и 86 йоре.

„Тогава заложи 140“ — вика ми Сепо. Аз, разбира се, го послушах. Един от седемте спечели. Казваше се Нощен ездач. Увеличи ни парите 86 пъти. И знаеш ли кво ми вика онова?

— Не — отвърна Алм.

Това пък какво общо има със случая, помисли си.

„Дай си ми дванайсетте хиляди и четирийсет крони.“

— Всъщност не разбирам какво имаш предвид — каза му Алм.

— Кое то се дължи на факта, че си глупак, Алм. Винаги си бил глупав. Сепо не е идиот. Той е различен. Например говори като олигофрен и изглежда така. Ама му сече пипето. Що така изведнъж ме засърбя да ти фрасна един в мутрата?

— Не мислиш ли, че Кале може да е изчукал майка му? — попита Алм, усетил, че е крайно време да сменят темата.

— Нямам абсолютно никаква представа — ухили се Столхамар. — Какво ще кажеш да питаме нея? Ако се е чукала с Кале, сто на сто ще си спомня.

Така значи, помисли си Алм.

— Не мислиш ли, че Кале може да е бил баща на Сепо?

— Що не питаш него — ухили се Столхамар. — Не момчето де, щото не е много по приказките. Ама вие двамцата с Бекстрьом може да поразпитате Кале. Да си изнамерите някой от онези медиуми, дето ги дават по телевизията. Някоя малоумница, дето да ви помогне да установите контакт с отвъдното. Питай Кале, казвам ти. Ако извадите късмет, може да го притиснете за стара издръжка със задна дата.

Така значи, помисли си Алм, и преди да успее да благодари за раздумката, Столхамар вече се бе въртнал и заминал.

Рано в понеделник сутринта Линда Мартинес информира Тойвонен относно хода на наблюденията им над братята Ибрахим и братовчед им Хасан Талиб.

Всичко вървеше по план, дори по-добре, отколкото биха могли да се надяват. Вече бяха снабдили с предаватели три от известните им автомобили на семейство Ибрахим. Открили неизвестен за тях мерцедес, вероятно бил на Хасан Талиб. И ако орловоокият бог на наблюдението бъде милостив, Мартинес очакваше да ударят два от мобилните им номера по-късно през деня.

— Поеха в различни посоки. Талиб свали момиче в „Кафе Опера“ и отидоха в нейния дом с такси. Живее във Флемингсберг. Фаршад и Афсан излязоха от кафето непосредствено след това и се прибраха в къщата в Солентуна. Когато Талиб слезе от таксито пред дома на момичето, се обади по телефона и няколко секунди по-късно, когато Фаршад стоеше пред къщата в Солентуна, мобилният му звънна. Момчетата от мобилното проследяване проверяват предавателите и тъй като знаят позициите и точния час, смятат, че ще стане.

— Естествено, че ще стане — отвърна Тойвонен. На война всичко трябва да стане, помисли си. — Има ли друго? — попита.

— Възможно е и да сме си отворили проблем. Хвърли око на тези снимки и ще разбереш какво имам предвид — отговори Линда Мартинес и му подаде джоб със снимки от наблюденията.

Стигна му бърз поглед към най-горната. Ще го убия тоя свинчок, помисли си Тойвонен.

— Разправяй.

Фаршад и Афсан напуснали жилището си в Солентуна към единайсет. Прибрали Талиб от Рейерингсгатан в центъра двацет минути по-късно. После тримата продължили към „Кафе Опера“.

— Точно в 23:30 се скриха в клуба — обясни Линда Мартинес. — Двама от моите ги следваха по петите. Вътре в заведението един от тях установил, че колегата Бекстрьом е на бара с някаква мацка. Братята Ибрахим и Талиб са на известно разстояние от него и според момчето ми, впрочем това е Франк Мотоеле, е пределно ясно, че наблюдават Бекстрьом. При това Мотоеле е останал с впечатлението, че Фаршад поне се е опитвал да установи зрителен контакт с жената, дето е била с Бекстрьом. Нищо обаче не говори за контакти между самия Бекстрьом и нашите трима обекти на наблюдение. Бекстрьом изглеждал напълно обсебен от своята компаньонка.

Пет-шест снимки на Бекстрьом и спътничката му. Малко повече на тримата обекти. Две снимки, на които Бекстрьом и компаньонката му остават на заден план, а Фаршад Ибрахим е на преден. С гръб към обектива.

Бекстрьом се е подпрял на бара. Усмивки и грандомански жестове към красивата жена до него. Широка усмивка от нейна страна, смях, явно е съвършено очарована от събеседника си.

— Знаем ли коя е? — попита Тойвонен.

— Да — отвърна Мартинес. — Сандра Ковач влезе и я позна на мига още от времето си в Държавна сигурност. Казва се Татяна Торен. Полякия по произход, шведска поданица, по мъж Торен, разведена. По професия държанка. Смята се, че е една от най-скъпите.

Между десет и двацет хиляди на нощ. Апартамент на Юнгфрюгата в Йостермалм. Рядко приема клиенти там. Основно в хотели.

— А после какво се случи?

— Непосредствено след това Торен и Бекстрьом напуснали заведението. Хванали такси навън от улицата. Отишли у Торен, където прекарвали нощта. Бекстрьом излязъл от жилището й чак в 10:00 на следващата сутрин. Минута след като Бекстрьом и Торен си тръгнали, братята Ибрахим също напускат заведението. Прибират се право в къщата в Солентуна. С колата на Фаршад. Онзи черен лексус; както обикновено кара Афсан. Изобщо не понечват да проследят Бекстрьом. Талиб тръгнал половин час по-късно. С младата жена. Взели такси до дома й, както вече казах. Тя също е разпозната, Юсефин Вебер, 23,

работи в магазин за дънки на Дротнинггатан. За нея нямаме нищо особено. Най-често виси по заведенията и движи с такива като Талиб. Би било супер, ако успеем да докопаме номера на мобилния ѝ. Струва ми се, че не би трябвало да е особено трудно.

— И как тълкуваш това? — попита Тойвонен.

— Че са отишли в бара, за да видят Бекстрьом. Че Торен го е свалила и им е изпяла къде се намират двамата. Прилича ми на обичаен опит за вербуване и според мен вече наполовина са влезли под кожата на нашия тъй наречен колега Еверт Бекстрьом. Че са избрали именно него, едва ли е кой знае каква случайност. Не и предвид репутацията му.

— На същото мнение съм — отвърна Тойвонен.

Ще го убия тоя свинчок, помисли си той.

Тъй като Бекстрьом нямаше представа какво се обсъждаше в кабинета на Тойвонен, той пристигна на работното си място в превъзходно настроение. При това и необичайно рано, понеже си бе уредил достъп до хранилището, за да може най-сетне да си прибере служебното оръжие. Същото, което мощният противник се бе опитал да му отмъкне, та да отнеме живота му по най-лесния начин.

Бекстрьом почти никога не носеше служебно оръжие. Мъж със суперсалам като него не се нуждае от увеличаване на оная работа, при това и кобурът, и дръжката го жулеха гадно, независимо дали носеше оръжието под лявата мишница или на кръста. Онова, което го накара да промени мнението си, бе опитът на спецчастите да го очистят във връзка с тъй нареченото нападение шест месеца по-рано. Бе посетил сградата на парламента, за да проведе разпит на депутат, затънал до гуша в убийството на министър-председателя Улоф Палме. Наместо това обаче го обвиниха, че се е опитал да задържи разпитваното лице като заложник.

Бекстрьом беше безукорен и непоколебим рицар, нямаше намерение да мъкне оръжието си в сградата на парламента, би се с вдигнат наличник, затова пък противникът му — не. Когато го нападнаха с експлозиви и гранати, остана му само да се брани с голи ръце.

След време, щом го изписаха от болницата в Худинге, той на мига изиска да си получи обратно служебното оръжие, което хитрите противници се бяха възползвали да му отнемат, докато лежеше прикован към своята болнична постеля. При това подаде молба за разрешение да носи оръжието си и в извънработно време, прилагайки красноречива обосновка.

Не получи нищо повече от рязък отказ по най-чудати формални причини. При проверка на случая работодателят му, видиш ли, установил, че Бекстрьом не се явявал на ежегодните изпити по стрелба, които се изискваха за разрешителното да се носи служебно

оръжие, откакто бе напуснал Отдела по убийствата в Кралската криминална полиция три години по-рано. От друга страна, че там се бе явявал всяка година и не друг, а старият му приятел и колега, криминален инспектор Рогерсон, бе имал грижата за проверката на практическата подготовка, не беше нещо, в което работодателят му да си вре носа. Това си оставаше между него и Рогерсон, а колкото до техните тъй наречени контролни проверки, онези можеха да си ги заврат отзад.

Яви се на стрелба за сетен път. Взе си изпита триумфално още с третия тест точно преди да се премести във Вестерурт. Обаче работодателят се опита да протака и отстъпи едва когато Бекстрьом се обърна към синдиката. Известието, че отново е пълноценен полицейски кадър с право да носи оръжие и дори да убива, ако стане твърде напечено, бе пристигнало предишната седмица, та Бекстрьом не чака и секунда. Веднага се обади да уговори час за взимането на оръжието си и ето че моментът настъпи.

Междувременно се беше подготвил. От оръжеен магазин с лични средства купи кобур за глезена от същия модел, какъвто носеше американският му колега Попай в класическия полицейски филм „Френска връзка“. После взе от шивача си лек ленен костюм със свободно сако и панталон с широки крачоли. Носенето на къси панталони не се връзваше с идеята за кобур на глезена и тъй като се очакваше лятото да бъде топло и слънчево, не му се щеше да се поти излишно.

В девет сутринта се яви в хранилището за оръжия на вестеруртската полиция, докаран в жълт ленен костюм по поръчка, с кобура на мястото му под левия прасец.

— Служебен пистолет деветмилиметров СИГ зауер, служебен кобур, стандартен пълнител петнайсет патрона, служебни мунции една кутия, двайсет патрона — изреди служителят в хранилището, подреждайки на плота блягунките. — Подпиши тук — и му побутна бланка за разписка.

— Чакай, чакай — отвърна Бекстрьом. — Двайсет патрона? Що за ебавка?

— Стандартната дажба — отвърна служителят. — Ако искаш повече, ще ми трябва решение от главния комисар.

— Няма нужда. А тоя боклук можеш да си го задържиш — заяви Бекстрьом и му върна кобура, мушна пистолета, пълнителя и мунициите в джоба на самото си, понеже нямаше никакво намерение да разкрива къде смята да си държи оръжието.

Ама тоя Бекстрьом изглежда опасно лабилен, ясно е като бял ден, помисли си служителят в склада, проследил с поглед жълтия ленен костюм. При това се облича като шибан мафиот. Май няма да е зле да звънна да предупредя момчетата от спецчастите.

Щом затвори вратата на кабинета си, Бекстрьом се възползва от възможността да се поупражни. Прибра оръжието в кобура, поразкърши се, за да увисне свободно панталонът, бързо приклепна на дясно коляно, вдигна левия крачол с лявата си ръка, същевременно извади оръжието с премерено движение на дясната, прицели се и натисна спусъка.

Suck on this, motherfucker^[1], мина му през ума.

Практикуване му е майката, си каза и повтори цялата процедура. Бързо на коляно, обърканият противник не улучва — гръмва над главата му, Бекстрьом вади оръжието, прицелва се точно, усмихва се с най-мръснишката си усмивка.

— *Come on punk! Make my day, Toivonen*^[2] — изсъска Бекстрьом.

— Боже, как ме изплаши, Бекстрьом — възкликна Надя Хьогберг, която в същия миг влезе в стаята му с цял наръч книжа.

— Малко тренирам — отвърна той с мъжкарска усмивка. — Кажи, Надя!

— Документацията, която поиска — отвърна тя и остави камарата на бюрото му. — За братята Ибрахим и братовчед им Хасан Талиб. Освен това съм обещала да ти напомня, че с групата ще заседаваме след четвърт час.

— *Yes* — отвърна Бекстрьом.

Метна левия си крак на бюрото и прибра оръжието.

Надя отложи поклащането на главата си, докато не затвори вратата. Като деца са, помисли си тя.

Преди Бекстрьом да се яви на съвещанието, зареди пълнителя. Петнайсет, един в патронника. Останалите четири прибра в десния си джоб за всеки случай, а при първа възможност възнамеряваше да купи цяла кутия от оръжейния магазин и да си я прибере вкъщи.

На минаване покрай затворената врата на Тойвонен едва се въздържа да не отвори и да изпрати цял залп право в кратуната на лисугера. Да го застреля в главата май би било прекалено, но поне няколко изстрела в тавана, та да напълни гащите финското селянче, понеже си го заслужаваше, честно, помисли си Бекстрьом.

[1] Да го духаш, нехранимайко. — Б.пр. ↑

[2] Хайде, негоднико! Ела ми в ръчичките, Тойвонен. — Б.пр. ↑

— Добре сте дошли — поздрави Бекстрьом, огледа екипа си, усмихна се най-сърдечно и седна начело на масата.

Все още в отлично настроение, при това въоръжен. Тайно въоръжен, помисли си той, понеже никой от малоумните му колеги не би могъл да отгатне какво бе понесъл под жълтия панталон, който му стоеше така добре.

— Смятам да започнем с обмяна на мисли — оповести Бекстрьом. За да не отиде всичко по дяволите още от самото начало, даде им и малка насока, над която да си поблъскат главите. — Връзка. Има ли някаква връзка между убийствата на Карл Даниелсон и Септимус Акофели?

— Естествено, че има — обади се Надя Хьогберг. — Най-малкото убийството на Карл Даниелсон е предизвикало и убийството на Акофели.

Кимвания на Анката, водната кокошка и играча на народни танци. По-несигурно врътване на главата от страна на личния Дръвник на компанията.

— Нещо колеблив ми изглеждаш, Алм. Слушам те.

Алм малко се затрудняваше със Сепо Лаурен. От една страна, той всъщност си бе признал, че досега два пъти е нападал Даниелсон. От друга страна, двамата имаха нещо общо, а и цялата тази жестокост при убийството на Даниелсон.

— Та извършителят почти го е направил на кайма — обясни Алм. — Сякаш е искал изобщо да го премахне от лицето на Земята. Струва ми се, че Сепо се вписва много добре в картинката. Особено ако си е наумил, че Даниелсон носи вината за приемането на майка му в болница. Типичното отцеубийство, ако питате мен.

— И после — ухили се лукаво Бекстрьом. — После какво става? — Алм щеше да ми е същинска хранилка за птици, ако бях кълвач.

— Ами после ми стига и най-простото обяснение — отвърна той. — Акофели души из апартамента на Даниелсон. Намира чантата с парите. Взима я и го убиват. Сигурно в такъв случай се чудите кой го убива.

— Да, наистина — отговори Бекстрьом с блага усмивка.

Кой го убива ли? Денонощна хранилка веднага щом Дръвника отвори уста, си каза.

— Не мисля, че трябва да усложняваме тази част излишно — продължи Алм. — Най-простото обяснение предвид района, в който живее и където действително гъмжи от закоравели престъпници, и обажданията по мобилния, е наличието на съучастник. Срещат се в апартамента на Акофели, за да си поделят плячката. Започва разпра, сбиват се, Акофели е убит, убиецът изхвърля тялото.

— Аха, да — отвърна Бекстрьом. Колебливи телодвижения на Анката, кокошката и клетата жертва на инцест от Даларна, а Надя Хьогберг забива поглед в тавана и дори шумно въздиша. — Виждаш ми се малко несигурна, Надя? — рускинята ще му издялка тиквата, помисли си.

— Останах с впечатлението, че Акофели е бил изненадан и удушен изотзад — поде Надя. — А Сепо Лаурен няма как да е убил Даниелсон, понеже има алиби. Бил е на компютъра си по време на убийството. Сепо Лаурен има така нареченото алиби. Идва от латински и означава „на друго място“, тоест Сепо Лаурен е на компютъра в апартамента, в който живее с майка си, на последния етаж в сградата. Следователно не е в апартамента на Даниелсон на първия етаж в същата сграда.

— Така нареченото алиби. Кое то не ме трогва особено — възрази Алм. — Откъде да сме сигурни, че тъкмо той е киснал там? Ние знаем само, че някой е бил на неговия компютър. Не че е бил точно Лаурен.

— А кой друг? — попита Надя.

Колегата Алм трябва да е пълен идиот, което май е рядкост дори в това управление, помисли си тя.

— Който и да било от познатите му — отвърна Алм. — Планирал е престъплението, намерил е някой приятел, който да му послужи за алиби, в случая дори не можем да изключим вероятността да му е съдействал Акофели. Лаурен призна, че го е познавал.

— Разговарял е с него веднъж, когато Акофели е обикалял да разнася вестниците — вметна Надя.

— По думите му, да. Ако намерим кой е бил на компютъра, ще открием и отговора на загадката — заяви Алм.

— Ще направя сериозен опит — отвърна Надя Хьогберг и вдиша дълбоко, за да събере сила.

— Слушам — обади се Бекстрьом.

Сега цялата шибана хранилка за птици ще се срине, помисли си.

— Единственият, който може да е бил на Сеповия компютър, е той самият. Напълно изключено е там да е бил някой друг.

— Защо мислиш така, Надя? — попита Бекстрьом.

— Понеже Сепо е уникален — обясни тя. — Навярно не съществува друг като него.

Какви ги говори, по дяволите, замисли се Бекстрьом. Момчето е с умствена изостаналост, спор няма.

— През въпросната нощ е решавал sudoku, нали ги знаете японските цифрови главоблъсканици, с каквито са пълни всички вестници. Разликата е, че онези, които е решавал на компютъра, са триизмерни, нещо като кубчето на Рубик. От лога знам какво е правил и как го е направил. Решава ги по такъв начин и с такава скорост, че според мен е уникално интелигентен. Няма втори такъв Сепо на този свят.

— Ама клетото момче е идиот, нали? — обади се Алм.

— Не — възрази Надя. — Не съм лекар, но предполагам, че има някакъв особен вид аутизъм, който изглежда като говорно изоставане. Ние си мислим, че говори като дете. Всъщност обаче той не казва нищо повече от онова, което се изисква за предаване на самия смисъл. Приблизително както говорят малките деца, преди да прихванат от родителите си маса излишни думи, иронии, сарказми и лъжи.

— Значи малкият е гений? — какви ги плещи, по дяволите, помисли си Бекстрьом.

— Категорично математически гений. Социално непълноценен? Определено, понеже го мерим с нашия аршин. Първия път, когато е цапардосал Даниелсон по мутрата, се е ядосал задето онзи е блъснал майка му, така твърди. Следващия път причината е, че се е ядосал отново, защото майка му отказва да говори с него. Едва ли може да бъде изречено по-добре. Когато помага на Даниелсон да се качи в

асансьора след първия път, той казва, че Даниелсон е взел асансьора и си е отишъл у дома. Не че Даниелсон е натиснал бутона и се е спуснал към първия етаж, където живее. После се е прибрал в апартамента и е затворил вратата. Всякакви такива неща, които нормалният възрастен би казал, без всъщност да има представа кое как е станало. Прочети разпита си, Ларш — призова Надя.

— Напълно сигурна ли си, Надя? В това, което твърдиш? — обади се Аника Карлсон.

— Абсолютно. Сутринта му пратих по мейла триизмерно sudoku, с което аз самата си блъскам главата от три седмици, ако нямам нищо важно за вършене. Веднага го реши и ми отговори. Обясни ми как става. На обичайния си детински език.

— Окей — намеси се Бекстрьом. — Не мисля, че напредваме особено. При това сме заринати с работа.

— Слушам — отвърна Аника Карлсон и се наведе над тефтера си.

— Налага се да направим трета обиколка по етажите на Хаселстиген 1. Ще вземем качествени снимки на братята Ибрахим и Хасан Талиб, за да видим дали някой не ги е мяркал там. Особено интересно би било, ако някой ги е забелязал да общуват с Карл Даниелсон.

— Мислиш, че може да има връзка между нашите две убийства и разследването на Тойвонен? — попита Аника Карлсон.

— Не знам — отвърна Бекстрьом. — Явно Тойвонен така мисли. Тъй като винаги съм бил отзивчив колега, смятам да проуча случая.

— Така да бъде — заяви Аника Карлсон и се изправи рязко.

— И смятам да му помогна — обади се Бекстрьом, който от няколко часа носеше смъртоносно оръжие на левия си глезен и копнееше за джунглата извън стените на полицейското управление.

— Може ли да седна? — попита Надя на влизане в кабинета му само две минути след съвещанието.

— Разбира се, Надя — отвърна Бекстрьом с най-дружелюбната си усмивка. — За теб вратата ми винаги е отворена, така да знаеш. — Абе какво ли става с онази водка, дето обеща да я набави, помисли си той. — С какво мога да ти бъда полезен? — продължи.

— С това тук — отвърна Надя и му показва черното тефтерче на Карл Даниелсон.

— Мислех си, че отдавна сме приключили с тази част.

— Вече не съм толкова убедена.

— Разказвай — подкани я Бекстрьом, заемайки любимата си поза, която дори допълни, като качи крака на бюрото, та посетителката му да зърне поне нослето на малкото сиге.

— Нещо не пасва — започна Надя.

— Изчисленията ти колко пари им е дал? — попита Бекстрьом.

— Не. В тях едва ли има някаква особена грешка, ако предположенията ми са верни, и съм напълно убедена, че се касае за пари.

— Слушам те — отвърна Бекстрьом.

Като бръснач, помисли си.

— Психологически не ми се връзва с представата за Даниелсон — обясни Надя. — Ако действително е вярно, че е плащал пари едва ли не всяка седмица на Фаршад Ибрахим, Афсан Ибрахим и Хасан Талиб, тоест инициалите ФИ, АФС и ХТ, не разбирам защо поема риска да си ги записва в тефтера.

— Може би за да насочи такива като теб и мен, в случай че го сповети нещо — каза Бекстрьом. — Един вид презастраховане.

— Помислих си нещо подобно — отвърна Надя. — А защо тогава не дава фактическите суми? Защо записва, че Фаршад получава десет пъти повече от Хасан, в един случай дори двайсет пъти, и че Афсан получава четири пъти повече от Хасан.

— Май си е естествено. Нали Фаршад е лидерът им, Афсан е неговият по-малък брат, а пък Хасан е просто братовчед от родината, когото са допуснали да се присъедини, но да стои в ъгъла.

— Според общоприетото схващане обаче парите, изглежда, идват от обира в Акала преди девет години, когато направо са ликвидирали целия трезор — отвърна Надя. — Фаршад ръководи операцията, Хасан се нагърбва с най-тежката работа: да забие мотокара в стената, малкото братче Афсан е допуснато да участва и да пълни чувалите. Навита съм да приема, че Фаршад трябва да е докопал най-много, но не е ли логично Бен Кадер да даде по-голяма част от плячката на Хасан Талиб, отколкото на Афсан Ибрахим?

— Може да са внесли различни части при банкера Даниелсон — предположи Бекстрьом с лукава усмивка.

— Може — сви рамене Надя. — А друга възможност е, разбира се, да тънем в пълна заблуда въпреки Тойвонен и цялата му снесена информация.

— Какво искаш да кажеш?

— Че съкращенията ФИ, АФС и ХТ се отнасят за нещо съвсем различно, други хора, може би дори и не хора, а чисто и просто нещо друго — обясни Надя и пак сви рамене като потвърждение на думите си.

— Но пари нали се дават единствено на хора — възрази Бекстрьом. — Ти самата каза, че си убедена — става въпрос за пари, пък и съкращенията съвпадат с имената им. А имената им не са от най-обикновените. Мисля, че се тревожиш напразно.

— И преди съм допускала грешки — отвърна Надя и се изправи.

— Ще разплетем това — увери я Бекстрьом и кимна, за да внуши кураж и упование в момент, когато единствената му достойна колежка като че ли се предаваше.

— Да, ни най-малко не се съмнявам — отговори Надя.

Преди да напусне крепостта, Бекстрьом се възползва от възможността да прелисти впечатляващия топ хартия, който Надя му бе донесла.

Не приличат на момчета от църковен хор, си каза, щом приключи с четенето.

Фаршад Ибрахим бе на 37 години, пристигнал в Швеция на 4. Татко, мама, две по-големи сестри, стара баба по бащина линия. Общо шест души политически бежанци от Иран.

В Швеция семейството се увеличило с двама по-малки братя на Фаршад. Афсан, 32, и младия Назир, 25. Бабата починала още година след пристигането им. Двете по-големи сестри били омъжени и напуснали семейството. Понастоящем в просторната къща в Солентуна живееха петима души. Тримата братя Ибрахим и техните родители, а глава на семейството всъщност бе Фаршад, откакто баща му бил покосен от тежък инсулт три години по-рано.

В морално отношение крайно неуравновесен глава. В годината, когато навършил петнайсет, Фаршад наръгал смъртоносно свой съученик на същата възраст. Бил осъден за непредумишлено убийство и предаден на социалните. Това, изглежда, не упътило живота му в положителна насока. По-скоро е захитрял, понеже изминали десет години, преди за първи път да влезе в затвора. Четири години за грабеж с утежняващи вината обстоятелства, а основната част от наказанието излежал в същото заведение за лишаване от свобода като един от най-усърдните информатори на комисар Тойвонен.

Няколко месеца преди да го освободят бил преместен в обикновен затвор, за да го подготвят за предстоящия живот извън решетките. Това също се оказва голям провал.

След седмица един от съкилийниците му бил намерен удушен с хавлия в пералнята на заведението. Всичко сочело, че Фаршад се е

отървал от педал доносник. Всичко без неопровержимите доказателства и с категоричното мълчание на Фаршад.

Когато най-сетне излязъл оттам, почти веднага е заподозрян за големия обир в трезора на Акала. Три месеца киснал в ареста, мълчал, пуснали го поради липса на доказателства. Понастоящем Фаршад вече се беше прочул. Наследникът на Бен Кадер, макар онзи да бе мароканец, а Фаршад — иранец. Мюсюлманин, пълен въздържател, никакви съмнения за употреба на наркотици. И никакви случайни контакти с жени, абсолютно никакви жени, както изглеждаше, ако не се броят майка му и двете му сестри. И най-вече никакви глоби за паркиране, шофиране с превишена скорост или нарушение на обществения ред в града. Опасен, мълчалив и само трима души, на които явно имаше доверие и с които общуваше: двамата му по-малки братя Афсан и Назир и братовчед им Хасан Талиб.

Двама по-малки братя, които, съдейки по досиетата им, явно вървяха по стъпките на Фаршад или поне се опитваха, без да постигнат пълен успех. В очите на обществото по-скоро най-малкият, Назир, се очертаваше като черната овца в семейството, тъй като още на 25 години бе излежал за четири години четири присъди за лишаване от свобода. Малтретиране, изнасилване, грабеж. При това според информацията за него в полицейския регистър бе добре запознат и със секса, и с дрогата, без много да му мисли в какви форми. Но никакъв алкохол. Правоверен мюсюлманин в този смисъл. Не беше някой шведчо, дете порка и изпява всичко и всички пред когото и да било, стига само да му се слуша.

Над сто полицейски разпита през годините. Първоначално в присъствието на майка му и социалните. Мълчалив Назир.

— Казвам се Назир Ибрахим — и набързо изстреляно ЕГН. — Нямам какво да добавя.

— Същият като брат си Фаршад — констатира поредният разпитващ на опашката.

— Говориш за моя най-голям брат. Имай уважението, когато го споменаваш.

— Разбира се. Нека започнем оттам, да си поговорим за твоя най-голям брат Фаршад Ибрахим. Той определено е известен с уважението, което засвидетелства към другите хора.

— Казвам се Назир Ибрахим, 830206...

Така и не се чу нещо повече в присъствието на полицаи. Иначе в града нещата бяха по-различни. Разполагаха със снимков материал, подслушани разговори и неохотни очевидци, които да свидетелстват. На два пъти Фаршад дори се бе принудил да дисциплинира своя брат по едва ли не старозаветен начин, макар и двамата да бяха мюсюлмани.

Хасан Талиб бе братовчедът от село както в пряк, така и в преносен смисъл. Преселил се в Швеция заедно със семейството си няколко години след семейство Ибрахим. Първите години в новата родина прекарал с многобройната си рода в къщата в Солентуна. На 36 години, 33 от тях в Швеция. Осъждан за убийство, физически тормоз, грабеж, грубо насилие, изнудване. Заподозрян в предумишлено убийство, въоръжени обири, още едно предумишлено убийство и опит за убийство. Три присъди за лишаване от свобода, възлизащи общо на десет години, от които бе излежал осем. Бодигард на Фаршад, мутра, момче за всичко. Внушаваща страх фигура — 2 метра и 130 килограма, бръсната глава, тъмни хлътнали очи, черна набола брада, мърдаща челюст, сякаш непрекъснато дъвче нещо.

Такъв като него малкото сиге щеше да го вчеше на среден път, помисли си Бекстрьом. Изправи се рязко и разтръска жълтите ленени крачоли.

Come on punks, come all of you, take my day, изсъска криминален комисар Еверт Бекстрьом.

Разпити по домовете. Трета обиколка на Хаселстиген 1. Сега ставаше дума за Фаршад Ибрахим, Афсан Ибрахим, Хасан Талиб и евентуалните им контакти с Карл Даниелсон. При това разполагаха с хубави снимки, свои прясно направени снимки от проследяването, в името на справедливостта допълнени и с други подобни фигури, които в случая нямаха нищо общо. Верните колеги на Линда Мартинес. Единствено мургавият вариант, никакви кафяви, черни или синкави. Въпреки че Франк Мотеле предложи услугите си, докато помагаше на шефката.

Сепо Лаурен не бе виждал никого, при все че Алм се опита да му опресни паметта.

— Не съм ги виждал — поклати глава той.

— Погледни още веднъж за по-сигурно — притисна го Алм. — Значи, тези, които ни интересуват, са чужденци, имигранти, така да ги наречем.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — поклати глава Сепо.

Същински малък гений, помисли си Алм, въздъхна и си прибра снимките.

— Та това са само чужденци, добре де, имигранти, както ги наричат в наши дни — установи госпожа Стина Холмберг.

— Но не разпознавате никого, госпожо Холмберг? — попита Ян О. Стиксон.

— Нали тук, в Солна, живеят основно имигранти — отвърна госпожа Холмберг с приветливо кимване към Фелисия Петершон. — Не че нещо — добави тя.

Повечето съседни не разпознаха никого.

Затова пък имигрант от Ирак, живущ на третия етаж, който работеше като контролор в метрото, изрази признателност спрямо полицейската работа.

— Според мен сте на съвсем прав път — кимна той на Аника Карлсон.

— Защо мислиш така? — попита тя.

— Иранци, ясно личи — изсумтя контролорът. — Пълни откачалки, способни са на какво ли не.

Бекстрьом се включи на сравнително късен етап и след подготвителен разговор с колежката Карлсон.

— Мисля, че ще е най-удачно двамата с теб да поговорим с онази Андершон — отбеляза той. — Заради младия Стиксон — поясни.

— Напълно те разбирам — съгласи се Аника Карлсон.

Всъщност Бекстрьом дори не се замисляше за колежката Стиксон. А преследваше свои си следователски цели. След срещата с Татяна Торен, която със сигурност очертаваше продължителна връзка предвид факта, че жената изглеждаше тотално луднала по него, бе крайно време да направи малко сравнителни анализи, за да не си навлече бъдещи проблеми.

Старите вещици стават кофти дропли с годините, помисли си Бекстрьом.

Госпожа Брит-Мари Андершон ги изненада с малки златни люспици. Тоест две, по-точно казано.

Тази трябва да има стоманена конструкция в горната си част, каза си Бекстрьом половин час по-късно, когато с колежката Карлсон седяха на дивана на Брит-Мари Андершон и ѝ показваха снимки. Макар предполагаемата им свидетелка да притежаваше същите внушителни обеми като два пъти по-младата Татяна, те все още пазеха някогашната си височина.

Какво ли прави, когато ги пуска на свобода, чудеше се Бекстрьом. Да не би предварително да ляга по гръб, или?

— Този го разпознавам — развълнува се госпожа Андершон, посочвайки снимка на Фаршад Ибрахим.

Дори се наведе към Бекстрьом, за да посочи с червения си нокът. Изумително, помисли си той с усилие да откъсне поглед и да види къде сочи пръстът ѝ.

— Напълно сигурна сте? — обади се Аника Карлсон.

— Абсолютно — кимна на Бекстрьом госпожа Андершон.

— А кога го видяхте за последен път? — попита той.

— В деня, когато Даниелсон бе убит. Трябва да е било сутринта, докато разхождах Малчо. Бяха се спрели на улицата, разговаряха. Точно пред нашия вход.

— Напълно сигурна? — повтори Аника Карлсон, разменяйки съзаклятнически поглед с Бекстрьом, който най-сетне бе постигнал самоконтрол и за по-спокойно се бе облегнал назад на дивана.

Май бе немислимо да преметне крак — дъртата вещица сигурно ще превърти, ако види носа на сигето му, помисли си той.

— И този тук — отбеляза госпожа Андершон, полагайки пръст върху Хасан Талиб. — Много едър мъж, а?

— Два метра — потвърди Бекстрьом.

— Значи е той. Беше се облегнал на кола от другата страна на улицата и наблюдаваше Даниелсон и онзи първия, с когото той се бе спрял да говори.

— Забелязахте ли каква беше колата? — попита Карлсон.

— Черна, сигурна съм. От тези скъпите, нисичка. Като мерцедес или може би БМВ.

— Възможно ли е да е бил лексус? — попита Карлсон.

— Не знам. Не ме бива особено с колите. Да, имам книжка, ала не разполагам с кола от много години насам.

— Но си спомняте едрия мъж, който е стоял отсреща — намеси се Бекстрьом.

— Абсолютно сигурна съм — отвърна госпожа Андершон. — Той направо ме зяпаше, казано без заобикалки. Когато случайно погледнах към него... ами направи ми неприличен знак. С език — поясни госпожа Андершон, цялата поруменияла.

— Неприличен знак? — попита услужливата Аника Карлсон. — Един вид като непристоен жест?

— Да — госпожа Андершон си пое дълбоко въздух. — Наистина много неприятно. Така че направо си влязох.

Ах, сладуранке, помисли си Бекстрьом. Старата явно има добра памет.

— Но не сте подали жалба? — поинтересува се Карлсон.

— Жалба? За какво? За това, което направи с език?

— Сексуален тормоз — поясни Аника Карлсон.

— Не — отвърна Брит-Мари Андершон. — Покрай прочетеното по вестниците съм разбрала, че е безсмислено.

Стига, стига, стига, помисли си Бекстрьом.

— Много сме ви благодарни, госпожо Андершон, за цялата оказана ни помощ — й рече.

— Сега вече бъди спокойна, Надя — съобщи Бекстрьом, когато половин час по-късно се върна в кабинета си. — Относно тефтерчето. Имаме свидетел, посочил среща на Фаршад и Талиб с Даниелсон пред сградата му предобед в деня, когато е бил убит.

— Ясно, Бекстрьом — отвърна Надя Хьогберг.

Може би не е винаги чак толкова прозорлива, помисли си той и тръсна крачолите, колкото да му е по-спокойно.

Преди да се прибере след края на работния ден, Бекстрьом навести Тойвонен, за да го информира за наблюденията на свидетелката Андершон. Този клет фински селянин се нуждае от голяма помощ, мина му през ума. Освен всичко друго Бекстрьом не бе забравил и за стария си дълг на ръководител.

Тойвонен се оказа странно дезинтересиран.

— Кажи, ако имаш нужда от помощ — каза Бекстрьом и му демонстрира една от най-благите си усмивки. — По време на обяда подочух, че по случая работите сто души, но май никак не сте напреднали.

— Хората говорят твърде много глупости. Справяме се, така че не се тревожи ни най-малко за братята Ибрахим и тяхното братовчедче. А при теб как върви?

— Дай ми седмица — отвърна Бекстрьом.

— Чакам с нетърпение. Кой знае? Може и медал да получиш, Бекстрьом.

Какво ли искаше всъщност дребният шишко, помисли си Тойвонен още с излизането на Бекстрьом. Трябва да побъбря с Линда Мартинес.

Подадеш ли малкия си пръст на някое финско копеленце, мъчи се да ти отхапе цялата ръка, помисли си Бекстрьом още с излизането от кабинета на Тойвонен. Но не и този път. С какво ли се занимава той всъщност?

Въпреки всички информатори на Тойвонен, въпреки свидетелката на Бекстрьом от Хаселстиген 1, Надя Хьогберг не се

отказа от джобното тефтерче на Карл Даниелсон. Дори я бе осенила идея.

Не само на хора се дават пари, каза си тя. Нали плащаме и за стоки, и за услуги. Обикновено без изобщо да се замислим кой ги е произвел или осигурил.

Струва си да се опита, помисли си Надя и почука на вратата на Бекстрьом да провери дали той не продължава самотната си игра на стражари и апаши. Празно, а мобилният му бе изключен както обикновено.

Ще се наложи да говоря с него рано утре сутринта, помисли си Надя. Това трябва да ми бъде първата работа, когато се появи.

Всъщност щеше да има тази възможност едва след цяла седмица. Същата вечер у Еверт Бекстрьом — в уютната му бърлога на Кунгсхолмен — предстоеше да се случат неща, които да разтърсят цялата нация, да превърнат криминален комисар Бекстрьом в име на устата на всеки и едва ли не да отнемат живота на неговия началник, комисар Тойвонен, който, макар да бе в идеална форма, насмалко да си докара едновременно и мозъчен кръвоизлив, и сърдечен удар.

Този път Хасан Талиб бе с тях от самото начало, когато черният лексус излезе от гаража на къщата в Солентуна към осем вечерта. Проследяващият автомобил бе останал на няколко пресечки оттам — последва го по успоредна улица, понеже виждаха своя обект на наблюдение на монитора в колата си, та не се налагаше да поемат излишни рискове.

Приблжиха се дискретно едва след като колата мина бариерата на път към центъра. Уличното движение бе натоварено, караше Сандра Ковач и когато лексусът сви наляво по Свеавеген, тя мигом се досети какво става. Най-големият закрит паркинг в сърцето на Стокхолм, си каза. Покриваше няколко пресечки, три етажа под земята. Четири изхода, десетина пешеходни входи и изходи.

— Мамка му — изпсува Сандра. — Тия копелдаци мислят да офейкат.

Магда Ернандес докопа един от предавателите, изскочи от колата и застана при наклона към паркинга, за да види дали просто няма да направят обратен завой и да си излязат.

Ковач и Мотоеле обиколиха гаража на лов за черния лексус, а когато най-сетне го намериха, беше празен, прецизно паркиран на най-долния етаж до един от множеството изходи. По това време Ковач вече разговаряше с Линда Мартинес по специалния им предавател.

— Успокой се, Сандра. Случват се и такива неща. Нали не е крайт на света. Направете кръгче из района, да видим дали няма да засечете някоя от другите им коли.

— Та какво мислим по въпроса? — попита Тойвонен половин час по-късно. — Да не са решили да духнат в чужбина, да хванат малко тен?

— Не ми се вярва — отвърна Мартинес. — През целия ден беше спокойно, няма повишена активност по онези два мобилни телефона, които прехванахме вчера. Откак се чупиха от гаража, телефоните им са

замлъкнали, което вероятно означава, че са заедно и нямат нужда от телефонна връзка. Но всякак са намислили нещо. Въпросът е какво.

— Самолети, фериботи, влакове? — попита Тойвонен.

— Вече е направено — отговори Мартинес. — Колегите са предупредени, обещаха да направят каквото могат.

— По дяволите — Тойвонен внезапно бе осенен от идея. — Бекстрьом, дребния шишко, трябва да го проверим...

— Тойвонен, явно ме мислиш за тъпачка — прекъсна го Мартинес. — Следим го изкъсо, откакто напусна участъка преди четири часа, четири часа и трийсет и две минути, по-точно казано.

— И какво прави той?

— Прибра се вкъщи в 16:43. Какви ги е вършил в апартамента, не е съвсем ясно, но според шума трябва да е отпрал здрав следобеден сън. Преди час и половина цъфна в кварталната си кръчма, там е все още.

— И какво прави? — попита Тойвонен.

— Пие бира и ракия, нагъва животозастрашаващи количества пасирана ряпа със свински джолан и сваля сервитьорката. Пищна блондинка на име Сайла, сънародничка ти е, ако искаш да знаеш.

Животът е несправедлив, помисли си Тойвонен.

Малко преди единайсет и половина през нощта на спешния номер в стокхолмската полиция 112 получиха поредното обаждане. Едно от няколкото хиляди, набрани през изминалото денонощие: за съжаление, всички доста еднотипни.

— Обажда се поредният смутител на нощния ви покой — заяви гласът по телефона.

— Как се казваш и с какво мога да ти помогна? — попита операторът (пиян, помисли си).

— Казвам се Хасе Арен — отвърна гласът. — Директор Хасе Арен, бивш шеф на ТВЗ — поясни гласът.

— И по какъв въпрос? — пиян като талпа, помисли си операторът.

— Някой стреля като шибана откачалка в апартамента на моя съсед.

— Как се казва съседът ти?

— Бекстрьом. Ситен дебелак, някакъв вид полицаи. Порка като каруцар, та да ви кажа, сигурно той самият стреля.

Бекстрьом се принуди да стреля пред инструктор в три отделни случая, преди най-сетне да си прибере оръжието, което си бе негово основно човешко право в качеството му на шведски полицаи.

Първия път дори не му се удаде случай да стреля.

Бекстрьом бе взел такси до стрелбищния комплекс южно от центъра. Срећна инструктора си по стрелба, онзи тип, чието сбърчено чело съвсем естествено преминаваше в скалп с войнишка подстрижка, получи оръжието си, мушна нов пълнител, зареди, след което се извърна да попита коя от всичките мишени се очаква да направи на решето.

Инструкторът се хвърли встрани, внезапно побелял като хапче за мигрена, и му изкрещя моментално да хвърли оръжието. Бекстрьом изпълни нареждането.

— Ще ти бъда благодарен, Бекстрьом, ако не размахваш заредено оръжие със свален предпазител към корема ми. Всъщност бих се радвал безмерно — каза му инструкторът, чийто глас звучеше напрегнато.

После взе пистолета, презареди и извади патрона от цевта, издърпа пълнителя, за всеки случай провери с показалец, преди да пхне оръжието в джоба си.

— Иначе ще напълниш гащите — обясни Бекстрьом по най-любезния си начин.

Кое не свърши работа, понеже не му бе позволено да стреля. Инструкторът просто поклати глава и си тръгна. Втория път случи на жена инструкторка и още щом я съзря, разбра какво бе намислила неговата противничка. Изчадието дори си бе надянало бронирана каска и през цялото време стоеше зад гърба му, като му даваше наставления какво да прави. Бекстрьом нямаше нерви дори да слуша. Пък и как да стане, като вече си бе сложил предпазните наушници — също нареждане от нейна страна. Така че направи опит да се концентрира върху същинската задача, вдигна оръжието, прицели се

старателно, примижа с лявото око, дори притвори дясното, преди да запрати целенасочен залп към картонената фигура отпред.

Отлично, помисли си, когато минута по-късно се вгледа в резултата. Поне половината изстрели бяха улучили и макар да не беше лекар, от пръв поглед личеше, че повечето са смъртоносни.

— Откъде да си взема служебното оръжие? — попита я той.

Най-напред онази само поклати глава — със същия цвят на лицето като колегата преди нея, — а когато най-сетне успя да изрече нещо, и гласът ѝ звучеше точно като неговия.

— От шведски полицаи, който е нападнат и е възможно да стане жертва на насилие, тоест говоря за екстремна ситуация, така да се каже, се очаква да стреля в краката на нападателя. Под коляното, тъй като дори и един изстрел в бедрото може да бъде фатален — разясни тя.

— Тоест — отвърна Бекстрьом, — ако някое побъркано копеле с нож се втурне насреща ти да те наръга смъртоносно, ще внимаваш да го простреляш в коляното, така ли?

— Под коляното — поправи го инструкторката. — Отговорът е да, тъй като правилникът за стрелба го предписва.

— Аз пък направо бих го попитал дали не иска целувка и прегръдка — ухили се Бекстрьом.

После само поклати глава и си тръгна. Още щом се настани в таксито, звънна на братовчед си, който работеше в полицейски синдикат.

— Значи работодателят все още те лишава от правото да гушнеш малкото сиге — констатира братовчедът внезапно точно толкова кръвожадно, колкото Бекстрьом се чувстваше.

— Именно — отвърна той. — И какво, по дяволите, смяташ да направиш по въпроса?

Всичко, което се изисква, според неговия роднина. Например да се обърне към стар, доверен капацитет, бивш омбудсман в профсъюза, понастоящем инструктор по стрелба в Полицейската академия — с пълни правомощия да подпише всички необходими удостоверения.

— Ще говоря с него да ти се обади, за да се разберете за среща — обеща братовчедът.

— Има ли някакви подробности, които да не пропусна? — попита Бекстрьом.

— Вземи една бутилка — отвърна братовчед му.

За да не губи време, Бекстрьом донесе бутилка от своето най-качествено малцово уиски още веднага на стрелбището на Полицейската академия.

— О, ами благодаря — каза довереният капацитет и се облиза. — Май е крайно време да гушнем малкото сиге — рече, подавайки на Бекстрьом своя СИГ зауер. — Усещаш ли — кимна на Бекстрьом, който претегли оръжието в ръка.

— Кое да усещам?

— Единственият път, когато се надървяш истински, е с малкото сиге в ръка — обясни инструкторът със същия щастлив вид, както в момента, в който си получи подаръка.

Май е луд, помисли си Бекстрьом и провери да не би да го дебне в гръб с друг пистолет, който досега е укривал.

После се прицели, примижа с лявото око, притвори дясното и простреля целта с целенасочен залп точно където бе свикнал.

— По дяволите, Бекстрьом — възкликна неговият инструктор, без да крие възхищението си. — Ти му разказа играта на тоя подлец.

Преди да си тръгне със свидетелството в джоба, новият приятел му каза няколко думи на изпроводяк.

— Мислех си нещо, Бекстрьом...

— Да...

— Макар да се целиш ниско, може би улучваш малко височко, така да се каже.

— Да — отвърна Бекстрьом.

— Май би било добре да се пробваш да стреляш в земята пред подлеца — предложи инструкторът. — Заради всички дърти вещици, дето работят в дисциплинарния отдел, така де.

Майната им, каза си Бекстрьом. Понастоящем пълноправен гражданин и полицаи. Само някой да вдигне ръка срещу него, ще му пръсне черепа.

Бекстрьом напусна драгоценната си квартална кръчма преди полунощ. Бялото му торнадо от Ювяскюля бе възпрепятствано, тъй като редовният ѝ ухажор ненадейно се появи, за да я вземе от работното ѝ място. При това изгледа Бекстрьом кръвнишки. Така че той се затътри към къщи, отвори вратата на уютната си бърлога, прозя се геройски и влезе.

Май ще гушкам само малкото сиге, помисли си и в същия миг осъзна, че има неочаквани посетители.

— Добре дошъл у дома, шефе — поздрави Фаршад Ибрахим, усмихнат любезно на домакина.

Гигантският му братовчед не обели и дума. Само фиксираше Бекстрьом със своите черни хлътнали очи. Лице като изсечено от камък, стига да не беше бавно мелещата му долна челюст.

— Как бих могъл да услужа на господата? — попита Бекстрьом. Какво да правя сега, по дяволите, помисли си. — Да ви черпя по едно питие — предложи с кимване по посока на кухнята.

— Никой от нас не пие — поклати глава Фаршад Ибрахим, удобно разположен на любимия фотьойл на Бекстрьом, докато братовчед му стърчеше на пост наред стаята и гледаше лошо. — Спокойно, шефе — продължи той. — Дошли сме тук с мирни намерения, имаме малко бизнес предложения.

— Слушам — отвърна Бекстрьом и опита по възможно най-дискретния начин да разтръска жълтия ленен панталон, макар изведнъж да го усети съвсем прогизнал от пот, а краката му някак мистериозно тозчас се разтресоха по своя инициатива.

— Интересува ни какви всъщност ги вършат твоите колеги — обясни Фаршад. — От моя гледна точка има две възможности — продължи, сякаш по-скоро размишляваше на глас. После пхна ръка в джоба си, издърпа пачка хилядарки и я остави на масата в хола на

Бекстрьом. Пачка, която поразително приличаше на всички останали, които самият той бе намерил в гърненцето със злато. След това неясно защо извади от вътрешния си джоб стилет, измъкна острието, наточено и от двете страни, и си зачовърка ноктите. — От моя гледна точка има две възможности — повтори Фаршад Ибрахим със същия любезен глас, докато братовчед му все още мелеше с челюст, а той самият изглеждаше всецяло погълнат от своя маникюр.

Ще трябва двоен бекстрьомски. И тъй като нямаше кой знае какви възможности, настъпи газта още от самото начало.

— Пощадете ме, пощадете ме — запищя Бекстрьом, изкриви в гримаса облото си лице и протегна сключени ръце в умолителен жест.

После се свлече на коляно, на дясното си коляно, пред гиганта Талиб, сякаш се канеше да му направи предложение за брак.

Челюстта на Талиб спря да мели, той отстъпи половин метър назад, изгледа състрадателно умоляващия Бекстрьом, паднал на коляно в краката му. После сви рамене, извърна глава и погледна боса. Очевидно смутен, поне така изглеждаше.

— Дръж се като мъж, Бекстрьом, не като жена — рече Фаршад със заплашителен тон, поклати глава и го посочи с ножа.

Точно в този миг Бекстрьом атакува.

Приблизително по времето, когато Бекстрьом се настани в скъпата си квартална кръчма на Кунгсхолмен в Стокхолм, полицията в Копенхаген получи известие. Анонимно „лице от мъжки пол“, датчанин на средна възраст, съдейки по гласа, се обади в централата, за да остави съобщение.

В дъното на обширния паркинг на Фасенвайен, на около двеста метра от стария „Радисън“ и само на пет минути от центъра, бе разположен контейнер за боклук. Понастоящем в него имаше труп, натъпкан в обикновен чувал от зебло, предвиден за фураж за свине. Мъжът в чувала не се бе напъхал там самостоятелно, а за да може и датската полиция да го открие, онзи, който го бе наврял там, бе оставил босите му крака да стърчат навън.

— Ами това е май — заяви човекът, преди да сложи край на разговора от телефона си с предплатена карта, невъзможен за

проследяване и задължително помощно средство при определени обаждания.

Три минути по-късно първата радиопатрулка бе на мястото, а след още половин час двамата полицаи от „Опазване на обществения ред“ се сдобиха с компания от мнозина колеги от Криминалния отдел на копенхагенската полиция и групата криминалисти.

Приблизително по времето, когато Бекстрьом си поръча малко питие към двойното еспreso, онези бяха напреднали дотолкова, че да отворят чувала и да огледат по-отблизо опакованото голо тяло. На шията му с връв бе окачен обикновен етикет с адрес: „Назир Ибрахим, препратете на стокхолмската полиция“, в устата на трупа бе натъпкан фиш за неправилно паркиране, а белезите по тялото свидетелстваха за продължително и мъчително изтезание.

Като послание до мюсюлмански обирджия, проявил небрежност, докато е зарязвал колата си за бягство, то си беше съвсем ясно, и тъй като полицията в Копенхаген вече бе предупредена, оттам потърсиха шведския колега, комисар Хонкамьяки от Отдела за борба с размирици на стокхолмската полиция. Когато телефонът на Хонкамьяки звънна, той стоеше на улицата пред сградата на Бекстрьом, наблюдавайки самия финал на неговата акция.

Тъкмо вкарваха в линейката най-големият брат на Назир, Фаршад. Двама санитарии бяха поели носилката, медицинска сестра държеше системата, Фаршад хленчеше на неразбираем за Хонкамьяки език, панталонът му смъкнат до глезените, прогизнал от кръв.

Братовчед му Хасан Талиб току-що бе откаран с друга линейка. В безсъзнание, с медицинска яка на шията, трима си бяха помагали с носилката, лекар и медицинска сестра полагаха усилия да поддържат живота му.

Онзи, който вероятно се чувстваше най-добре, бе вторият брат на Назир, Афсан. Определено носът му бе разбит, обилно окървавен, ръцете извити на гърба, движеше крака преко желание, но иначе си изглеждаше точно както обикновено.

— Да ви го начукам отзад, шибани свине — изкрещя Афсан, докато двама от колегите на Хонкамьяки го вкарваха в буса на отдела за борба с безредиците.

Какво става, по дяволите, помисли си Хонкамяки и поклати глава.

— Какво става, по дяволите — повтори комисар Тойвонен минута по-късно, щом слезе от служебната си кола и съзря Хонкамяки.

Веднага щом очевидно смутеният Талиб извърна поглед — такава безпомощност у мъж, безпомощен като жена — Бекстрьом атакува. Светкавично го хвана за глезените и дръпна с все сила.

Талиб рухна право назад като отсечен бор, доколкото това бе възможно предвид родното му място, помисли си Бекстрьом. Просто рухна изопнат право назад, напразно размахал ръце, преди да удари тила и врата си в холната маса, пръскайки на парчета плота от колморденски мрамор.

Бекстрьом извади сигето за нула време, изправи се с известно усилие, това следва да се признае, за всеки случай примижа с лявото око и се прицели старателно.

Фаршад също скочи, вдигнал ръце за защита, и изпусна ножа с острието право надолу към скъпия килим на Бекстрьом.

— Спокойно, шефе, спокойно — Фаршад разпери ръце отбранително.

— *Make my day, punk* — изрева Бекстрьом и стреля, без и за миг да се замисли, че щеше да надраска новонаредения си паркет.

Всъщност не бе наложително съседът на Бекстрьом да звъни на спешни повиквания, понеже полицията през цялото време си беше на мястото.

Малко след единайсет вечерта белият мерцедес (Алфа 3) ненадейно се размърда по екрана на Сандра Ковач. По-рано същата вечер беше паркиран на най-високия етаж в същия паркинг, където бе изоставен лексусът.

Колата за проследяване с Ковач, Ернандес и Мотоеле се намираше в непосредствена близост и само след две минути от мерцедеса ги деляха стотина метра, а той самият явно бе поел към Кунгсхолмен. Караше Афсан, Фаршад седеше до него, докато Хасан Талиб очевидно бе окупира цялата задна седалка.

Ковач се свърза с Линда Мартинес по предавателя. Тя пък повика подкрепление от още един екип, който по-рано същата вечер бе наблюдавал Бекстрьом, но сега хапваше в „Макдоналдс“ само на няколко пресечки от редовната му кръчма.

Криминален инспектор Томас Синг, осиновено момче от Малайзия, и неговият колега, младши полицаи Густав Халберг, въпреки името осиновено момче от Южна Африка, се метнаха на колата и поеха обратно към кръчмата, където бяха оставили Бекстрьом четвърт час по-рано, закотвен за голям коняк. Продължаваше да седи там. Най-вероятно със същия коняк, понеже чашата на масата пред него бе изпразнена.

— Какво ще правим сега? — попита Халберг.

— Ще чакаме — отвърна Синг.

Пет минути по-късно Бекстрьом повика някаква руса сервитьорка, изправи се, извади от джоба си обемиста пачка, смачка сметката, отлющи банкнота от 500 крони и поклати глава, когато сервитьорката явно понечи да му върне ресто.

— Очевидно колегата Бекстрьом не е закъсал за пари — констатира младши полицаи Халберг.

— Че защо иначе ще киснем тук според теб — отвърна криминален инспектор Синг, който го водеше с пет години в службата и вече бе закоравял млад мъж.

В мига, когато Бекстрьом се изправи, за да плати, белият мерцедес спря на двайсет метра от жилищната му сграда. Фаршад и Талиб слязоха, Афсан паркира, угаси светлините и остана да седи в колата, докато неговите брат и братовчед влязоха във входа на Бекстрьом. Ковач отби петдесетина метра по-нагоре по улицата, изключи двигателя, угаси светлините и продължи по инерция, докато не спря.

— Какво ще правим сега? — попита Магда Ернандес.

— Бекстрьом очевидно тръгва — отвърна Ковач, в чиято слушалка звучеше гласът на колегата Синг. — Томас и Густав го следват — съобщи тя на Ернандес.

— Нещо не е наред — обади се Мотоеле и поклати глава.

— В смисъл? — попита Ернандес.

— Просто усещане. Струва ми се, че Бекстрьом не знае за намерението им да се видят с него.

— *Мръсно ченге* — изсумтя Ковач. — Много ясно, че знае.

— Нали мобилният му е изключен още от следобеда — възрази Мотоеле.

— Или има втори, или са се уговорили за часа по някакъв друг начин — отвърна Ковач.

Четири минути по-късно Бекстрьом хлътна във входа на сградата.

— Зарежи идеята да се промъкнем и да подслушваме през пощенския процеп — заяви Ковач, предупреждавайки Мотоеле и с поглед. — Няма да поемаме никакви излишни рискове.

— Адски горещо е в тази кола. Може ли да отворя прозореца, мамо? — попита той, смъквайки задното стъкло.

— Мислех, че такива като теб си падат по горещината — заяде се Ковач. — Само да не настинеш, Франк.

— Уговорили си час за среща ли? — обади се Мотоеле, който току-що бе чул далечен приглушен гърмеж.

Когато изскочи от колата и се втурна по улицата, тътнеше непрестанно. Приглушени гърмежи, същите звуци, които бе чувал хиляди пъти, застанал на площадката в стрелбището с наушниците, когато се упражняваше със служебното си оръжие.

Афсан Ибрахим нито виждаше, нито чуваше. Слушаше музика на своя iPod, тананикаше си в такт с мелодията, наслаждаваше се със затворени очи, а когато някой внезапно отвори задната врата и го стисна за гушата, всичко отиде по дяволите. По някакъв рефлекс грабна ножа, оставен между седалките. В следващия момент вече лежеше по корем на платното, някой стъпка ръката му, изрита ножа настрана, заби му здрав ритник в хълбока, когато се опита да се надигне. Хвана го за косата, изви му главата, разби му носа с удар от джиу-джицуто, та видя звезди посред бял ден. Втори удар, трети, след което го обгърна мрак с едва доловими гласове.

— Спри, Франк — разпищя се Сандра Ковач. — Да не искаш да го убиеш? — сетне избута своя колега. Затисна с коляно кръста на Афсан, изви ръцете му на гърба, закопча ги, първо лявата, после дясната. — Адски си побъркан.

— Арабското копеле понечи да ме наръга — обясни Мотоеле и с глава посочи ножа, който бе паднал в канавката от другата страна на улицата.

— Айде стегни се, Франк — каза Ковач. — Никакъв нож не държеше, когато му се нахвърли.

Франк Мотоеле надали я чуваше. Той сви рамене, извади служебното си оръжие и изчезна във входа на Бекстрьом.

Фаршад бе рухнал като празен чувал още от първия изстрел. Явно бе улучил левия му крак, макар че на Бекстрьом изобщо не би му хрумнало да се цели в толкова смехотворно място.

Изстреля още няколко патрона за всеки случай, уцелвайки тук и там, после нещата се поуталожиха. Талиб лежеше неподвижно по гръб, очите му бяха полуотворени, ала погледът му бе угаснал, долната му челюст бе спряла да мели, от ушите и носа му се стичаха струйки кръв, краката му потръпваха в странни спазми. Бекстрьом се наведе и измъкна черния пистолет, подпъхнат в колана му, мушна го в своя.

После отиде до Фаршад, който лежеше на пода и стенеше, стиснал с две ръце левия си крак. Кървеше като току-що заклано прасе върху скъпия килим на Бекстрьом и никак не се свенеше да се вайка пронизително.

— Затваряй си устата, скапан ревльо — каза му, а понеже така или иначе му беше по път, не пропусна възможността да го уреди с мощен ритник по същия крак, който малкото сиге вече бе раздробило.

Фаршад подбели очи и загуби съзнание, Бекстрьом прибра пачката хилядарки и се огледа — най-сетне малко тишина и спокойствие, тъкмо си помисли и иззвъня домашният му телефон.

— Бекстрьом — изхъхри той, загледан в разрухата наоколо си.

— Как е, Бекстрьом — отговори му женски глас. — Тук е колежката Ковач — поясни Сандра Ковач.

— Спокойно е.

— С още няколко колеги сме на стълбището пред вратата ти, дали нямаш желание да ни пуснеш вътре? — рече Ковач.

— Никакви идиоти от спецчастите? — попита Бекстрьом, който не смяташе да повтаря старата грешка.

— Само нашите си колеги — увери го Ковач.

— Окей. Изчакай минутка.

После скри парите на своето сигурно място. Наля си стабилна доза уиски. Мушна и СИГ зауера в колана си, където вече взе да става

доста тъпкано.

Това е май, помисли си, оглеждайки разрухата за пореден път. Просто за всеки случай, мина му през ума.

Сетне отвори и ги пусна да влязат, той самият седна на дивана и отпи мощно. В името на собственото си спокойствие си наля още едно. Накъде, по дяволите, отиваме. Тук направо се бе борил за живота си в продължение на минимум петнайсет минути и в крайна сметка сам бе съумял да въдвори ред и спокойствие наоколо си. Очевидно единственото, което неговите работодатели бяха способни да му осигурят, бяха петима сополанковци, изникнали, когато всичко вече бе приключило. Две жени, двама негри и един, който навярно бе просто мулат, сто на сто тормозен от другарчетата си. Какво, по дяволите, става с шведската полиция, рече си Бекстрьом.

Когато Петер Ниemi се появи половин час по-късно, най-напред се спря на вратата и въздъхна дълбоко. Това се казва местопрестъпление, помисли си той. Формално все още е такова, прецени той. Макар до този момент да бе посетено от петдесетина души от бърза помощ и полицията, които със сигурност бяха разместили всяко подвижно нещо и най-малкото опипали всяко неподвижно.

— Окей — започна Ниemi. — Ще помоля всички без изключение да напуснат апартамента, за да можем с колегата да започнем работа.

— Стига, Ниemi — отвърна Бекстрьом. — Аз живея тук.

— Бекстрьом, Бекстрьом — обърна се към него Ниemi.

Трябва да е в шок, мина му през ума.

— На ти пищова на Талиб — каза му Бекстрьом и го остави върху печалните останки от някогашната масичка от колморденски мрамор. — А ето и моя.

— Онзи нож на пода? — посочи с глава Ниemi.

— На Фаршад Ибрахим е. Спокойно можеш да го вземеш.

— Дупките от куршуми? — попита Ниemi.

— Всичко се разигра тук вътре — обясни Бекстрьом. — Копеленцата явно са си отключили, седяха си тук и ме чакаха, когато

влязох. После се почна ужас и безумие — сви рамене той; останалото можеш да си го представиш, си каза.

— Някой освен теб да е стрелял, Бекстрьом? — попита Чико Ернандес.

— Знам ли — излъга Бекстрьом. — Всичко стана адски бързо и малко се обърках, така да се каже. А сега господата ще трябва да ме извинят; Чувствайте се като у дома си. Но аз самият имам нужда от кратка дрямка. — След което влезе в спалнята си и затвори вратата.

Ниemi и Ернандес само се спогледаха и свиха рамене.

Час по-късно Бекстрьом бе посетен от Ана Холт и колежката Аника Карлсон.

— Как се чувстваш, Бекстрьом? — попита Холт.

— Животът е прекрасен — отвърна той, макар да не се чувстваше в най-добра форма.

При това се чувстваше някак странно отнесен. Сякаш изобщо не се отнасяше за него.

— Какво да направя за теб? — попита Холт. — Лекарски преглед, дебрифинг, впрочем резервирала съм ти стая в хотел.

— Няма нужда — отвърна Бекстрьом и за да потвърди думите си, дори поклати глава.

— Нещо против да остана да те наглеждам? — попита Аника Карлсон. — Бих могла поне малко да разтребя в хола. Говорих с Ниemi, няма проблем — натрапи се тя.

— А искаш ли? — учудено я зяпна Бекстрьом.

Върло лесбо предлага да разчисти у такъв като мен.

Накъде, по дяволите, отиваме.

— И обещавам да спя на дивана — усмихна се Аника Карлсон.

— Добре — отвърна Бекстрьом.

Какви ги плещи, си каза.

— На улицата чакат поне петдесетина журналисти — отбеляза Холт. — Надявам се, нямаш нищо против, че оставих няколко колеги от „Опазване на реда“ на входа.

— Още по-добре — Бекстрьом сви рамене.

— Ще се чуем утре — каза му Холт. — Обади се, ако решиш.

Бекстрьом застана под душа. Просто остави водата да се стича отгоре му. Поизбърса се, навлече си халата, взе едно кафяво и едно синьо от бурканчетата, които му бе предписал личният д-р Менгеле на полицията. После отиде да си легне. Заспа още като помириса възглавницата, а когато се събуди, надуши аромата на току-що направено кафе и пресни кифлички с масло и сирене.

— Добро утро, Бекстрьом — поздрави Аника Карлсон с грейнала усмивка. — Закуска в леглото ли предпочиташ, или ще хапнеш в кухнята.

— В кухнята — отвърна той.

Не е нужно да поемам рискове, си каза.

Предобеда на вторника Ана Холт и Тойвонен посветиха на обобщение на положението.

През нощта Хасан Талиб бе изкарал две операции в неврохирургията на Каролинската болница. Тежки кръвоизливи в мозъка, лекарите се бореха за живота му, понастоящем лежеше в интензивното.

Хасан Талиб бе два метра висок, 130 килограма мускули и кости, той всяваше страх в подземния свят на Стокхолм дори сред такива, които изглеждаха като него. При падането назад си бе ударил главата в холната маса. Ако беше обичайният злодей от киното или телевизията, щеше да тръсне глава, да скочи и да направи Бекстрьом на кайма. Но в истинския живот не бе сигурно дали ще оцелее.

Фаршад Ибрахим също бе прекарал нощта на операционната маса, макар че единственият куршум, който го бе улучил, бе заседнал точно под лявото му коляно — буквално по правилника на полицията. Най-напред бе счупил двете кости, големия и малкия пищял, та дотук всичко си беше в реда на нещата — точно според замисъла. После обаче се бяха случили непредвидени неща. Куршумът беше от вида експанзивни, дето намаляват риска от пробивни удари и рикошети, макар и на цената на по-голяма входна рана. При раздробяването късче от обвивката се бе придвижило нагоре по бедрената кост и бе

засегнало бедрената артерия. Когато Фаршад Ибрахим пристигна в болницата, вече бе загубил три литра кръв. В линейката сърцето му бе спирало на два пъти. Десет часа по-късно лежеше в интензивното. Изход неизвестен.

По-малкият му брат бе диагностициран набързо още на улицата пред входа на Бекстрьом. Счупена кост на носа, евентуално счупени кости и пръсти на дясната ръка. Нищо непосилно за медицинския персонал в ареста. По време на краткото пътешествие до участъка в буса на Отдела за борба с размирици той припадна и се свлече на пода. Отначало решиха, че „прави маймунджилъци“, после откараха и него в Каролинска, та подир час и Афсан се озова на операционната маса. Няколко счупени ребра от дясната страна, перфориран бял дроб, белодробен колапс, но в доста по-добро състояние от по-големия си брат и братовчеда.

— Със сигурност ще прескочи трапа — заяви хирургът пред Хонкамаяки. — Ако, разбира се, не се случи нещо непредвидено — добави като всеки лекар.

Назир Ибрахим бе мъртъв, измъчван с нещо като обикновен поялник; черепът разбит с класическия тъп предмет — неизвестно точно какъв бе използван. За по-сигурно накрая бе удушен с връвта, с която му бе прикачен етикетът с адреса. Очакваше се тялото да пристигне в солненската съдебна медицина по-късно през деня. В случай че шведските съдебни лекари имаха желание да хвърлят едно око на онова, което датските им колеги от отделението по съдебна медицина на Кралската болница вече бяха свършили.

За да е чиста работата, няколко часа по-рано бяха издадени заповеди за арест поради основателни причини на Фаршад Ибрахим, Афсан Ибрахим и Хасан Талиб. Два случая на опити за предумишлено убийство на криминален комисар Еверт Бекстрьом и на криминален инспектор Франк Мотоеле и злоупотреба с оръжие, допълнителната информация скоро щеше да последва. Съвсем скоро.

Въпреки че никой от тримата не би могъл да се движи самосиндикално, дори в болничните легла те бяха поставени под внушително полицейско наблюдение. Двайсетина униформени полицаи от спецчастите, Отдела за борба с размирици и редови

полицаи. И пет-шест души детективи, които ненадейно се бяха оказали свободни и без работа.

На комисар Тойвонен никак не му беше весело.

— Обясни ми как е възможно дребният шишко да бъде оставен да направи на пух и прах цяло полицейско разследване — с кървясали от гняв очи се взря Тойвонен в шефката си. — В Швеция ли живеем, или къде?

— Ами — отвърна Ана Холт — все още живеем в Швеция, но нещата май не са толкова прости, колкото ги изкарваш.

— Назир е убит. Фаршад и Талиб, и Афсан — всичките са в интензивното — заяви Тойвонен, който дори изброи на пръсти, докато ги изреждаше.

— Ами — повтори Холт — като начало колегата Бекстрьом няма абсолютно нищо общо с убийството на Назир. Май ще трябва да го обсъдиш това с господин Окаре и неговите приятели — подхвърли тя.

На интересна ли ми се прави, помисли си Тойвонен, който през дългата си кариера на полицай бе успял да проведе огромно количество съвсем безсмислени разговори с Фредрик Окаре и другарите му от „Ангелите на ада“. Последния път Окаре дори го потупа по рамото, преди да офейка в компанията на зализания си адвокат.

— Впрочем ти не си ли фински селянин, Тойвонен? — попита го Окаре.

— Това какво общо има със случая? — попита той в опит да изтрие с гневен поглед подигравателната усмивчица на своя посетител.

— Сигурно в такъв случай познаваш нашия стар председател. И той е фински селяк. Всъщност ти праща поздрав. Обади се, ако решиш да се повозиш на мотор и да ударим по бира.

Тойвонен не се обади. Сега обаче се налагаше да го стори и това никак не го блазнеше.

— Според колегата Ниemi — рече Тойвонен, който нямаше намерение да отстъпи без бой — Фаршад е носел в джоба на панталона си ключ от апартамента на Бекстрьом.

— Наскоро изготвен дубликат, ако съм схванала правилно — отвърна Холт, която също бе разговаряла с Ниеми.

— Не е ли твърде странно, че е предназначен тъкмо за апартамента на Бекстрьом?

— Разбирам много добре накъде биеш и съм наясно каква слава му се носи, но в случай че е чак толкова лесно да го подкупят, сигурно са могли и просто да позвънят на вратата. И в случай че са били там по тази причина, не изглежда преговорите да са протекли успешно. Ако се изразя крайно деликатно — заяви главен комисар Холт, истинско ченге.

— Може да не са предвидили подходяща сума — възрази Тойвонен. — Според Ниеми Фаршад не е носел у себе си пукната пара.

— Така, така — отвърна Холт. — Хайде да подходим изключително спокойно, да не прищипваме нещата. Все пак всичко, установено досега, сочи, че Фаршад и Талиб са проникнали в апартамента на Бекстрьом, с което са го изненадали, без той да е подозирал нищо. За да го убият, заплашат, изнудват, да го принудят да им съдейства. Или да го подкупят. Ние не знаем. Очевидно Бекстрьом е бил в пълното си право да се отбранява. Изстрелът в крака на Фаршад следва правилника дословно.

— А какво мислиш за останалите пет куршума, които колегата Ниеми изчовърка от стените и тавана му?

— Явно е настанало същинско меле. По думите на Бекстрьом онези са му се нахвърлили още щом е влязъл в апартамента. Талиб с насочен пистолет, Фаршад с нож. Бекстрьом успява да измъкне оръжието си. И стреля. Какъв е проблемът?

— Дай да видим — поде Тойвонен, вдишвайки дълбоко, за да не се взриви. Спокоен съм, си каза. — Бекстрьом се сбива с Талиб, обезоръжава го и го поваля. Пистолетът му случайно стреля на няколко пъти, докато това се случва. Веднага щом Талиб е елиминиран, той прострелва Фаршад в крака, перфектен изстрел точно под лявото коляно. Именно Фаршад се опитва да го убие с ножа си. Правилно ли съм схванал? — попита Тойвонен.

— Приблизително — сви рамене Холт. — Според колежката Карлсон, която е закусвала с Бекстрьом тази сутрин, той явно е повалил Талиб с някакъв чудноват захват за краката, който усвоил по време на тренировките по джудо на младини. По думите на Бекстрьом

той жънел небивали успехи, докато тренирал джудо. Талиб обаче имал злостастията да си удари главата в масата, за което предвид обстоятелствата едва ли бихме могли да обвиним Бекстрьом. Когато подир туй Фаршад се хвърля да го наръга с ножа си, той го прострелва в коляното.

— Според Бекстрьом, да.

— Говорих и с Ниemi, и с Ернандес. Според огледа им няма нищо, което да противоречи на неговата версия. И двамата приемат версията за Талиб. А и според мястото на куршумите в стените няма начин да са изстреляни от човек, който стои на едно място и гърми. Това също съвпада с разказаното от Бекстрьом.

— Пфу, оглед — изсумтя Тойвонен. — Нали видя какво беше там. Сигурно поне петдесет души са се мотали из апартамента.

— Включително ние с теб. Плюс всички останали колеги, които се щураха там. Кое то също не е по вина на Бекстрьом.

— Не, за Бога. Дайте на свинчока медал и парична награда. Впрочем ти забеляза ли дребният шишко какви мебели...

— Чакай сега, Тойвонен — прекъсна го Холт.

— Да, слушам — отвърна той.

Съвсем спокоен съм, си каза.

— Що ли така ми се стори, че мъничко завиждаш на нашия скъп Бекстрьом — усмихна се Холт.

Като деца са, точно като деца, помисли си тя, докато Тойвонен демонстративно се изнесе от стаята й.

Още в ранните сутрешни новини Бекстрьом се бе превърнал в национален герой. Неколцина негови колеги клатеха глави и недоумяваха как стават тези работи. Повечето бяха предпочели да си замълчат и да се примирят. Някои бяха изказали съмненията си.

Йорма Хонкамаяки беше един от тях. Той се бе сблъскал с Франк Мотоеле във фойето на Каролинска.

— Интересно все пак какво, по дяволите, се е случило в действителност — въздъхна Хонкамаяки.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го Мотоеле, очите му внезапно почернели като зимна нощ в саваната.

— Дребният свинчо — поясни Хонкамаяки.

— Мери си думите — предупреди го Мотоеле, вгълбил поглед в себе си. — Говориш за герой. Респект.

Бекстрьом и Аника Карлсон се измъкнаха през задния изход към двора. Пред входа откъм улицата се разиграваше същински цирк, полицаите от „Опазване на обществения ред“ нямаха време да примигат. Журналисти и любопитни зяпачи. Най-различни хора, които опитваха да се доберат до входа. Ако не за друго, то поне да се уверят, че Бекстрьом действително е жив. Поток от писма, цветя и пратки, истински парк от фенери и парафинови отоплители, макар лятото навън да бе в разгара си.

— Две неща — поде Аника още щом се качиха в колата. — Трябва да минеш през дебрифинг и задължително да говориш с колегите от вътрешно разследване.

— Защо да трябва? — заинати се Бекстрьом.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре и толкова по-бързо ще се отървеш от това. Откъде искаш да започнеш?

— Май е все едно, както решиш.

— Много мъдро — Аника Карлсон го потупа по ръката с усмивка.

Дебрифингът мина бързо. Оказа се бивш колега, когото Бекстрьом познаваше още от времето в Кралския криминален отдел: изтрещял, минал през криза, преоткрил себе си и намерил нова мисия в организацията на полицейската дейност в непрестанен процес на развитие.

— Как се чувстваш, Бекстрьом? — попита бившият колега и леко килна глава.

— Животът е прекрасен. Никога не съм бил по-добре. А ти как си? Подочух, че си бил в задънена улица. — Некадърно копеле, си каза.

Пет минути по-късно вече си тръгваше.

— Но какво да напиша в докладната? — почуди се специалистът.

— Използвай въображението си — отвърна Бекстрьом.

Посещението в отдел „Вътрешни разследвания“ на стоколмската полиция отне цял час. Бекстрьом бе киснал там в разни предишни случаи. И то много повече време, докато се караха и си крещяха в сърдечен и колегиален дух. Този път започнаха с предложение за кафе и старшият полицейски офицер, началник на отдела за „борба с вредители“, лично го поздрави с добре дошъл, уверявайки го, че по никакъв начин не е заподозрян. Бекстрьом размени поглед с Аника Карлсон, която го бе придружила като евентуална бъдеща свидетелка, при това беше и представител на профсъюза за Вестерурт.

Всичко, установено до този момент, говореше еднозначно, че нещата стоят точно както твърдеше Бекстрьом. Колегите криминалисти Петер Ниemi и Хорхе Ернандес бяха събрали най-различни доказателства в подкрепа на неговата версия. Първите пристигнали на мястото — Сандра Ковач, Франк Мотоеле, Магда Ернандес, Томас Синг и Густав Халберг — в един глас бяха свидетелствали в негова полза.

— Разпитахме Мотоеле само преди час. Очевидно той е влязъл пръв, та ни предостави потресаващо описание — същинско бойно поле, истинско чудо е, че си жив, Бекстрьом. Е, сигурно вече си чул, че друг от извършителите се е опитал да наръга смъртоносно Мотоеле на улицата минути преди колегите да влязат, за да ти помогнат.

— Отвратителна история — отвърна Бекстрьом. — Младият колега. Впрочем как е той?

Да ми помогнат ли? Сополанковци, каза си той.

— Добре е, предвид обстоятелствата — отговори началникът, без да се впуска в подробности. — Та всъщност май имаме само четири въпроса.

— Слушам — заяви Бекстрьом, а очите на Аника Карлсон вече се бяха присвили по недвусмислено окуражителен начин.

Бекстрьом носел служебното си оръжие, когато се появил в апартамента си в единайсет и половина вечерта. Защо?

— Бях на служба — обясни той. — При сегашното положение всички носим служебните си оръжия извън полицейското управление. Прибрах се у дома, за да си сменя ризата и да хапна някой залък, преди да се върна в участъка.

— Понастоящем работим денонощно, така да се каже — вметна Аника Карлсон. — Имаме две двойни убийства, които навярно са свързани с грабежа от „Брума“. Страдаме от остър недостиг на кадри. Общо шест колеги за двете убийства.

Дявол го взел, помисли си Бекстрьом. Нали не е тръгнала да хлътва по мен.

— Да, ужасно е — съгласи се началникът, поклащайки прошарената си глава. — Фактически в момента всички сме го закъсали.

Фаршад Ибрахим разполагал с дубликат на ключа от апартамента на Бекстрьом. Той има ли някаква представа как може да се е сдобил с него?

— Във всеки случай не го е получил от мен — отвърна Бекстрьом. — Никога не съм се срещал с Ибрахим до мига, в който ми налетя в дома ми. Имам два ключа: един, който държа в бюрото си в службата, и втори на връзката ми с ключове. Предполагам, че и домоуправителят има дубликат.

— Нямах представа как Ибрахим може да се е сдобил с твоя ключ?

— Не — излъга Бекстрьом, който вече се бе досетил как е станало, но възнамеряваше да си изясни случая с ГеГура и Татяна Торен. — Никога не съм го губил, ако това питаш. В противен случай мигом щях да сменя ключалката.

— Домоуправителят — предположи началникът.

— Почти нито дума не съм разменил с този човек.

— А ключът, който държиш в службата? Заклучваш ли чекмеджето?

— Задръж. Нали не мислиш наистина, че някой от моите колеги ще даде ключа ми на такива като Ибрахим и Талиб?

— А някой от чистачите?

— Не мисля, че ще постигнем кой знае какъв напредък тук — намеси се Аника Карлсон. — А и не е от особено значение, бих казала.

— Действително не е — съгласи се началникът.

Да не забравя да оставя ключ в чекмеджето на бюрото, помисли си Бекстрьом. За всеки случай, а как да намеря такъв, че да изглежда същият, без да пасва, почуди се той.

Бекстрьом консумирал алкохол в апартамента? Защо?

— Пийнах едно уиски — отвърна Бекстрьом. — Точно тогава пулсът ми трябва да е бил около 200, та реших, че имам нужда. Стана ми ясно, че повече няма да мога да работя тази нощ, а оръжието си предадох на Ниemi още с появата му.

Началникът прояви разбиране — той самият най-вероятно би сторил същото.

Мамин сладък осран — добрутро, помисли си Бекстрьом.

Изстрелял общо шест патрона. Един от тях бе улучил Фаршад Ибрахим. Дали има представа с кой изстрел?

— С последния. Сега, когато премислих ситуацията на спокойствие, вече съм твърдо убеден.

Най-напред гигантът Талиб му се нахвърлил с вече изваден пистолет. Бекстрьом направил опит да се защити, успял да измъкне оръжието си, няколко пъти стрелял още по време на борбата с Талиб, преди да го повали и обезоръжи с голи ръце.

— Тогава онзи другият ми налетя, размахал ножа — обясни Бекстрьом. — Прицелих се и го улучих в левия крак.

— Да — въздъхна началникът. — Е, май това е всичко. Очевидно понякога се намира кой да закриля нас, полицаите.

— Какво ти се прави сега, Бекстрьом? — попита го Аника Карлсон. — Искаш ли да се прибереш и да си починеш няколко часа, сигурно ще трябва и да хапнеш нещо?

— В участъка. Ще мина с един хамбургер по пътя. Нали имаме да водим разследване.

— Ти си шефът, Бекстрьом — отвърна Карлсон.

Надя го прегърна. Прошепна в ухото му:

— Оставих торбичката в чекмеджето на бюрото ти.

Бекстрьом едва не се изчерви. Както винаги когато някой бе докоснал сърцето му.

— Благодаря ти, Надя. — Руснаци, сантиментални копелета, помисли си той.

Младият Стиксон скочи и козирува, макар изобщо да не носеше униформа.

— Добре дошъл отново, шефе. Драго ми е да се видим, шефе.

— Благодаря — отвърна Бекстрьом и го потупа по рамото.

Интересно, дали и баща му не му е посягал, помисли си той.

— Голям късмет, че всичко е минало добре, Бекстрьом — отбеляза Алм.

— Благодаря — отвърна Бекстрьом.

Шибан подмазвач, си каза. Не стига че си луд, ами и раболепен.

— Толкова се радвам, че шефът е жив — заяви Фелисия Петершон и го прегърна с всичка сила — обгърна шията му с ръце и го притисна.

— Така, така — отвърна Бекстрьом.

Направо са луди по теб, си каза наум.

— Да се върнем към деловата част — поде той. — Какво имате за докладване?

Всичко се движеше по план. Поне донякъде. За жалост, обиколката по апартаментите в Ринкебю вървеше мудно. Нищо интересно, макар действително да изглеждаше, че колегите от местната полиция правят всичко възможно, гласеше констатацията на Аника Карлсон.

Обхващането на познатите на Даниелсон също бе трудно. Мнозина от старите не изгаряха от желание да говорят, та Алм започваше да изпитва все по-силни колебания относно някои от тях.

— Всъщност бившият колега Столхамар никак не е приятен човек. За съжаление, като че ли има трайна промяна на личността.

— На друго мнение си вече — отбеляза Бекстрьом и се усмихна извънредно дружелюбно.

— Е, друго, та друго. Всъщност през цялото време имах колебания.

Надя Хьогберг издирваше счетоводството на Даниелсон. Бе хвърлила стръв и кукички в различни фирми, даващи под наем складови помещения и хранилища. Засега не бе клъвнал никой.

Тойвонен я преследвал по петите в отсъствието на Бекстрьом. Разпитвал я как върви проследяването на връзките между Фаршад Ибрахим и Даниелсон. Дори предложил помощ в случай на нужда. Би могъл да ѝ даде двама души от своето разследване. Надя обаче му обяснила, че според нея нещата ще си дойдат на място веднага щом шефът ѝ се върне. Освен това не зависело от нея да решава.

— И кои са? — попита Бекстрьом. — Кого смята да ни натресе?

— Луфт от Кралския криминален отдел и Асф, който работи в Стокхолм — отвърна Надя с въздишка.

Въздух под налягане и Куха лейка, помисли си Бекстрьом, който познаваше и двамата. А вече си имаше най-обикновен Дръвник.

— Ще се справим и без тях — каза ѝ. Какво друго да отговоря, пита се. Пробва ли някой да ми пръсне черепа, веднага тръгват да ми се намесят в разследването, помисли си Бекстрьом. — Друго?

— Всъщност струва ми се, че май намерих нещо интересно — отвърна Фелисия Петершон.

— Слушам.

Фелисия Петершон бе прегледала телефона на Акофели. Бе изисквала списъци с разговорите му през последните три месеца. Същият телефонен номер, който бе набрал пет пъти през последното денонощие преди изчезването си, присъстваше кажи-речи всеки ден.

— Звънял е едва ли не ежедневно — обясни Фелисия Петершон. — Често рано сутрин. Между 5:30 и 6:00, докато разнася вестниците. Няма друг, на когото да се обаждат толкова често.

— Но все още не знаем чий е този номер — предположи Бекстрьом.

— Не, ама не е никой от службата му — с тях вече разговарях. И в семейството му никой не разпознава номера. Никой от приятелите му. Не че е имал много приятели. Общувал е главно с работещите във фирмата за доставки или с хора, с които се е запознал в университета. Плюс двама-трима някогашни съученици от гимназията и един от съседите му. Никой от тях не разпозна номера.

— А този, на когото звъни, къде се намира? — попита Бекстрьом.

— Тук, в Солна. Солна, Сундбюберг. В същата мобилна клетка през цялото време.

— А чу ли се с „Криминално разследване“?

— Естествено — отвърна Фелисия. — Номерът не фигурира в мобилния регистър на областната криминална полиция. Понастоящем е там, но само защото аз го въведох.

— Да — Бекстрьом поглади брадичката си. — Има нещо странно около... Акофели.

— Нещо го гложди шефа, но не знае какво — обади се Фелисия.

— Явно вече остарявам. Да се надяваме, че заекът все някога ще изскочи. Продължаваме по плана. Рано или късно ще го спипаме. Продължавай с Акофели, Фелисия. Имам някакво усещане. Ще ми се да бях по-конкретен, но засега е само усещане.

На` ви малко да си поблъскате главите, помисли си Бекстрьом, който отново започваше да се чувства както обикновено. Какво ти усещане? И как, по дяволите, да разкарам полицаи Карлсон, та да ударя едно питие?

Следобед началникът на областната полиция проведе извънредна среща с големия си щаб. Медийният натиск бе огромен. Народът настояваше да се срещне със своя герой, комисар Еверт Бекстрьом. Факт, че тя самата не можеше да си спомни нещо подобно от убийството на Ана Линд насам, но тогава за всичко отговаряше не тя, а бившият началник на областната криминална полиция. Понастоящем той имаше други, не толкова публични служебни задължения, но му отне доста време и усилия, докато си гарантира, че медиите няма да го тормозят с прекомерен интерес.

Новият шеф на отдел „Човешки ресурси“ сложи началото на брейнсторминга с интересно предложение. Имаше минало в мозъчния тръст на Партията на умерените, известно време бе работил като заместник прессекретар на министър-председателя, а само преди месец бе участвал в тайна и изключително интересна съботно-неделна конференция в имението Имо. Не виждаше никакви пречки да повдигне завесите и в този тесен кръг.

Всеобщият глад за показност и суета беше ненаситен. Това бе доказано в редица проведени проучвания на общественото мнение. Факт бе, че „коефициентът на себеутвърждаване“ не бе стигал толкова високо ниво никога през трийсетте години, откакто се правеха подобни проучвания, а тенденцията растеше неудържимо.

Военни и полицаи, дори прости митничари, брегова охрана и пожарникари искаха повече рангове, служебни титли, еполети, акселбанти, медали и отличия. Обикновените хора изискваха кралското семейство да придобие по-важна роля в шведското общество, настояваха за възстановяване на системата от ордени и с квалифицирано мнозинство желаеха значително да се увеличи броят им, та най-сетне да обхванат и граждани като самите тях, а не само ненаситните дейци на културата и генерали.

Та министър-председателят, който се появил в последния ден на дебатите, имал изключително интересно предложение. Дръзко

предложение, достойно за гигант на политическата мисъл като него, най-провокативното, което бил чувал шефът на отдел „Човешки ресурси“. Наистина.

— И какво беше то? — попита областният началник на полицията.

— Аристокрацията. Министър-председателят искаше най-малкото да внуши идеята да се възстанови благородническото съсловие. Във Финансовия отдел изчислиха всичко, става дума за милиарди, които може да бъдат спестявани всяка година от заплати, възнаграждения и обезщетения при освобождаване от длъжност. В наши дни всички гонят мечтата. Та какво са *петнайсет минути слава* в сравнение с това да си покажеш задника в някое риалити шоу — заяви началникът на отдел „Човешки ресурси“.

— А какво си намислил конкретно? — попита юрисконсулта на областния началник на полицията — хърбава жена, връстничка на шефката си, която бе хвърлила око на новия маркетолог „Човешки ресурси“ още от първия ден, в който бе постъпил на сегашната си работа.

— Голям полицейски златен медал — отвърна новият шеф. — Най-високото полицейско отличие, забравено вече цяло поколение.

Последният път, когато изобщо обсъждали връчването му, бил преди 35 години. Случило се след драмата със зложниците в банката на площад Нормалмсторг, когато двамата „герои от Нормалмсторг“, криминални инспектори Йони Юнсон и Гунвалд Ларшон, освободили зложниците от трезора и закопчали с белезници извършителите съвсем своевременно преди излизането на вестниците и началото на авторитетните телевизионни новинарски емисии, така че ги посрещнали със същинска гора от микрофони и блясък на репортерски светкавици.

По онова време номерът не минал. На тогавашния началник на полицията, стар компромисен кандидат от Народната партия, който оглавил службите само поради липса на по-подходящ кандидат, чисто и просто не му стискало.

— Избирателната кампания в разгара си, социалдемократическо правителство и прочее, Палме направо не бил на себе си, та началника

го хванало шубето. Директно се сдухал — заяви шефът на човешки ресурси.

А последният път, когато все пак връчили медала, бил преди 60 години. Получил го тогавашният главен комисар на стокхолмската полиция Викинг Йорн, а причината да го сметнат за достоен била решителната му намеса във връзка с тъй наречените Маргаринови размирици през ноември 1948-ма.

— Големият полицейски златен медал — отбеляза областният началник на полицията — прозвуча така, сякаш го осмукваше. Тя самата бе намислила нещо съвсем различно, но нямаше намерение да го оповестява. Докато не му дойде времето. — Дали не би могла да проучиш случая, Маргарета — обърна се тя към юрисконсулта. — Изготви кратка докладна и ще направим нова среща рано утре сутринта.

— С удоволствие — отвърна юрисконсулта и кимна сърдечно на новия началник човешки ресурси. — На драго сърце — допълни.

Кой бе Викинг Йорн?

Какво представляваха Маргаринените размирици?

Кой беше Викинг Йорн?

Викинг Йорн бе роден през 1905 г. в Клипан, Сcone. Син на мелничаря Тор Балдер Йорн и неговата съпруга Фиделия Юсефина, по баща Марков. Полицай и легендарен борец. На олимпийските игри в Берлин през 1936-та спечелил златен медал по класическа борба в тежката категория и тогава се споменавало, че придобил херкулесовската си сила още от малко момче, когато търчал нагоре-надолу по стръмните стъпала на мелницата в родния Клипан, помъкнал деветдесеткилограмови чували с брашно.

Викинг Йорн бил приет като стажант в стокхолмската полиция през 1926-та, та в Клипан и цяло Сcone бил обявен национален траур.

Клипан бе лоното на шведската борба. Викинг Йорн вече бил отнесъл в родния клуб безчет титли от първенства, а сега го бе зарязал заради дружеството по борба към стокхолмската полиция.

По време на легендарния финал на олимпийските игри през 1936-та в Берлин той надвил великия син и герой на Третия райх, барона на борбата Клаус Николаус фон Хабеникс. Само след минута го приковал към тепиха, сменил хватката, приложил му обърнат суплекс, надигнал се и провесил барона надолу с главата в мощните си ръчища. След това „шведският викинг“ надал покъртителен рев, извил се и запратил Фон Хабеникс в публиката чак на третия ред.

Дванайсет години по-късно получил Големия полицейски златен медал.

По това време Викинг Йорн бил главен комисар и заместник-директор на Отдела за борба с размирици на стокхолмската полиция, а когато отделът бил създаден петнайсет години по-рано, първият му директор го нарекъл шведски аналог на немските щурмоваци — SA. В годините след войната работата частично изменила насоката си, та се занимавали най-вече с две задачи: транспортиране на особено опасни затворници от и до затворите и други подобни институции из страната и охрана на по-важни „сгради, учреждения и ценно имущество“ в столицата.

Разполагали и с първия специализиран автомобил на силите на реда. Черен удължен плимут V8 с вместимост до десет полицаи плюс шофьора. И то полицаи здравеняци, понеже Йорн почти без изключение подбирал хората си от дружеството по борба към стокхолмската полиция. На разговорен език возилото им било кръстено „черната Мария“, а неговите пътници — Карфиолената бригада — заради типичната деформация на ушите им, наречена „карфиолено ухо“.

В третия ден на Маргаринените размирици, в това екстремно за нацията положение, когато нещата висели, така да се каже, на косъм, Викинг Йорн успешно сложил край на поредицата от събития, която за малко да доведе до трагедия. За награда го удостоили с Големия полицейски златен медал.

Какво представляват Маргаринените размирици?

Маргаринените размирици дълго бяха пренебрегвана част от новата шведска история и едва на доста по-късен етап историчката Мая Лундгрен представи подробен анализ на случилото се в своята дисертация за купонната политика на шведското правителство след края на Втората световна война (Сити мъже и мършави майки, Бониер Факти, 2007).

Размириците започнали в четвъртък, 4-ти ноември 1948-ма, а поводът за недоволството на демонстрантите бил неотмененият режим на разпределение на маргарина от страна на шведското правителство, макар от края на войната през май 1945-та да били изминали три години и половина. Протестирали домакини от работническата класа и поне в началото не били много. Петдесетина жени, пет-шест от които носели и плакати.

По първоначално неясни причини решили да демонстрират пред централата на Профсъюзното обединение на Северния жп-площад вместо пред сградата на правителството в Стария град. Министър-председателят Тате Ерландер и съответният министър по социалните въпроси Густав Мьолер се отървали леко, а гневът на демонстрантите се пренасочил към председателя на Профсъюзното обединение Аксел Странд и най-приближения му колега — касиера на конфедерацията Йоста Ериксон.

За първи път в историята Швеция имала работническо правителство със свое мнозинство. При това всеки убеден социалдемократ знаел, че понастоящем правителството било просто рупор на Профсъюзното обединение. Оттук и изборът на неговата крепост вместо правителствената сграда.

Петдесетина жени, сбрани пред входа на Профсъюзното обединение, предали на негов представител списък с исканията си и били посъветвани да се обърнат към правителството, но иначе просто си стояли там, без да предприемат нищо.

На втория ден тонът значително загрубял, броят на жените се увеличил неколккратно: стотици майки с настоявания „Маргарин върху филиите на децата от работническата класа“, „Богатите ядат

масло, ние ядем купони“; скандирания и възмутени викове. На третия ден, събота, 6-ти ноември, положението станало критично, един от най-оскърбителните плакати гласял: „Сити мъже и мършави майки“, на него при това били изтипосани Странд и Ерландер с питиета в ръка.

Ден преди почивния, а и годишнина от смъртта на краля герой Густав II Адолф — особено несполучливо подбран момент за подобни протести.

Жени от работническата класа надошли с влакове от цялата долина на Меларен, броят на демонстрантите още от сутринта възлизал на около 500 души, полицията от Клара се обърнала към главния комисар Хенрик Там с молба за помощ, тъй като местната полиция повече не била способна да гарантира реда и безопасността. Там изпратил хората от Борба с размирици под командването на легендарния Викинг Йорн, който лично пристигнал с „черната Мария“, последвана от низ обикновени патрулки, проправил си път сред разярената тълпа и застанал на най-горното стъпало, наобиколен от своите внушаващи благоговееен ужас другари борци. Не се наложило дори да вадят саби.

— Вървете си у дома, женоря, иначе ще ядете пердах — изревал Йорн и размахал заплашително десница, голяма колкото пушен бут на коледната трапеза на Негово величество краля.

И тъй като всичко се разиграло в злото старо време, когато жените почти без изключение правели каквото кажат мъжете им, онези просто тръгнали да се разотиват. При това до една имали деца, за които да се грижат, а на всичкото отгоре завалял дъжд — студен, неспирен ноемврийски дъжд.

Викинг Йорн се превърнал в герой на господстващата средна класа, връчили му Големия полицейски златен медал, главният комисар му благодарил, та заел първите страници на всички буржоазни ежедневници в страната. Обаче се изцепил с няколко изявления, които шейсет години по-късно — на бледата нощна светлина на историята — изглеждаха доста неуместно.

В интервю по радио Стокхолм-Мутала той дори омаловажил своята намеса. Много шум за нищо, но виж, баронът борец бил съвсем друга история. Какви са тези мухльовци, дето не могат да накарат

банда истерички да си затварят устата и да си гледат работата, да готвят там, да чистят, да перат, да мият чиниите и да се грижат за децата, вместо да търчат по улици и площади и да създават неприятности на него и колегите му, а и изобщо на почтените хора. Той самият нямал абсолютно никакви проблеми в това отношение у дома.

И един глас се надигнал всред триумфалните фанфари на медиите. Журналистката Банг, която кратко и ясно заявила, че Викинг Йорн си бил направо роден да е начело на личната Карфиолена бригада на стокхолмската полиция и ако не съществувал в действителност, щели да го измислят.

Щабът на областния началник на полицията се запозна с докладната на юрисконсулта в пълно мълчание. За част от секундата шефката си помисли, че тъкмо това отличие всъщност си е като направено по калъп за Еверт Бекстрьом, после обаче се осъзна.

Шефът на отдел „Човешки ресурси“ направи обичайния опит за спасяване на честта.

— А как стои въпросът с онези, които са получавали медала в миналото? — попита той. — Едва ли е възможно всички да приличат на този Йорн?

— Определено не — отвърна юрисконсултът с необичайно нежен гласец. — Сред тях дори има личности, познати в световната история.

— Така ли? — рече началникът на отдел „Човешки ресурси“, който беше оптимист по природа и това го зарадва и обнадежди.

Най-известният сред тях бе немският генерал от SS Райнхард Хайдрих. През 1939-та по шведска инициатива Хайдрих бил провъзгласен за председател на Международната полицейска организация. Година по-късно получил Големия полицейски златен медал за своя „образцов принос към опазването на реда в Чехословакия, жестоко брулена от ураганите на войната“.

— Искаш ли още примери? — усмихна се любезно юрисконсултът.

Ще се наложи да спазим традицията, помисли си областният началник на полицията, докато бързаше за следващото съвещание. Пресконференцията с онова тантуресто бедствие нямаше как да бъде предотвратена, за съжаление. Дано поне Ана Холт е способна да я удържи в разумни граници. Колкото до нея, тя знаеше, че една особа нямаше намерение да присъства. И ще се приключи с обичайната кристална ваза, разбира се.

Същия ден Бекстрьом се принуди да проведе пресконференция под надзора на своя върховен началник — главен комисар Ана Холт. В президиума присъстваха и прекият му ръководител, комисар Тойвонен, и прессекретарят на областния началник на полицията. Тъй като очакваха доста народ, шефката им бе предоставила просторната зала в Полицейското управление на Кунгсхолмен.

За съжаление, тя самата нямала възможност да присъства, тъй като била заета с важни съвещания. Поне така каза на Холт, ала всъщност в своя малък свят, където нищо не оставаше скрито от очите, които умеят да гледат, и ушите, които умеят да слушат, тя остана сама в кабинета си, проследявайки целия панаир пряко по ТВ4.

Ана Холт започна с кратко обобщение на случилото се. Почти никакви въпроси, макар залата да бе претъпкана с журналисти.

След това Тойвонен разказа за хода на разследването на нападението на инкасо автомобила на „Брума“ и разясни, че главните заподозрени са арестувани. По-късно през деня прокурорът щеше да предостави по-обстойно разпореждане за задържането на Фаршад Ибрахим, Афсан Ибрахим и Хасан Талиб за предумишлено убийство, опит за предумишлено убийство и за грабеж в особено големи размери.

Но за двамата извършители на самия грабеж Тойвонен нищо не каза. В настоящия момент положението бе малко деликатно, та затова не желаше да прави изказвания по темата. Мнение, което журналистите явно не споделяха, понеже въпросите им почти без изключение касаеха именно тях. При това май вече знаеха най-същественото.

Кари Вийртанен, Назир Ибрахим? Какво ще каже за тях? Без коментар.

Кари Вийртанен бе застрелян пред дома на приятелката си в Бергсхамра. Извършители са били организаторите на грабежа, които са искали да му отмъстят, задето оплел конците и стрелял по охранителите? Нали?

Без коментар.

Назир Ибрахим карал колата на бегълците по време на грабежа при „Брума“. Изоставил я пред клуба на „Ангелите на ада“ на 500 метра от местопрестъплението. После бил намерен убит в Копенхаген. Отмъщение от страна на „Ангелите на ада“?

Без коментар.

Някъде по това време пресекретарят прекъсна въпросите, за да даде думата на комисар Бекстрьом. Никой от журналистите не възрази.

Може ли Бекстрьом да разкаже какво се бе случило в понеделник вечерта в дома му?

Внезапно в залата настъпи гробно мълчание. Журналистите дори зашъткаха на фотографите, които скочиха да го снимат.

Бекстрьом изуми всички, които го познаваха. Бе сдържан, лаконичен, едва ли не навъсен — в редките случаи, когато благоволяваше да се поусмихне, по-скоро ставаше като шведски вариант на Анди Сипович — големия герой от телевизионния сериал „Полицейско управление Ню Йорк“.

Впрочем нещо, което не бе убягнало нито на репортерите, нито на онези, дето измисляха заглавията в пресата. Макар че работата беше на кантар. Или Анди Сипович, или „Мръсния Хари“ Калахан в изпълнение на Клинт.

— Няма какво толкова да ви кажа — обясни Бекстрьом. — Бяха проникнали в апартамента ми, та щом влязох, ми се нахвърлиха, за да ме убият.

После кимна и пусна крива усмивка.

Публиката му прие това за театрална пауза, очаквайки да последва още нещо. Бекстрьом просто сви рамене и за пореден път кимна с почти безразличен вид.

— Ами това е всъщност — оповести той.

Слушателите му очевидно не се съгласиха. Поток от въпроси, та в крайна сметка пресекретарят се принуди да строи редиците, давайки думата на репортера от най-големия телевизионен канал.

— Какво направи после? — извреця тя, протегнала напред микрофона, макар Бекстрьом да седеше на пет метра разстояние със свой, закачен на ревера.

— Какво да направя. Единият имаше пистолет и се опита да ме застреля. Другият имаше нож и се опита да ме наръга. Аз самият гледах да си спася кожата.

— А какво направи? — изписка репортерката от държавната телевизия, която нямаше да допусне да бъде пренебрегвана.

— Каквото са ме учили. Обезоръжих онзи с пистолета и се погрижих да го укротя. Другият се опита да ме наръга, затова го прострелях в крака. Под коляното — добави, кой знае защо.

— Хасан Талиб — задъха се репортерът от вестник „Експресен“, — една от най-страховитите мутри и известен професионален главорез. Опитал се е да те гръмне и казваш, че си го обезоръжил и обезвредил. Според информацията, която получихме от Каролинска, черепът на Талиб е бил строшен, той е в интензивното и все още е с опасност за живота.

— Най-напред му отнех оръжието, понеже се опита да ме простреля, после го повалих с техника от джудото, която научих още

като момче. За съжаление, стана така, че си удари главата в масата, което действително ме притеснява.

— Обезоръжил си го и си го повалил...

— Все пак следва донякъде да вини и самия себе си — прекъсна го Бекстрьом. — Какво смяташ, че трябваше да сторя? Да го разцелувам и пламенно да го прегърна?

Явно никой в залата не смяташе така, последваха триумфални възгласи и въздигане на Бекстрьом до небесата, което без съмнение можеше да се проточи и до среднощ, ако той самият не го бе прекъснал само след десет минути.

— А сега моля да ме извините — каза им и се изправи. — Имам малко работа. Например двойното убийство, което движа.

— Още един въпрос — примоли се репортерката от Канал 3 и тъй като бе по-известна заради русата си коса и едрите си гърди, отколкото с журналистическите си умения, Бекстрьом я удостои с половин Сипович и милостиво кимване.

— Как мислиш, защо са се опитали да убият тъкмо теб? — попита тя.

— Навярно повече се страхуват от мен, отколкото от някои мои колеги — сви рамене Бекстрьом.

После си свали микрофона и се оттегли. Когато подмина Тойвонен на излизане, направи го по такъв начин, че това не убягна от ничие внимание.

Кое е добро за Бекстрьом, е добро и за полицията, а следователно и за мен, помисли си областният началник и изключи своя телевизор. Поне засега, си каза.

Неочаквано мълчалив герой, който за разлика от Анди Сипович и Хари Калахан беше реален човек. Поради липсата на Бекстрьом се наложи други да разказват за него. Вестник „Афтонбладет“ публикува дълго интервю с инструктора му по стрелба, който се изказа направо лирично.

„Най-успешният ми ученик... един от най-точните стрелци в полицията... за всички времена... абсолютно феноменален... особено в екстремни ситуации... абсолютно хладнокръвен...“

Мнозина от колегите бяха коментирали, а че повечето бяха предпочели да го направят анонимно, се дължеше единствено на факта, че Бекстрьом поначало бе известен като „особено противоречива личност в очите на полицейското началство“.

Иначе единомушието бе пълно, а оценките — ентузиазирани.

„Легендарен детектив по убийствата.“

„Човек, който винаги е прав.“

„Колега, който винаги е насреща.“

„Свършено безстрашен, никога не се огъва, никога не отстъпва.“

„Напира право към целта като локомотив.“

И прочее, и прочее.

Двама от колегите му се бяха представили поименно. Единият бе старият му приятел и побратим Рогерсон, криминален инспектор, самият той „легендарен детектив по убийствата“, който накратко бе казал, че „Бекстрьом е адски печен мъж“. Другият бе един от бившите му началници Ларш Мартин Юхансон, понастоящем пенсионер, който всъщност го бе наритал от Кралския криминален отдел.

— Какво мисля за Еверт Бекстрьом ли?

— Да, какво мислиш за него — повтори репортерът на „Дагенс Нюхетер“, макар да бе подробно запознат със съвместната им история.

- Еверт Бекстрьом е същинско бедствие — заяви Юхансон.
- Може ли да цитирам този коментар?
- Разбира се. Стига да се въздържиш от повече обаждания.

По някаква неизвестна причина преценката на Юхансон не намери място във вестника.

Веднага след края на пресконференцията Холт покани на скромен обяд най-пряко замесените, благодариха на Бекстрьом с кристална ваза, на която бяха гравирали името му под емблемата на полицейската институция, и със старовремска значка, за която се твърдеше, че принадлежала на Викинг Йорн.

Веднага след прибирането си у дома Бекстрьом натисна звънеца на своя тежко алкохолизиран съсед, бившия телевизионен шеф, и му подари вазата.

— Какво, по дяволите, да я правя? — попита съседът и го зяпна мнително.

— Според мен би могъл да се удавиш в нея, скапано плямпало — отвърна Бекстрьом, който във връзка с посещението в Отдела за вътрешни разследвания бе успял да изслуша и записа от спешни повиквания.

Вечерта посвети на изчитането на всички писма и имейли, дори отговори на някои от най-многообещаващите. Отвори всички пакети и подаръци, като междувременно попийваше.

Най-прекрасната водка на света, помисли си Бекстрьом, вдигайки малката чашка, която Надя бе скътала в пакета с бутилката. Много сърцата жена, си каза.

В сряда, четиринайсет дни след убийството на Карл Даниелсон, се случиха много неща. От „звезда на полицейското управление“ Бекстрьом се превърна в „общонационална звезда“.

Най-мощното разследване на стокхолмската полиция след убийството на Ана Линд беше станало на пух и прах и макар тъкмо извършителите да бяха отговорни за кризата, на Тойвонен никак не му беше до смях. На него и колегите му им оставаше само да разчистят руините, което не изглеждаше никак лесно.

С Хасан Талиб изобщо не можеше да се разговаря. Лекарят му само поклати глава. Пациентът бе оцелял, но нямаше да е от полза за разследването. Тежки мозъчни контузии. Трайни увреждания.

— Така че ще трябва да забравите подобни надежди — обясни лекарят и кимна на Тойвонен.

С Фаршад и Афсан Ибрахим можеше да се говори. Проблемът бе, че никой от двамата не беше склонен да приказва с полицията.

С Фредрик Окаре си побъбриха. Свариха го в добро настроение, беше заедно с вечния си адвокат, но иначе не прояви абсолютно никакво разбиране. Той и приятелите му да са убили Назир Ибрахим? Лице, което Окаре никога не бе срещал, а и през ум не би му минало да се среща с него. Още по-малко пък в Копенхаген. Впрочем скоро се навършва цяла година, откак не е посещавал датската столица, за да се види със стари приятели и познати.

— Понякога почти започвам да се безпокоя за теб, Тойвонен — усмихна се Окаре. — Нали не си взел да поркаш?

Петер Ниemi бе предоставил нова експертиза, която при нормални обстоятелства щеше да направи истински пробив в разследването.

— Пистолетът, който Бекстрьом е отнел от Хасан Талиб, отговаря на куршумите, които съдебният лекар е извадил от черепа на Кари Вийртанен — оповести Ниemi. — Какво да правим с това в настоящата ситуация?

Тойвонен само изстена. Скапаният свинчок, помисли си той.

— Какво да правим? — повтори Ниemi.

— Погрижи се прокурорът да получи някаква информация. За предпочитане преди Бекстрьом да проведе следващата пресконференция.

— Разбирам накъде биеш. Аз или ти? — продължи Ниemi.

— Какво?

— Кой от нас ще удуши дебелака с голи ръце? — ухили се Ниemi.

Надя Хьогберг не отиде на пресконференцията, вежливо отклони и поканата за обяд, макар и дошла лично от Бекстрьом. Беше затрупана с работа, след като по-рано същия ден бе открила хранилище под наем в „Шуъргард“ само на половин километър от участка в Солна. Добронамерена служителка бе захапала една от кукичките, които Надя бе пуснала. Сравни списъка с наемателите на предприятието със списъка от Криминалния отдел на Солна и откри малък склад, нает от „Светкавично електричество ООД“.

Надя взе младия Стигсон и отпрашиха натам. В склада имаше десетина кашона, съдържащи счетоводството на „Карл Даниелсон Холдинг ООД“. И никакъв помен от „Светкавично електричество“.

В най-долния кашон откри двайсет и девет годишно завещание, написано на ръка, подписано и потвърдено в навечерието на Коледа през 1979-та в следния вид.

Най-отгоре една дума в средата на листа с редове, който изглеждаше откъснат от обикновен тефтер. С химикалка.

ЗАВЕЩАНИЕ

После разстояние от два реда, а след него и самият текст.

Аз, Карл Даниелсон, в ясно съзнание и в отлично настроение в ден като този, след солиден обяд, заявявам тук като своя последна воля, че цялото ми притежание, както движимо, така и недвижимо имущество след смъртта ми следва да бъде наследено от Ритва Лаурен и нашия единствен син Сепо.

Солна, 24 декември 1979

Завещанието бе подписано от Карл Даниелсон, почеркът — маниерен, а свидетелите се именуваха Роле Столхамар и Халбата Съодерман.

Разбира се, били са пияни, въздъхна Надя, която имаше консервативни разбирания относно документи от този вид.

Двамата със Стиксон пренесоха кашоните и завещанието в полицейското управление.

Там най-напред задели няколко часа, за да разлисти папките със счетоводни документи. Основно разплащателни разписки от най-различни сделки с акции и други ценни книжа, тлъсти пачки касови бележки за разходи, свързани с фирмената дейност, главно служебни почерпки и пътувания.

На този етап вече бе добила твърда представа как точно „Карл Даниелсон Холдинг ООД“ бе спечелило парите си. Не с гениални финансови хрумвания, а най-вероятно някой му бе пробутал мръсни пари, та да ги изпере чрез всевъзможни сделки.

Осем години по-рано като цяло бедстващото предприятие било удостоено с щедър, меко казано, заем в размер на пет милиона от външен кредитор. Единствената гаранция била лична, от Карл Даниелсон, който по онова време получавал облагаем доход на стойност близо 200 000 крони годишно. Развитието на световните стокови борси уредило остатъка. Заемът очевидно бил изплатен само за три години, та понастоящем фирмата разполагаше с облагаем капитал в размер на малко над 20 милиона и действителна стойност с няколко милиона по-висока.

Надя въздъхна, обади се в Службата по икономическите престъпления и им напомни за обещанието да поемат тази част от разследването веднага щом намери основните доказателства. Оттам я увериха, че ще се чуят. В момента им било малко натоварено, но идната седмица със сигурност положението щяло да се подобри.

Надя погледна часовника. Крайно време да се прибере и да си сготви вечерята, която ядеше самотно пред телевизора.

Вместо това потърси Роланд Столхамар по мобилния, представи се и попита дали не може да го покани да хапнат. Не за друго, ами се налагало да му зададе няколко въпроса.

Столхамар отначало не гореше от желание. Смяташе, че полицията се бе гаврила предостатъчно с него и другарите му. При това и живите, и мъртвите.

— Нямам никакво намерение да се гавря с теб — отвърна Надя. — Става въпрос за старото завещание на Карл Даниелсон. А и ме бива в готвенето, ще знаеш.

— Винаги съм имал слабост към подобни жени — отговори Столхамар.

Два часа по-късно позвъни на вратата ѝ на Винтервеген в Солна. Пирожките бяха във фурната, супата от червено цвекло — на котлона, а руските мариновани херинги вече чакаха на кухненската маса в компанията на бира, вода и най-прекрасната водка на света.

Самата Надя бе зачервила бузи от готвене, а първата работа на Роле Столхамар бе да ѝ връчи малко букетче цветя. При това носеше сако, ухаеше на афършейв и изглеждаше съвсем трезвен.

— Адски добра готвачка си, Надя — заяви Столхамар час по-късно, когато се преместиха в гостната, за да пият кафе и дори по малък арменски коняк. — Извини ме, ако съм бил леко рязък по телефона.

Роле Столхамар съвсем ясно си спомняше завещанието на Кале Счетоводителя.

— Да сме били пет-шест души — обичайната компания, бяхме решили да посрещнем Коледа заедно, а Марио отговаряше за обяда. Всички бяхме наясно с работата около Сепо — имам предвид, че е син на Кале и Ритва. Тогава детето беше само на няколко месеца. Та взехме да закачаме Кале, питахме го ние или той ще се заеме с издръжката на малкия. По онова време положението му бе на приливи и отливи, та тъкмо на въпросната Коледа беше гол и бос, ако не ме лъже паметта. Как бяха нещата, когато почина, със сигурност знаеш по-добре от мен. Сигурно са му останали някои хубави вещи, които да се продадат, но момчето едва ли може да очаква някакви милиони. Ама кофти стана и с майката.

— Какво би ми отвърнал, ако ти кажа, че Кале Даниелсон е имал преди смъртта си минимум 25 милиона? — попита Надя.

— Че ми говориш точно като него през последната година, щом се напиеше — отвърна Столхамар, пусна крива усмивка и поклати глава. — Кале по природа беше артист, бохем — продължи той. — Усетеше ли се с пари в джоба, не знаеше мяра. Е, да, нямаше вид на закъсал. От една страна, вървеше пенсийката и малко доходи от инвестиции, от друга, миряса покрай ходенето на Вала. Тази година дори ни вървеше доста. Сто на сто знаеш, че двамата спечелихме цяло състояние. Всъщност през пролетта един V65 ни донесе почти стотак.

— Ами преди десет години?

— И така, и онака — Столхамар сви широките си рамене. — Колко да е имал тогава? — той я изгледа с любопитство, въртейки чашата коняк с грубите си пръсти.

— Двайсет и пет милиона — отвърна Надя.

— Сигурна ли си? — Столхамар не можа да прикрие удивлението си. — Кале беше ас на счетоводството, ще знаеш. Спомням си, че електрическата фирма на Светкавицата яко беше затънала по едно време, ама Кале го уреди. Просто отиде до банката да изтегли тлъст заем, после оправи бизнеса. От белтъците се бият целувки, така обичаше да казва.

— Двайсет и пет милиона. И то без целувки — отбеляза Надя.

— Дявол да го вземе — поклати глава Роле Столхамар.

Алм отказваше да изтрие от съзнанието си Сепо и мисълта за отцеубийство. Най-напред разговаря с технически експерт от Кралската полиция, та според него съществуваха доста възможности да си уредиш фалшиво алиби с помощта на компютъра. Можеш например да сложиш другиго пред компютъра. Ако си достатъчно умел и находчив, няма нужда дори другият да е там в чисто физически смисъл.

— Възможно е да се свържеш с друг компютър, а тези неща понякога са страшно трудни за установяване — обясни експертът.

— Така значи — отвърна Алм, който имаше навика да раздрусва своя, щом откажеше да му се подчинява.

— В наши дни има и програми, които да ти вършат работата вместо теб. А ти междувременно правиш каквото си искаш, абсолютно. Компютърът се самоуправлява чрез програмата си.

— Например играе компютърни игри вместо теб?

— Да. Например.

Надя не се трогна особено, когато Алм ѝ сподели разказаното току-що от един от „най-оправните компютърджии“ в службата.

— Разбирам те, Алм — отвърна тя. — За съжаление обаче, проблемът е друг.

— Какъв?

— Сепо обича да играе на компютъра. Това е почти единственото му хоби. Защо да остави, да речем, някаква програма играе от негово име? Напълно се абстрахираме от мисълта, че без съмнение самият той може да измъдри такава.

— Ами ето, чуй се, Надя. Ти самата го казваш.

— Остави Сепо. Той не е убил Даниелсон.

— Как може да си сигурна? Откъде знаеш?

— Сепо не е способен да лъже. Такива като него не умеят. Ако беше убил Даниелсон, щеше да си каже, когато си го попитал. Щеше да признае по същия начин, както разказва за всичко останало, когато го попитахме.

Пълен идиот, помисли си Надя, щом Алм си тръгна.

Не стига, че е компютърен експерт, а сега се оказа и психиатър, помисли си Алм, щом затвори вратата на кабинета й.

Алм не се предаде и още на следващия ден постигна удовлетворение. Сряда, 9-ти април, малко повече от месец преди да бъде убит, Карл Даниелсон попаднал в спешното отделение на Каролинска. Към единайсет вечерта някакъв съсед го открил в безсъзнание във входа на Хаселстиген 1 и повикал бърза помощ.

Тъй като не изглеждало да има видими външни наранявания, екипът от линейката най-напред решил, че е получил инфаркт или мозъчен кръвоизлив, ала преглеждащият го лекар открил други контузии, когато разсъблekli пациента. Някой бе повалил Карл Даниелсон изотзад. Сериозните синини по тялото му говореха за множество удари в сгъвките на коленете, гърба и тила. Получил леко сътресение на мозъка и припаднал.

В спешното живнал. Лекарят го попитал дали си спомня какво се е случило. Карл Даниелсон отвърнал, че сигурно се е спънал и е паднал по стълбите.

— Но ти не вярваш? — попита Алм, когато разговаря с него.

— Не. Напълно изключено е. Някой го е проснал изотзад. Навярно първо го е ударил в сгъвките на коленете, за да се свлече напред. После го е пребил, когато вече е бил на пода.

— Имаш ли някакво предположение какво може да е използвал извършителят за оръжие? — попита Алм.

Лекарят имаше твърдо убеждение по въпроса. Дори го бе отбелязал в картона.

— Бейзболна бухалка, най-обикновена тояга, палка. Пациентът изглеждаше точно както всички жертви на футболните хулигани и други подобни на техния акъл. А същата вечер в Росунда е имало мач. АИК срещу „Юргорден“, ако не ме лъже паметта.

— Спомняш си? Сигурен си? — попита Алм.

— И ти щеше да си спомняш, ако си бил дежурен — отвърна лекарят с крива усмивка. — Бяха обърнали спешното на същински полеви лазарет.

След това говори с най-близкия съсед на Сепо от сградата, в която живееше. Впечатляваща жена с пищно и запазено тяло, макар със сигурност да бе прехвърлила петдесетте преди доста години, помисли си Алм, който бе чукал шейсетте няколко месеца по-рано.

— Най-тъжно е все пак за горкото момче — обясни Брит-Мари Андершон. — Нали е умствено изостанал, така да се каже.

— Госпожо Андершон, имате ли някакви впечатления относно отношенията му с Карл Даниелсон? — попита Алм.

— Като изключим, че му е син ли? — поусмихна се Брит-Мари Андершон.

— Значи го знаете?

— Струва ми се, че повечето съседни, дето са по-отдавна тук, са наясно. Но не е сигурно дали самото момче знае. Майката...

— Даа? — мазно я окуражи Алм.

— Макар че е в болница жената — госпожа Андершон сви устни. — Майка му беше същинска малка хайта. Така де, въртеше любов с Даниелсон, макар да беше едно 25 години по-стар от нея, и дори не правеше опити да го пази в тайна. Но не съм убедена, че Сепо го е знаел.

— Отношенията между Сепо и Карл Даниелсон — напомни Алм.

— Май му служеше най-вече като момче за всичко. Свърши това, свърши онова. Мисля, че малкият обикновено изпълняваше казаното. Но понякога се случваше да се сдърпат като куче и котка, та през последните години малко се пообъркаха нещата, така да се каже.

— Може ли, госпожо Андершон, да дадете някакви примери?

— Да, трябва да е било тази зима, като се прибирах вкъщи. Бях извела любимото си мъниче. Долу във входа заварих ужас и безумие. Даниелсон беше пиян, крещяха си като луди и изведнъж Сепо му налетя да го души. Страшна работа — госпожа Андершон поклати глава. — Креснах им да се държат прилично и действително спряха.

— Но преди това Сепо се е опитал да го удуши — отбеляза Алм.

— Да, ако не ги бях накарала да прекратят разпратата, не знам какво щеше да се случи — госпожа Андершон въздъхна и бюстът ѝ се приповдигна.

Хм, само дето не каза Алм, но просто кимна.

Ето че соколът ще изяде сипката, мина му през ума. Веднага щом остави госпожа Андершон, Алм позвъни на колегата Стигсон по мобилния и му нареди моментално да се яви на Хаселстиген 1. Стигсон цъфна след четвърт час, а Сепо им отвори чак след малко повече от двуминутно звънене на входната му врата.

— Играя компютърни игри — обясни той.

— Ще се наложи да спреш за малко, защото трябва да поговорим с теб — каза му Алм с желание гласът му да прозвучи едновременно дружелюбно и непрекословно.

— Окей — Сепо сви рамене.

Вторият път, когато бе ударил Карл Даниелсон. Спомняше ли си кой ден е било това?

— Не помня — поклати глава Сепо.

— Ако ти кажа, че се е случило в деня, когато АИК е играл срещу „Юргорден“? Ще си спомниш ли кой ден е било?

— Беше девети април — отвърна Сепо и кимна радостно. — Сега се сетих. Беше сряда.

— И това си спомняш — обади се Стигсон. — Че е било сряда? Как е възможно?

— Понеже днес също е сряда. Сряда, двацет и осми май. Април има трийсет дни — обясни Сепо и за по-сигурно показва на Стигсон своя ръчен часовник.

Момчето трябва да е пълна откачалка, помисли си Алм и бързо взе решение да смени темата.

— А спомняш ли си как го удари?

— Да — кимна Сепо.

— Пак ли с карате? — попита Алм.

— Не. Ударих го с бейзболната си бухалка.

— Сепо, това, което ми казваш, е много сериозно. Преди ми сподели, че първия път, когато си ударил Карл, си приложил удар от каратето, но този път твърдиш, че е било с бейзболна бухалка? Защо го направи?

— Нали ви казах. Бях ужасно ядосан.

Алм проведе консултация с прокурора шепнешком по мобилния си телефон. След това взеха бейзболната бухалка на Сепо, но него самия оставиха.

— Май ще се наложи да поговорим с теб и утре — обясни му Алм. — Не искаме да отпътуваш нанякъде или нещо подобно.

— Няма проблем. Никога не пътувам.

В деня след пресконференцията Бекстрьом събра разследващата група на ново съвещание. Алм вече се тресеше от мерак да започне, та Бекстрьом се разпростря във времето с най-различни формалности, преди най-сетне да даде думата на Надя да разкаже за голямото си откритие — счетоводството на Даниелсон и неговото завещание.

Надя също не бързаше за никъде.

— Значи искаш да кажеш, че Даниелсон е кътал 25 милиона? — отбеляза Бекстрьом.

Най-обикновен пияница! Къде отива Швеция, по дяволите, си рече той.

— Приблизително — кимна Надя. — Тъй като е премахнат данъкът върху наследствата, Сепо и майка му явно ще си поделят горедолу такава сума.

— Ами данъчните? — възрази Бекстрьом. — Сто на сто ще гледат да докопат всичко до последния петак.

— Хич не ми се вярва — отвърна Надя. — Подозирам, че ще се затруднят да пробият точно в това счетоводство.

— Което допълнително потвърждава моята теория — прекъсна я Алм, който нямаше вече сили да слуша. — Тук без съмнение е примесено нещо повече от обикновена омраза към бащата. Момчето е имало и основателни финансови мотиви да убие Даниелсон. Струва ми се, че е крайно време да проведем сериозен разговор с нашия прокурор, за да доведем сина и официално да го обявим за заподозрян. Ще обискираме апартамента му. Погрижете се криминалистите да хвърлят едно око на онази бейзболна бухалка, която иззахме вчера. — Алм, кой знае защо, гледаше гневно и Бекстрьом, и Надя, докато се освобождаваше от насъбраното напрежение.

— Нека не прибързваме — отвърна Бекстрьом с добронамерена усмивка. — Как върви проследяването на мобилния номер, Фелисия?

Просто отлично според Фелисия Петершон. Предишния ден получила извлеченията за телефона, на който Акофели имал навика да звъни едва ли не ежедневно в месеците преди смъртта си. За същия номер, който набрал пет пъти тъкмо преди да изчезне.

— Абонаментът за тази предплатена карта е отпреди малко повече от половин година — обясни Фелисия. — И се използва може би най-вече за входящи повиквания.

— От Акофели — намеси се Бекстрьом.

— Основно Акофели. Намирам още един предплатен телефон, но той го търси само един-два пъти седмично. Вторият абонамент пък е отпреди няколко години.

— А за него какво знаем? — попита Бекстрьом.

— Всичко — каза Фелисия Петершон с доволна усмивка. — Поне аз оставам с такова впечатление.

— Всичко? — повтори Бекстрьом.

Какви ги плещи пък тая, си каза.

— Получих извлеченията от разговорите му едва вчера, току-що се залових с това, но си мисля, че съм съвсем наясно кой е притежателят му.

— И кой е той? — попита Бекстрьом.

— Карл Даниелсон.

— Какви ги говориш, по дяволите? — учуди се Бекстрьом.

— Дяволска работа — вметна Стигсон.

— Но откъде знаеш? — попита Аника Карлсон.

— Интересно — намеси се и Надя.

Какво става, дявол го взел, помисли си Алм, който единствен пропусна да се обади.

— Не беше трудно да се досетя — обясни Фелисия. — А и както казах по-рано, тъкмо ти, шефе, ме насочи по следата.

— Слушам — отговори Бекстрьом.

— Този телефон е използван усърдно чак до деня, когато Карл Даниелсон е бил убит — продължи тя. — След това просто замлъква. Впрочем последните три обаждания са към седем вечерта, само няколко часа преди смъртта на Даниелсон. Първо кратък разговор с мобилния на Роланд Столхамар. Навярно за да провери дали се е насочил към дома на Даниелсон, за да хапнат. После малко по-дълъг с Гунар Гунарсон, Гура Жокея, както го наричат. Може би Даниелсон е благодарил за подсказването на хиподрума. Накрая кратък разговор, останал в гласовата поща на абоната. Навярно защото Сепо Лаурен не желае да бъде смущаван, докато си играе компютърните игри. Иначе забелязах много по-отдавнашни разговори с различните приятели и познати на Даниелсон. Едва започвам, така че пълното обобщение ще се забави два-три дни.

— Да видим сега — започна Бекстрьом. — Значи имаме три номера. Всичките са с предплатени карти. Единият е на Акофели, другият на Даниелсон. И двамата звънят на третия, който явно се използва само за входящи повиквания, а собственикът е неизвестен. Телефоните на Акофели и Даниелсон са изчезнали след убийствата им.

— Yes — отвърна Фелисия Петершон.

— Следващ въпрос — продължи Бекстрьом. — Какво е положението с...

— Не — прекъсна го Фелисия и поклати глава отрицателно. — Даниелсон и Акофели не са си звънели помежду си. Ако това е въпросът, шефе.

— Никак не си глупава, Фелисия — установи Бекстрьом.

— Мерси, шефе. Ако може да изкажа мнение, мисля...

— Разбира се — отвърна Бекстрьом.

— ... че ще разгадаем това, щом открием третия номер.

— Естествено — съгласи се Бекстрьом.

Затвориш ли си очите, почти може да повярваш, че във вените на малката Петершон тече руска кръв, помисли си той.

— Ама чакай малко, спри — намеси се Алм. — Каква е връзката между Даниелсон и Акофели? Освен че и двамата са били убити и очевидно са се обаждали на един и същ телефон.

— Не е ли достатъчно? — отвърна Надя.

Този трябва да е пълен идиот, й хрумна.

— И двамата познават убиеца, но не се познават помежду си. Така мисля — каза Фелисия.

— И кой може да е това? — попита Алм и сякаш му просветна: — Единственият, който е признал, че познава и двамата, е Сепо Лаурен. Аз например веднага бих казал, че Сепо Лаурен има и втори телефон с предплатена карта и неизвестен собственик.

— Признал, та признал — възрази Бекстрьом и сви рамене. — За съжаление, проблемът с убийците, които аз съм срещал, е по-скоро, че не са достатъчно навити да признават разни неща.

— Невероятно — лицето на Алм бе пламнало. — Чакам ясен отговор: какво ще правим с Лаурен?

— Отиди до тях и си поговори с него — отвърна Бекстрьом. — Питай го дали е убил Даниелсон и удушил Акофели.

— За Даниелсон вече го питах.

— И какво ти отговори?

— Отрече.

— Ето, виждаш ли — подсмихна се Бекстрьом. — Така или иначе, не ми се вярва да напреднем, като седим тук напразно. Хайде на работа, чувате ли, аз поне отивам да работя.

Но най-напред обилен обяд, помисли си Бекстрьом. Дори легендите имат нужда да хапнат нещо хубаво.

Следобеда Бекстрьом посвети на раздаване на съгласия за ексклузивни интервюта, като всички, удостоени с благоволенieto му, записаха и по няколко думи, достойни за размисъл.

Пред репортерката от християнския вестник „Даген“ той изповяда детската си вяра и упованието си в Господа.

— Повален на земята от смъртоносен гнет, аз придобих силата да се изправа и да отвърна на удара — обясни Бекстрьом с лицемерна набожност в очите.

Пред пратениците на двата вечерни вестника последователно разказа как от доста време насам смятал, че полицията била твърде несловоохотлива, когато се налагало да сподели информация. Във всеки случай пред вечерните издания.

— Как иначе ще достигнем до най-великия детектив, обществеността? Ако не бяхте ти и колегите ти — въздъхна Бекстрьом и кимна на репортера от „Експресен“.

— Общественият интерес — заяви половин час по-късно в разговор с журналиста от „Афтонбладет“ — Всъщност полицията е длъжна да осведомява медиите, за да могат те на свой ред да информират гражданите на страната какво е положението.

В последвалия разговор със „Свенска Дагбладет“ той сподели и безпокойството си във връзка с различни пропуски в спазването на върховенството на закона.

— Нашата борба с престъпността следва да се води открито — Бекстрьом впери поглед в пратеника на вестника. — Твърде много от моите колеги гледат прекалено небрежно на върховенството на закона.

И последно пред „Дагенс Нюхетер“ просто се съгласи по всички основни въпроси, които му бяха зададени.

— Напълно съгласен съм с теб — повтори Бекстрьом кой знае за кой път поред. — Аз самият не бих могъл да го изразя по-добре. Това е просто ужасяващо. В смисъл, накъде вървим като правова държава?

На път за дома най-напред посети ГеГура, с когото проведе откровен разговор на четири очи. ГеГура остана не просто объркан — направо бе съкрушен, когато осъзна как бяха процедирали извършителите, за да се доберат до ключовете за апартамента на Бекстрьом.

— Най-искрено те уверявам, Бекстрьом — каза ГеГура, — тази жена успя да преметне и теб, и мен. Когато ми се обади с въпроса дали не бих могъл да я изведа вечерта, отвърнах единствено, че вече имам уговорка. Че се каня да вечерям в избата на Операта с много близък приятел, който впрочем е полицай. Не съм и подозирал, че е крояла пъклени планове още с появата си. Останах с впечатлението, че просто е привлечена от твоята персона.

Добрутро, помисли си Бекстрьом.

— Какво ще правим с масичката, килима и дупките от куршуми по стените? — попита той.

По този въпрос нямаше нужда да се притеснява ни най-малко. ГеГура разполагаше с необходимите връзки и ресурси, за да бъде оправено всичко. На мига.

— Настоявам, Бекстрьом. Фактът, че съм бил в неведение, по никакъв начин не ме освобождава от отговорност. Фактически съм съдействал за излагането ти на непосредствена опасност за живота.

— Холната маса, килимът, стените — повтори Бекстрьом, който не възнамеряваше да се остави да бъде омаян с красиви фрази.

— Разбира се, драги приятелю — отвърна ГеГура. — Впрочем какво мислиш за тази тук — кимна към масата в кабинета си. — Антика, китайска изработка, лак, цветовете пасват перфектно на твоя диван — изтъкна ГеГура.

— Хубав килим — отбеляза Бекстрьом за килима под масата.

— Също антика, Китай. Чудесен избор според скромното ми мнение.

Колегите във входа му бяха заместени от двама охранители от Секуритас. Те му помогнаха да качи и холната маса, и килима, и

пратките, които пристигнаха през деня. Бекстрьом си направи непретенциозно ядене от останките в хладилника. След това се завърна към прегледа на урожая от деня. Електронни и обикновени писма, колет и подаръци. Всевъзможни, започвайки от плетен похлупак за чайник във вид на кокошка и написано на ръка писмо, съдържащо сто крони, до значително по-солидна сума, която анонимен дарител бе превел по сметката му.

Похлупака хвърли в кошчето.

Писмото изчете. „Бог да пази Комисаря. Благодаря Ви за стореното“, поздрави от „бившия банков директор Густаф Ланс, 83“.

И аз благодаря, скръндзав дъртак, помисли Бекстрьом. Пъхна стотачката в портфейла си, а писмото запрати в кошчето.

Точно когато приключи с тези административни дела, на входната врата се позвъни.

— Здравсти, Бекстрьом — усмихна се Аника Карлсон. — Реших да те нагледам, преди да си легнеш.

Добър ден, помисли си Бекстрьом.

— Искаш ли кафе? — попита я.

Аника Карлсон се възхити от новата му масичка в гостната и новия килим. Дори от дупките от куршуми по стените и тавана.

— Ако бях на твое място, сигурно щях да ги оставя така. Адски яко всъщност. Помисли си само за мацките, дето ги мъкнеш тук. Ехе! Този има дупки от куршуми по стените — отбеляза Аника Карлсон. — Аз самата малко се...

— Извини ме, Аника — прекъсна я Бекстрьом. — Един личен въпрос.

— Разбира се — отвърна тя. — Давай. Слушам те.

— И обещаващ да не се обидиш?

Понеже никой не желае да му избият ченето преди лягане, помисли си той. Талиб и другият гнусен плужек ми стигат.

— Питаш се дали съм лесбо — Аника го изгледа с наслада.

— Да — отвърна Бекстрьом.

— Хората плямпат твърде много — Аника Карлсон сви широките си рамене. — Последно живях с една колежка от „Домашно насилие“ в Стокхолм. Скъсахме преди половин година. Последният

секс, ако все пак искаш да знаеш, без да броим случаите, когато сам се оправяш, всъщност беше с мъж. Дори не ми е колега. Беше някакъв продавач. Набарах го в една кръчма.

— И струваше ли си? — попита Бекстрьом.

— Не — поклати глава Аника. — Много думи, малко дейност. Всъщност почти единствено думи.

Жена да говори по този начин. Накъде отиваме, по дяволите, помисли си Бекстрьом и само кимна.

— Раздавам го отворено. Състезавам се в открита позиция, така да се изразя — поясни Аника Карлсон. — Нещо конкретно ли те интересуваше, Бекстрьом?

— Всъщност мисля да си лягам.

Какво ще стане с Швеция, помисли си той. С мен и всички останали обикновени, нормални, почтени хора, които се съсипват от работа. Какво ще стане с нас?

Първата задача на Бекстрьом в петък сутринта бе да разпръсне единствения облак, останал на иначе яносиньото му небе. Влезе право в стаята на Тойвонен с изискването да получи ново служебно оръжие, понеже неговото очевидно се бе заклещило при криминалистите в очакване лентяите от вътрешни разследвания да си извадят ръцете от задниците.

— За какво ти е? — гневно попита Тойвонен.

Май че не те засяга, помисли си Бекстрьом, който обаче се овладя. Имаш ли си работа с кръгли глупаци като Тойвонен, по-добре да се придържаш към надлежното официално поведение.

— Аз съм полицай — отвърна. — Имам право на служебно оръжие. Твое задължение е да се погрижиш да ми бъде осигурено.

— Кого си намислил да гръмнеш този път, Бекстрьом? — попита Тойвонен, който вече се чувстваше малко по-ведро.

— Трябва ми за собствената ми сигурност в службата, както и за останалите задачи, които работата евентуално ми наложи — отговори Бекстрьом, който вече знаеше как трябва да постави въпроса.

— Стига, Бекстрьом — поклати глава Тойвонен. — По-добре си го кажи направо. Придобил си вкус към такива неща. Да търчиш наоколо и да гърмиш хората.

— Настоявам за ново оръжие — повтори той с непоклатим глас.

— Окей, Бекстрьом — поде Тойвонен с дружелюбна усмивка. — Ще се опитам да бъда ясен. Толкова ясен, че дори ти да ме разбереш. Не възнамерявам да ти дам друго служебно оръжие. Дори ако ми предложиш по време на придобиването му лично да го натикаш в тлъстия си задник.

— Ще получиш писмена молба — отвърна той. — С копие за сведение на ръководството. И профсъюза.

— Така да бъде, Бекстрьом. Ако началството се съгласи да ти даде, това си е тяхна работа. Аз самият нямам желание да цапам ръцете си с чужда кръв.

Повече от това не напреднаха.

Същата вечер Тойвонен, Ниemi, Хонкамаяки, Алакоски, Арома, Салонен и още няколко побратими финландци от службата отидоха в ресторант „Карелия“. Разрешиха дори на комисар Сомарлунд да ги придружи, макар че той беше от шведскоговорящия Оланд. Мъже с корени във финската пръст, замесени от правилното тесто, с добри сърца, а колкото до Сомарлунд, той със същия успех можеше да бъде роден и в самата Финландия. С намерението да празнуват или да си ближат раните? Все едно, целта бе основателна и стана точно както обикновено.

Хапнаха задушена лосова муцуна, пай с яйца и съомга, овчи стек с варено цвекло. Пиха бира и водка и пяха „Розата на Котка“ към първото, второто, че и третото питие.

— *Kotkan Ruusu* — отрони Сомарлунд със замечтан поглед.

Трябва да е била много забележителна жена, си каза.

Бекстрьом хвана бика за рогата и реши да навести една от най-нетърпеливите си нови почитателки, която при това бе изпратила и свои снимки заедно с имейла си. Достойна за специално пътешествие, съдейки по фотосите, а тъй като и живееше в центъра на Стокхолм, в най-лошия случай просто щеше да си тръгне, ако срокът ѝ на годност вече бе изтекъл.

Май не са правени чак толкова наскоро, помисли си Бекстрьом час по-късно, но във всеки случай не ѝ липсваше добра воля. Суперсаламът си свърши обичайната всеобхватна работа, а когато той най-сетне слезе от таксито пред своя вход, слънцето вече бе изгряло на отново безоблачното небе. Бекстрьом се качи по стълбите, тъй като някой от мързеливите му съседни явно бе забравил да върне асансьора долу, и тъкмо когато се пипкаше с ключа пред ключалката си на втория, долови предпазливи стъпки откъм горната площадка.

По-рано през деня един от свидетелите им се обади на криминален инспектор Аника Карлсон.

— Адвоката — каза Адвоката. — Не знам дали ме помниш. Работя в „Екокуриери“. Колега и приятел на Акофели.

— Помня те. Кажи — рече Аника Карлсон.

Интересно, дали са оправили проблема с велосипедите на улицата, както им заръчах, помисли си тя.

— Искам да допълня свидетелските си показания — отвърна Адвоката.

— Къде си в момента? — попита Аника Карлсон, която предпочиташе разговорите на четири очи.

— Съвсем близо. Всъщност току-що оставих нещо в твоя участък. За онзи откачен стрелец Бекстрьом. Един от побърканите ни клиенти искаше да му прати ваучер за подарък. Съмнително, бих казал като юрист, но...

— Ще слеза да те взема — отвърна Аника Карлсон и пет минути по-късно Адвоката седеше в стаята ѝ.

Предишния ден го споходила мисъл. За нещо, което забравил да разкаже на Аника Карлсон и колежката ѝ, когато разговаряли на работното му място.

— Нали помниш, че Акофели ме попита за онова право на самоотбрана. Докъде може да стигне и тъй нататък.

— Помня — отвърна Аника, която вече бе извадила показанията му.

— Има нещо, което пропуснах да спомена. Напълно бях забравил.

— Какво е то? — попита Аника.

— Каза да му изредя примери за насилие, което дава право на самоотбрана. Спомням си, че назовах посегателство и всички по-груби варианти чак до опит за убийство. При това споменах нещо и за крайната необходимост, тоест опасност по обективни обстоятелства.

— Знам. Какво забрави да ми разкажеш?

— Мистър Седми, Септимус, всъщност ми зададе и конкретен въпрос. Малко сякаш между другото, искам да кажа, предвид контекста.

— И какво те попита?

— Как стоят нещата при изнасилване — отвърна Адвоката. — Ако някой направи опит да те изнасили. Дали в такъв случай имаш право на самоотбрана в същата степен, както например при опит за убийство.

— Ти как го разтълкува? — попита Аника Карлсон.

— Карах направо. Питам го дали някой от всичките ни странни клиенти не се е опитал да му го навре.

— А той какво ти отвърна?

— Сви рамене. Отказа да говори за това.

Отрицанието, помисли си Аника Карлсон. Точно както бе учила на онзи курс за сексуални посегателства, който бе посещавала предната есен. Отрицанието на жертвата, мислеше си. Но тъй като Бекстрьом очевидно си бе отишъл след работния ден, нямаше с кого да поговори.

Ще се наложи да го оставя за утре сутрин, реши тя.

Тихи стъпки на стълбището у Бекстрьом. Малкото сиге бе заключено при лентяите в криминалистиката, та му оставаше единствено поредният двоен бекстрьомски, помисли си той. Пристъпи напред, вдигна лявата си ръка, мушна другата под ревера на сакоето си.

— Стой мирно, иначе ще ти пръсна черепа — заплаши Бекстрьом.

— Споко, по дяволите — отвърна вестникарят и размаха неговия брой на „Свенска Дагбладет“.

Вестникарчето, помисли си Бекстрьом, поемайки подадения му ежедневник.

— Защо не се движиш с асансьора, вместо да се промъкваш по стълбищата и да изкарваш ангелите на хората?

— Не съм останал с впечатлението, че си пъзльо — ухили се вестникарят. — Впрочем добра реакция. Миналата вечер те гледах по телевизията.

— Асансьора — напомни му Бекстрьом.

— Разбира се. Постъпвам като всички останали. Дето разнасят вестници. Качвам се с асансьора до последния етаж, после слизам надолу по стълбите.

— А защо не слизаш с асансьора? — попита Бекстрьом. — Вместо пеша?

— Отнема много време. Нали. Качвай се, слизай от асансьора само за по един етаж. Щеше да си чакаш „Свенска“ до вечерта.

Щом Бекстрьом влезе в антрето и затвори вратата след себе си, внезапно го осени просветление, което огря отвътре цялата му кръгла глава.

Акофели, помисли си Бекстрьом. Хаселстиген 1, пететажна сграда с асансьор. Защо, по дяволите, не си се качил с асансьора?

— Пресни бутерки, мирни намерения, интересни новини — поздрави Аника Карлсон, размахала плика от пекарната.

— Влизай — смънка Бекстрьом, който почти не бе спал, тъй като прекара минимум два часа в тежки размисли, докато най-накрая му се зави свят и заспа.

— Между другото, колко е часът?

— Десет — отвърна Аника Карлсон. — Предположих, че си лудувал навън цяла нощ с някоя от всичките ти обожателки, та не исках да те будя твърде рано.

— Много мило — рече Бекстрьом с крива усмивка.

Открита позиция, помисли си той. Но всъщност е доста приятна.

— Така че, ако се метнеш под душа, леля ти Аника ще направи закуска.

— Палачинки, пържен бекон — подсказа ѝ Бекстрьом.

— И дума да не става — изсумтя Аника.

— Какво мислиш за това, Бекстрьом? — попита го половин час по-късно, след като му разказа за думите на Адвоката.

— Какво да мисля — отвърна Бекстрьом, чиито мисли се рееха другаде.

— Че Кале Даниелсон може би се е опитал да го склони към секс. Съвпада доста точно с профила на подобни извършители. Вече остарял алкохолизиран мъж, обкръжение основно от мъжки пол, очевидно сексуално активен, понеже у тях имаше и виагра, и кондоми. Младеж като Акофели, черен, дребничък. Определено примамлив за такъв като Даниелсон, след като малко се е понакъркал и задръжките му са паднали.

— Зарежи! — поклати глава Бекстрьом. — Даниелсон не е бил такъв.

— Какъв не е бил?

— От ония, дето чукат задници.

— Защо? Това сигурно го правят и такива като теб, стига да има възможност.

— Момчешки задници — поясни Бекстрьом.

Открита позиция ли, си каза.

— Значи така смяташ — Аника Карлсон сви рамене.

— Чуй обаче това. Снощи, когато се прибирах, изведнъж схванах какво не беше наред с Акофели. Дето през цялото време си блъсках главата.

— Окей, окей — каза Аника Карлсон петнайсет минути по-късно. — Значи се е качил по стълбището, вместо да вземе асансьора. Какъв е проблемът? Може просто да е искал да потренира. Аз самата доста търча по стълбищата. Страшно полезно е, ще знаеш.

— Ще направим следното — поде Бекстрьом.

— Окей — отвърна Аника Карлсон, която за всеки случай вече бе извадила черното си тефтерче.

— Искам да знам всичко за Акофели, свързано с разнасянето на вестници. По какъв маршрут е минавал, от кой адрес е започвал и къде е приключвал, колко общо вестници е мъкнел, колко е доставял на Хаселстиген 1 и в каква последователност. Ясно ли е?

— Окей — кимна Аника Карлсон. — А къде да те намеря, като свърша?

— В службата. Само да се облека.

Макар да бе събота, Бекстрьом седеше в службата, потънал в усилен размисъл. Дори мисли толкова задълбочено, че забрави да обядва.

— Значи тук умуваш — отбеляза Аника Карлсон. — Надникнах за теб долу в кафенето.

— Мисля — отвърна Бекстрьом.

— Имаше право. Долавям нещо адски мистериозно около разнасянето на вестниците.

Surprise, surprise, помисли си Бекстрьом, който вече бе успял да си изгради доста убедителна представа как е протичало всичко.

— Казвай — подкани я той.

Всеки ден в три сутринта Акофели и останалите разносвачи от района вземали вестниците си от разпределителния пункт на дистрибуторската фирма на Росундавеген. В случая на Акофели малко над 200 „Дагенс Нюхетер“ и „Свенска Дагбладет“, както и десетина „Дагенс Индустри“. След това изминавал определен маршрут, предначертан от фирмата, а идеята била да не се налага да направи и една излишна крачка, докато ги разнася.

— Като цяло може да се каже, че се движи в квартала в северозападна посока, като сградата на Хаселстиген 1 е предпоследна в обиколката му. Всичко това отнема между два и три часа, а целта е всички да са си получили вестника най-късно до шест сутринта.

— А последните адреси? — попита Бекстрьом.

— Тъкмо сега започва да става странно. Последната сграда по маршрута му е Хаселстиген 4, а предпоследната — Хаселстиген 2. Номер 4 се намира на кръстовището с Росундавеген, а метрото към Ринкебю, където живее, е на двеста метра нагоре по булеварда. Вместо да мине по най-прекия път, той очевидно е променил края на

обиколката си. Подминава Хаселстиген 1, без да раздава никакви вестници. Отива направо на Хаселстиген 4, който е последен, оставя вестниците. Връща се по улицата към Хаселстиген 2, предпоследната сграда, оставя и техните. После пресича улицата и приключва обиколката с вестниците за Хаселстиген 1.

— Заобикаля около двеста метра — отбеляза Бекстрьом, който вече се ориентираше добре из квартала.

— Всъщност малко над триста метра — поясни Аника Карлсон, която бе изминала разстоянието пробно преди около два часа. — Съвсем безсмислено разкарване, което по моя преценка би следвало да му коства поне пет минути — продължи тя. — Малко е странно — по-логично е да бърза да се прибере в Ринкебю час по-скоро, да остави чантата си за вестници и да поспи два-три часа, преди да отиде на другата си работа във фирмата за доставки.

— А после? Какво прави на Хаселстиген 1?

— Сега вече става още по-странно — отвърна Аника Карлсон.

На Хаселстиген 1 имаше единайсет наематели, абонирани за сутрешен ежедневник: шест „Дагенс Нюхетер“ и пет „Свенска Дагбладет“. След убийството на Карл Даниелсон оставаха само десет, и тъй като старата госпожа Холмберг същевременно се бе прехвърлила от ДН на Свенска, понастоящем двамата медийни конкуренти се бяха изравнили.

— Пет ДН, пет Свенска — обобщи Аника Карлсон.

Какво ли общо има това, помисли си Бекстрьом.

— Слушам те.

— Най-напред получава вестника си госпожа Холмберг, която живее на партера. Не е толкова чудно, понеже минава покрай вратата ѝ на път за асансьора. Значи после трябва да се качи с асансьора до последния етаж на сградата, да се спусне по стълбите и пътьом да раздаде оставащите десет вестника. Тоест последен би трябвало да получи своя ежедневник нашият убит Карл Даниелсон, който живее на първия етаж и единствен на този етаж получава вестник.

— Но не и в онази сутрин — отбеляза Бекстрьом.

— Не — отвърна Аника Карлсон. — Както ти съвсем вярно посочи, когато пристигна на местопрестъплението, вестниците на

Акофели си бяха в чантата му. Според протокола, направен от Ниemi и Ернандес след пристигането им на мястото, той е носел девет ежедневника в чантата на рамото си. Прецизни момчета са тия двамата. Единайсет минус онзи, който е оставил на госпожа Холмберг, минус онзи, който се е канел да даде на Карл Даниелсон, когато е видял, че вратата му е открената, а той самият лежи мъртъв в антрето си.

— Вестникът, който е зарязал на прага — отбеляза Бекстрьом.

— Точно така — потвърди Аника Карлсон.

— Може би винаги е постъпвал по този начин?

— Във всеки случай май го е правел от доста време насам. Аз поне оставам с такова впечатление.

— А защо?

— Самата аз пристигнах на местопрестъплението малко преди седем сутринта. Тогава двамата с Ниemi решихме аз да претърся къщата, а те да се съсредоточат върху апартамента на Даниелсон. На приземния етаж има стая, която се използва за оставяне на велосипеди и детски колички. Не са много на брой, нали повечето живущи там са пенсионери, но имаше няколко велосипеда и една количка. Освен това и количката за вестници на Акофели. Според протокола, който аз самата направих, макар точно в онзи момент да не се замислих за това.

— Сигурно би трябвало да я оставя пред входа. Май би било най-лесното за него.

— Да, вече и аз мисля така, но не и тогава. Явно си по-находчив от мен, Бекстрьом — заключи Аника Карлсон с усмивка.

— Е, сега — Бекстрьом извади най-свенливата си усмивка.

— Както и да е. Та докато се моткам там, пристига една от живущите, за да си вземе колелото — продължи Аника Карлсон.

— Адски разтревожена — вметна Бекстрьом.

— Да, тя, разбира се, се чудеше какво се е случило, понеже по това време из сградата щъкахме поне десетина колеги. Не се впуснах в подробности. Обясних, че сме отишли във връзка с получен сигнал. Попитах я коя е и какво прави в хранилището. Тя ми каза името си, дори показа личната си карта, преди да успея да ѝ я поискам. Обясни ми, че живеела в сградата, че била тръгнала за работа и имала навика да ходи с колелото, когато времето е хубаво. Впрочем рецепционистка

е в хотел „Скандик“ при магистралата за летище „Арланда“. Дотам са приблизително пет километра, а започвала работа в осем сутринта.

— Количката за вестници?

— И за нея не се наложи да питам. Обясни ми, че обикновено стояла там. Поне през изминалите месеци. Тя самата се дразнела — пречела ѝ да изважда своя велосипед. Дори мислела да напише бележка и да я закачи на количката. Разбрала, че е на вестникарчето. Тя от своя страна не била абонирана за вестник. Четяла ги безплатно на работното си място.

— Значи няма представа за разписанието на Акофели?

— Не — отвърна Аника Карлсон. — Явно е подозирала, че се разминават в сградата. Аз самата пък не се замислих за това, както казах. Не и тогава.

— Не си го казала на никого от живущите там? — попита Бекстрьом.

— За каква ме вземаш? Само това оставаше.

— Умният колега е безценен — отбеляза Бекстрьом.

— Акофели се е срещал с някого от сградата.

— Естествено. През цялото време го подозирах.

Същата сутрин Ана Холт се събуди към седем. Бе сънувала нещо размито, с еротичен характер, не беше неприятно, а когато отвори очи, видя, че лежащият до нея Ян Левин я гледа. Бе подпрял глава на дясната си ръка, лявата си играеше със зърното на дясната ѝ гърда.

— Буден си — установи Холт.

— Страшно буден — отвърна Ян Левин, усмихна се и незначайно защо кимна към чатала си.

— Опа — възкликна Холт, протегнала ръка под одеялото, за да провери. — Струва ми се, че тук имаме остър проблем.

— И какво ще правим? — попита Ян Левин, който в същия миг обгърна тила ѝ с ръка.

— Ще го решим — отвърна Холт.

Отметна завивката и го възседна.

Най-хубаво е сутрин, помисли си тя половин час по-късно. Чувстваше се енергична. Винаги ставаше така. Затова пък Ян изглеждаше съвсем отпуснат, на път да заспи. Типично, каза си и в същия момент телефонът ѝ звънна.

— Кой глупак звъни по това време в събота — изстена Левин.

— Предчувствам кой — отвърна Холт и вдигна слушалката.

Областният началник на полицията, помисли си.

— Надявам се да не те събуждам, Ана — започна областният началник на полицията, която звучеше също като току-що събудена, но много по-гневна.

— Вече бях станала — отвърна Холт, без да навлиза в подробности, но обърна радостна физиономия към Левин.

— Чела ли си вестниците?

— Не. Кой от тях?

— Всичките. Бекстрьом — поясни тя. — Явно се е изказал във всички. Дори в онзи християнски парцал, в него използва случая да

изповяда силната си вяра в Бога.

— Ще говоря с него — отвърна Холт.

Каквото и да кажеш за Бекстрьом, той не е глупав, помисли си тя.

— Благодаря ти — рече началничката и затвори.

— Току-що ми намериха малко работа — съобщи Холт. — Затова пък ти се опитай още да поспиш.

— Аз мога да направя закуска — отвърна Ян Левин и се надигна в леглото.

— Сигурно се чудиш...

— Не — поклати глава той. — Полицай съм, впрочем казвал ли съм ти го? Веднага ми се изясни причината за твоя разговор.

Все той Бекстрьом, си каза той.

Ана Холт включи компютъра си, влезе в интернет, изчете сутрешните вестници и опасенията ѝ се потвърдиха. После потърси Бекстрьом по мобилния. Както винаги отговор не последва. Сетне говори с Аника Карлсон.

Щом тя може, мога и аз, помисли си Ана Холт. Ставаше дума за областната началничка на полицията, а тя самата се обади на Тойвонен.

— Тойвонен — изстена Тойвонен.

— Холт — каза Холт.

— Слушам, шефе. Малко позакъснях снощи — обясни той.

— Бекстрьом — рече Холт и за две минути му разказа какъв е случаят.

— Тогава предлагам да изчакаме до понеделник. Тъй като е уикенд и говорим за Бекстрьом — обясни той.

— Всъщност е на работа. Преди малко говорих с Аника Карлсон. Явно е там отрано тази сутрин.

— Значи е отишъл само за да ми прави мръсно — отвърна Тойвонен.

— Какво следва оттук нататък? — попита Аника Карлсон.

— Сега ще бъдем адски спокойни — отвърна Бекстрьом. — Няма да оплитаме конците излишно.

— Слушам — отвърна Карлсон.

— Онзи списък, който Алм е направил с всички познати на Даниелсон — рече Бекстрьом. — Налага се да го погледна. Обади му се, кажи му да цъфне тук на секундата и да ми го даде.

— Няма нужда. Можеш да прочетеш моя. Имам копие.

— Жалко. Искях да се уредя с възможност да се погавря с говедото.

Старите момчета от Солна и Сундбюберг, помисли си Бекстрьом, когато четвърт час по-късно бе изчел сводката на Алм за най-близкото обкръжение на Карл Даниелсон. Халбата, Светкавицата и Гура Жокея. Кръстника Грималди и бившият колега Роле Столхамар. Добрите стари момчета, дето бяха поркали като невидели близо 50 години.

После се обади на един от тях.

— Комисар Бекстрьом, героят на нацията — отбеляза Халбата Съодерман. — С какво е заслужил прост човечец като мен подобна чест?

— Налага се да поговоря с теб, Съодерман — отвърна Бекстрьом.

Вече пиян, а аз кисна тук на малкото си бюрце трезвен, скапан и ниско платен, помисли си той.

— Вратата ми зее широко отворена — каза му Халбата. — Ще бъде чест за мен и скромното ми домакинство. Комисарят има ли някакви специални желания относно почерпката?

— Кафе ще ми дойде добре. Чисто, без захар.

След това влезе в кабинета на Надя, прибра тефтерчето на Карл Даниелсон и си повика такси.

— Сигурен ли си, че не искаш да те черпя едно? — попита Халбата Съодерман с кимване към бутилката коняк, поставена помежду им на кухненската маса.

— И така съм добре — отвърна Бекстрьом.

— Не само си с бързи рефлексии — констатира Съодерман. — Имаш и адски силен характер, Бекстрьом — отбеляза той и наля солидно количество в кафето си. — Хубаво нещо е алкохолът — въздъхна със задоволство. — И полезно. Милион алкохолици няма как да грешат.

Може би не всички, помисли си Бекстрьом.

— Мислех си да те питам нещо — започна той, изваждайки черното тефтерче на Даниелсон.

— Тъй като ти си си ти, можеш просто да ме питаш направо, Бекстрьом — отговори Халбата. — Ако беше някой от твоите така наречени колеги, досега да съм го почнал с първите три рунда.

— Джобното тефтерче на Кале Даниелсон. Съдържа редица записки, които не успявам да разгадая съвсем точно.

— Изобщо не се учудвам — ухили се Съодерман. — Кале си беше хитро копеле.

— Някои от бележките се повтарят през цялото време. Смятаме, че се касае за пари, които изплаща на три различни лица.

— Изобщо не бих се учудил. И с прекрасна репутация. Та как се казват?

— Съкращения са. Вероятно са инициалите на имената им. Плюс сумите. Инициалите са ХТ, АФС и ФИ. С главни букви, ами виж — Бекстрьом му подаде тефтера.

— Какво означават? Инициалите. Какви са имената?

— Хасан Талиб, Афанс Ибрахим и Фаршад Ибрахим.

— Та това са ония шибани откачалки, дето се опитаха да ти светят маслото, Бекстрьом — рече Съодерман, разлиствайки тефтера.

— Да — отвърна той. — Имаш ли някакъв спомен Даниелсон да е разговарял с тях?

— Никога не разправяше за такива неща. Колкото и да се е натряскал. Дали е укривал пари на подобни типове? Изобщо не бих се учудил, но далеч не беше толкова побъркан, че да го раздрънка.

— Не и това? — попита Бекстрьом.

— Не — натърти Халбата Съодерман. — Тук ще трябва да отбележа със съжаление, че си разбрал всичко погрешно. Да знаеш, с удоволствие бих дал своя принос, та да можете да заключите тези камилари за вечни времена и да хвърлите ключа в езерото Роста. За жалост обаче се опасявам, че точно в конкретния случай са невинни.

— Щом казваш.

— Кале Даниелсон беше голям образ — отбеляза Халбата. — Тези записки се отнасят за нещо съвсем различно от берачи на фурми в Далечистан.

— Разправяй — подкани го Бекстрьом.

— Адски добра история — Халбата Съодерман поклати глава и се усмихна щастливо на госта си. — Седнал ли си удобно, Бекстрьом?

— Да.

— Тогава ще ти разкажа. Дръж си ушите, че да не се изтърколят.

— Какви ги вършиш, Бекстрьом? — попита го Аника Карлсон, щом се върна в участъка три часа по-късно.

— Хапнах добре и разкрих едно двойно убийство — отвърна той. А пътъм си купих бонбони за гърло, си каза. — Ти какво прави?

— Проверих онова, за което ме помоли. Засега май всичко съвпада. Открих въпросната кола под наем, която ми заръча да търся. Наета е от бензиностанция ОК в Сундбюберг в събота, 17-ти май. Върната на следващия ден.

— Така значи. Какъв е проблемът?

— Тойвонен — отвърна Карлсон. — Май трябва да говориш с него.

— Ако иска да говори с мен, сигурно знае къде да ме намери.

— Един съвет, Бекстрьом. Ако бях на твое място, щях да отида при него и да се правя на по-ниска от тревата. Виждала съм го такъв само веднъж досега, никак не беше приятно.

— Така значи — отговори Бекстрьом.

Лисугерът започва да се прави на много важен, помисли си той.

Във всеки случай Тойвонен не беше обезумял. Напротив. Когато Бекстрьом влезе в кабинета му, той кимна учтиво и го покани да седне.

— Драго ми е да се видим, Бекстрьом. Имам малко готини снимки, които смятах да ти покажа.

Какви ги плещи пък тоя, почуди се Бекстрьом.

— Да започнем от тези — рече Тойвонен и му подаде тесте фотоси от проследяване. — Правени са миналия петък, когато си въртял опашка навън и си се видял с Татяна Торен. Преди това явно си вечерял с Юха Валентин Андершон — Хубавия, или Густаф Густафсон Хенинг, както се нарича понастоящем. Та подозирам, че той е съдействал за уводното представяне.

— Какво е това, по дяволите — подвикна Бекстрьом. — Водя разследване, което бере душа поради недостиг на хора. Ти заделяш следователи, за да тормозиш един от своите колеги. Надявам се да имаш адски добро обяснение.

— Взе да преувеличиш, Бекстрьом. Следяхме братята Ибрахим и Хасан Талиб. Замъкнаха се в „Кафе Опера“ и тъкмо там най-неочаквано в действието се намесихте ти и госпожичка Торен. Тъй като Фаршад изглеждаше тъй очевадно заинтригуван от теб, решихме, че сигурно си струва да проследим и тази част от епизода.

— Никога не съм се срещал с въпросния идиот. Не и преди да цъфне в апартамента ми с цел да ме пречука — отвърна Бекстрьом.

— Чуй се само какво говориш. Отчасти ти вярвам. Подозирам, че са дошли да те подкупят. Да си намерят някого, който да им пее как върви нашето разследване на грабежа. На онзи етап сто на сто са се чувствали притиснати до стената. Фаршад е коварна гад, определено не му липсват и пари. Навярно Торен е уредила ключовете за твоя апартамент. Доколкото си представям, разделил си се с гащите си светкавично.

— От мен не е получавала никакъв ключ.

— Не, но още щом си помирисал възглавницата, тя се е погрижила да направи дубликат. Впрочем курва е, от скъпите.

— Щом казваш, Тойвонен — сви рамене Бекстрьом. — На мен самия не ми се е налагало да платя и петак. На теб колко ти взе? Петстотин финландски марки?

— Успокой се, Бекстрьом. Не съм имал намерение да те пратя зад решетките за нарушаване на закона за купуването на сексуслуги. — Опасявам се, че е по-лошо — продължи Тойвонен. — Тези снимки са направени вечерта, когато проведе своята малка стрелкова оргия у дома, в твоя апартамент. Седиш си в кварталната кръчмичка, поркаш си. Бира и голямо уиски преди ядене, още бира и две ракии заедно с храната, кафе и солидно количество коняк след ядене. Полицай, излязъл в свободното си време, отива на кръчма, напива се, носи служебно оръжие. Съвсем ясно ми е защо си посрещнал колегите с чаша в ръка, когато си ги пуснал да влязат. Впрочем какво мислиш за снимките? Супер добро качество, нали?

— Не разбирам за какво плямпаш — отвърна Бекстрьом и вдигна най-горната. — Тук седя с малка слаба бира и чаша ябълков сок.

Между другото, пробвай и ти.

— Разбира се — ухили се Тойвонен. — А след това си поръчал допълнително вода в ракиена чашка към следващата ти слаба бира. И за финал — поредния ябълков сок. Този път в тумбеста конячна чашка. Адски си ми забавен, Бекстрьом, а ако не се бях уредил с копие от сметката ти, сигурно щях да забравя за твоя случай и да си продължавам напред.

— Накъде биеш?

— Имам едно скромно предложение — отвърна Тойвонен.

— Слушам те.

— Пет пари не давам за тъй наречените колеги от вътрешни разследвания. Не съм от типа хора, дето портят своите сътрудници. Ако някой му отпусне края, имам навика да му дърпам ушите. Тези неща ги решаваме вътре в нашите си четири стени. Винаги сме постъпвали така тук, в Солна.

— Предложението. Спомена за някакво предложение.

— На много от колегите започват адски да ни втръсват изказванията ти в медиите. Останалото май ще съумеем да го изтърпим в краен случай. Ако продължаваш да се гавриш с нас по вестниците, мисля, че спокойно можеш да си смениш работата. Може например да станеш криминален репортер или да заместиш онзи изтощен професор от управлението на Кралската полиция Першон, дето всеки четвъртък плямпа в „Търси се“. Траеш ли си ти, ще си траем и ние. Ако продължаваш да бълваш глупости, страхувам се, че и снимките, и сметката, и всичко останало, което с колегите сме насъбрали по шкафовете и чекмеджетата си, ще се появи в някоя наистина шибана вестникарска редакция. Впрочем ти не целеше ли точно това? По-голяма откритост към медиите от страна на полицията.

— Разбирам — отвърна Бекстрьом.

— Хубаво, и тъй като не си тъпак в този смисъл, приемам, че сме на едно мнение. А как върви разследването ти?

— Добре. Разчитам да бъде приключено в понеделник.

— Добре — отвърна Тойвонен.

— Тогава ще говорим — заяви Бекстрьом и се изправи.

— Търпение нямам — ухили се Тойвонен.

Ще се видим на пресконференцията, помисли си Бекстрьом.

Кимна остро и излезе.

— Как мина? — попита Аника Карлсон. — Чак се притесних.

— Спокойно — отвърна Бекстрьом.

— А той какво искаше? Направо беше побеснял, когато нахлу тук. Чак се притесних.

— Старият лисугер. Нуждаеше се от малко съвети и насоки от своя стар ръководител и ментор.

— Радвам се да го чуя — Аника Карлсон се усмихна накриво. — А какво ще правим с нашата работа?

— Както обикновено. Мащабна проверка на заподозряно лице, телефонен контрол, пълната програма, безшумно, незабележимо, безследно. Звънни на Надя, нека дойде да помогне и тя. Ще ѝ начисля за извънредно работно време. Мисля, че ще се справим и без младите, а и колегата Алм май да не го въвличаме.

— Изглежда, няма никакъв мобилен телефон. Аз поне не намирам.

— Естествено, че има. Онзи, на който звънят Даниелсон и Акофели. Онзи, който сигурно е само за входящи повиквания. Ако извадим късмет, още ще е налице. При това има и домашен телефон.

— С него вече започнах — потвърди Аника Карлсон.

— Така значи — Бекстрьом се подсмихна. — Струва ми се, че в понеделник ще дойде време да извадим белезниците.

Рано в неделя сутринта Хасан Талиб бе сполетян от нов мозъчен кръвоизлив. Лекарите, които преди по-малко от седмица бяха спасили живота му, се принудиха да направят втори опит. Този път не стана. Операцията бе прекратена още след четвърт час, а Талиб бе обявен за мъртъв в 5:30 сутринта в клиниката по неврохирургия на Каролинска.

Никога не е било добре да умират лица като Талиб. Съществуваха твърде много негови подобни, на които можеше да хрумне какво ли не. Пет минути по-късно комисар Хонкамаяки намисли допълнително да засили степента на сигурност. Говори с Тойвонен и Линда Мартинес. Тойвонен взе официалното решение. Разпореди да дойдат още шестима колеги от „Опазване на реда“ плюс шестима следователи.

Първите щяха да подсилят външната охрана. Следователите щяха да се движат на територията на болницата и в сградите, за да открият навреме подозрителни превозни средства, лица или изобщо някакви нередности.

В девет сутринта Франк Мотоеле се появи в ортопедичната хирургия. Поздрави колегите и взе асансьора до седмия етаж, където Фаршад Ибрахим лежеше заключен в персонална стая с гипсиран десен крак от глезена чак до чатала.

— Как е — поздрави Мотоеле и кимна на колегата, седнал пред входа на отделението, където обгрижваха Фаршад Ибрахим.

— Спокойно е — усмихна се другият. — Пациентът спи. Преди малко говорих със сестрата. Явно го боли адски много, понеже нонстоп го тъпчат с болкоуспокояващи, това е положението. Най-вече спи. Ако искаш да си побъбриш с братчето му, той е в гръдна хирургия. Този път без нож.

— Ще се разходя да огледам — отвърна Мотоеле.

— Давай — съгласи се колегата от „Опазване на реда“. — Аз през това време ще се разтъпча до пушалнята. Направо откачам, казвам ти. Тези шибани никотинови дъвки са пълна подигравка.

Нещо не е наред, помисли си Мотоеле още преди да отвори вратата на Фаршад Ибрахим.

За всеки случай я побутна с крак, сложи ръка на кобура. Стаята беше празна, прозорецът зееше отворен, леглото бе изतिकано до него, а на крака му бе вързано обикновено катераческо въже.

Двайсет метра до земята — седем етажа по-надолу. Там вече стоеше някакво лице, чакаше човека, който се опитваше да се спусне по въжето въпреки гипса, но бе изминал едва няколко метра, когато Франк Мотоеле подаде глава през прозореца.

Мотоеле хвана въжето и задърпа нагоре. Детска игра за такъв като него, сто кила мускули и кости, докато Фаршад Ибрахим на въжето нямаше и седемдесет. При това Фаршад направи грешка. Вместо да разхлаби ръце и просто да се плъзне надолу, той се вкопчи във въжето, издигна се близо метър нагоре, после Мотоеле вгълби поглед и го пусна. Фаршад също се пусна, тупна като брашмян чувал и се просна по гръб на около 20 метра под него. Умря на място. Едва тогава Мотоеле осъзна, че съучастникът му бе извадил оръжие и стреляше по него.

Обаче се оказа лош стрелец. Мотоеле реши да не избързва. Извади оръжието си, приклепна зад перваза, прицели се високо в единия крак, захват с двете ръце, и двете очи отворени. Буквално по правилник, а ако извадеше късмет, щеше да го уцели в бедрената артерия.

Мъжът долу падна, изпусна оръжието си, хвана се за простреляния крак и закрепя на език, който Мотоеле не разбираше.

Той вгълби поглед навътре в себе си, прибра оръжието в кобура и излезе в коридора да пресрещне колегите си. Вече чуваше тичането и виковете.

Комисар Хонкамьяки се обади на Тойвонен и докладва накратко положението. Някой бе помогнал на Фаршад да отвори прозореца на стаята си. Същият му бе дал въже за катерене с възли. Дълго малко над 20 метра. Колегата Мотоеле се опитал да го издърпа. Фаршад се пуснал, паднал безпомощно по гръб близо 20 метра право надолу. Негов съучастник открил стрелба срещу Мотоеле. Няколко изстрела. Мотоеле отвърнал. Един изстрел. Улучил го високо в крака.

Обезвредил го. Съучастникът бе задържан, идентифициран и откаран в спешното, което за най-голямо удобство се намираше само на стотина метра от ортопедията. При това вече имаха подозрения кой е помогнал на Фаршад с прозореца и въжето.

— Не можем да открием една от сестрите в отделението, родена е в Иран, ще знаеш. Изчезнала е от смяната си преди повече от час — обобща Хонкамаяки.

— Ама какви ги вършите, мамка му — изстена Тойвонен.

— Следваме правилника до буква. Какво, по дяволите, щеше да направиш ти?

— Онзи, по-малкият брат, още е жив, нали? — рече Тойвонен.

— Да, все още се държи. Но разбирам защо питаш — отвърна Хонкамаяки с изкривена усмивка.

— Откарайте го в ареста. Налага се да въведем малко ред в безопасността.

— Вече се опитвах. Отказват да го приемат. Твърдят, че не разполагали с необходимите ресурси за медицинските му грижи.

— Закарайте го в болницата в Худинге — нареди Тойвонен.

— Худинге? Защо?

— Не искам да остава в района. Не и докато хората тук измират като мухи, а тъкмо моите полицаи са около тях през цялото време.

— Окей — отвърна Хонкамаяки.

— Колкото до колегата Мотоеле...

— Вече е уредено. Криминалистите пристигнаха, вътрешно разследване са на път. Май ни липсва единствено Бекстрьом — изкикоти се той.

Дявол да го вземе. 3:0 за християните, помисли си Бекстрьом, когато пусна сутрешните новини. Най-сетне палачинки със запържен бекон, мина му през ума. Тъй като надзирателката му явно бе ангажирана на друго място.

— Разбирам, че си в шок, Мотоеле — каза му колегата от Вътрешно разследване.

— Не — поклати глава той. — Не съм в шок. Всичко си беше по правилник.

Респект, си каза той и вгълби поглед.

В понеделник следобед Бекстрьом бе готов да атакува. Най-напред говори с Аника Карлсон, инструктира я в детайли.

— Бекстрьом, Бекстрьом — поклати глава тя. — Май че си най-лукавият колега, с когото някога съм работила. Не знам колко доказателствени провокации мога да преброя във връзка с разговора, който смяташ да проведеш с тази гадна персона.

— Нито аз. Ще направиш ли каквото ти казах?

— Разбира се, шефе. А какво ще правим с Фелисия и малкия Стигсон?

— Резерви — отвърна Бекстрьом. — Немислимо е да вземем Стигсон горе, а стане ли напечено, поне да не се тревожа за Фелисия.

— Умно — съгласи се Аника.

— Значи ще трябва да останат в колата долу на улицата за всеки случай, докато не ги повикаме — разпореди Бекстрьом.

След това потеглиха към Хаселстиген 1 с два цивилни автомобила. Стигсон и Петершон паркираха пред входа. Бекстрьом и Аника Карлсон се качиха с асансьора. Тя се скри на стъпалата към таванското помещение, а Бекстрьом натисна звънеца и тъй като срещата бе уговорена по-рано сутринта, му бе отворено още при второто извъняване.

— Добре дошъл, господин комисар — поздрави Брит-Мари Андершон, усмихна се широко с всичките си бели зъби и незнайно защо прокара лявата си ръка по процепа на своето щедро деколте. — Да предложи нещо?

— Чаша кафе ще ми дойде идеално. Всъщност исках и да помоля да ползвам тоалетната.

— Разбира се — отвърна Брит-Мари Андершон, кривна глава и се наведе напред, за да оптимизира гледката. — А защо да бъдем чак

толкова официални — добави тя. — Брит-Мари — представи се, протегнала ръка със слънчев кафеникав загар.

— Бекстрьом — отвърна Бекстрьом с половин Хари Калахан.

— Ти си истински класически мъжкар, Бекстрьом — отбеляза Брит-Мари Андершон, усмихна се и поклати глава. — Чувствай се като у дома си, а аз ще донеса кафето ни.

Бекстрьом влезе в тоалетната. Още щом я чу да шета в кухнята, той отиде на пръсти да завърти бравата на входната врата. В случай че станеше напечено да не се налага колегите му да я разбиват. После пусна водата, шумно отвори и затвори вратата на тоалетната, отиде в гостната и седна на дивана на цветчета.

Брит-Мари Андершон бе наредила цял поднос. Дори накара дребната си хлебарка да се държи като добър Малчо и да си лежи в малкото кошче на цветчета. Самата тя седна на своя розов фотьойл, придърпа го напред, та опечените ѝ колене едва не докоснаха шития по поръчка жълт ленен панталон на Бекстрьом, и наля кафе.

— Предполагам, че го пиеш чисто — въздъхна Брит-Мари с наслада.

— Да — потвърди той.

— Като всички истински мъже — тя въздъхна повторно.

Освен когато пия еспreso — тогава си вземам и чаша топло мляко, помисли си Бекстрьом.

— Най-добре чисто — ѝ каза.

— Дали не мога да те изкуша с едно коняче? Или може би глътка уиски? — Брит-Мари кимна към бутилките на подноса. — Самата аз мисля да си наляя коняче. Съвсееем мъничко.

— Давай. Мисля, че е добра идея — рече ѝ той, без да навлиза в обяснения.

— Казвай сега — подкани го Брит-Мари с леко килната глава. — Направо ще си умра от любопитство. По телефона спомена, че си искал да наминеш, за да ми благодариш.

— Да, точно така. Определено го казах.

— Извини ме, че те прекъсвам — Брит-Мари отпи предпазливо с издути устнички, — но непременно трябва да ти направя комплимент за облеклото. Жълт ленен костюм, светлокафява ленена риза, подходяща вратовръзка, тъмнокафяви италиански обувки, със сигурност ръчна изработка. Повечето криминални полицаи, които съм

срещала, изглеждат така, сякаш са спали на пейка в парка, преди да отидат на работа.

— По дрехите посрещат — отвърна Бекстрьом. — Благодаря за комплимента, пък и аз самият дойдох тук, за да ти благодаря.

— Но така и не знам с какво съм ти помогнала — отбеляза Брит-Мари Андершон.

— Всъщност и аз не знам. Но ти най-напред ни насочи към бившия ми колега Роле Столхамар и май единственото, което забрави да споделиш, бе убежданието ти с него преди четирийсет лета, както и че по онова време сте се чукали като зайци. А като се оказа, че не ни върши работа, ти своевременно ни насочи към братята Ибрахим и техния антипатичен братовчед. За едно ти вярвам. Без съмнение си ги видяла да разговарят с Кале Даниелсон и съм абсолютно сигурен, че онзи едър простак, дето е висял до колата им, ти е направил неприличен знак с език. След като и това не помогна, ти накрая успя да втълпиш на един от най-наивните ми колеги някаква история, че Сепо Лаурен бил младеж, особено склонен към насилие. Който при това ненавижда баща си Карл Даниелсон. От четиринайсет дни караш колегите ми да търчат наоколо като пощръклели пилци и всъщност остана само едно нещо, което си забравила да ни кажеш.

— И то е? — попита Брит-Мари Андершон, внезапно изправила гръб, без помен от усмивка, без никакво трепване на ръката, когато надигна чашката коняк.

— Че всъщност ти си убила Карл Даниелсон в сряда вечерта с капака на тенджерата, а после за всеки случай си го удушила с вратовръзката му. Преди да откънеш чантата с всички пари, които е сгрупил да ти покаже точно преди това. Както и че в петък сутринта, само трийсет часа по-късно, ти си удушила малкия си любовник Септимус Акофели. Понеже доста бързо е прозрял, че тъкмо ти си го сторила, и още в четвъртък вече е бил сигурен, че си действала при самоотбрана заради опит на Даниелсон да те изнасили. Трябва преди това да си му споменала нещо за Кале Даниелсон. Да речем, че е опитал да ти посегне против волята ти. И когато сте се видели в петък с Акофели, той е настоявал да отидеш в полицията и да съобщиш как е станало всичко в действителност. Че тъкмо ти си била жертвата, а не Даниелсон. Удушила си Акофели там, в спалнята — Бекстрьом кимна към затворената врата в дъното на гостната. — След като най-напред

си го изчукала като за световно, та е бил достатъчно омаломощен, когато си му предложила масаж на гърба. Преди да отидете заедно в полицията, за да свалите картите.

— Май че това е най-фантастичната история, която съм чувала в целия си живот — отвърна Брит-Мари Андершон. — А тъй като и дълбоко ме обижда, искрено се надявам да не си я разказал на никой друг. Инак ще се принудя да подам жалба за опетняване на честта. Грубо накърняване на репутацията, както явно се нарича днес. Само това оставаше.

— Не съм, наистина. Това е изцяло между теб и мен — излъга Бекстрьом. — И дума не съм обелил.

— Колко се радвам — Брит-Мари Андершон отново се усмихна почти по обичайния си начин. — Защо така изведнъж ми се стори, че двамата с теб бихме могли да измислим решение на проблема. Краставите магарета, както се казва, Бекстрьом — отбеляза домакинята му, наливайки си трето малко коняче.

— Онзи ден се срещнах с бившия ти девер. Между другото, интересна личност.

— Много ми е трудно да повярвам — изсумтя Брит-Мари. — Та той е алкохолизиран до мозъка на костите вече петдесет години. През живота си не е обелил и една дума, която да е истина.

— Все пак възнамерявам да ти разкажа какво ми сподели. И на твое място бих изслушал внимателно.

— При вида на записките в тефтерчето на Кале реших, че искаш да говорим за Беа — отбеляза Халбата, наливайки щедра трета доза в чашата си с кафе. — А ти нещо ми опяваш за разни фесове, дето нямат нищо общо с тая работа. Какво става? Да не сме нещо единайсети септември?

— Беа? Обясни ми тогава.

— Бившата ми етърва. Брит-Мари Андершон. Старо солненско момиче, най-едрите дини в Солна и най-якото чуване северно от митниците навремето, когато мъжете си бяха мъже, преди да ни превземат педалите. А какво, между другото, получихме в замяна? Шибана маса лесбийки.

— Все още не схващам.

— Беа, Брит-Мари Андершон. Викаха й Беа. Държеше „Салон БеА“, с главно А. Салонът за красота на БеА в Сумпан. Къдреше косите на сума ти дърти вещици, а отидеш ли след работно време или ако се обадиш да си запазиш час предварително, можеше да се уредиш с надлежното обслужване зад завеската в салона. Впрочем точно така се запозна с нея брат ми. Не друг, а Роле му подсказа. Макар че на Роле никога не му се е налагало да си плаща. Само това липсваше. Шампион на Швеция и следващият Инемар Юхансон, както пишеха по вестниците. Да му беше видял инструмента, Бекстрьом. Само да бе изхлузил гащите по време на боксов мач и да разкърши ханш, можеше да запрати Инго на последната скамейка.

— Но твоят брат в крайна сметка се е оженил за нея.

— Е, как, ума си беше загубил по тази жена. По времето, когато Роле почваше да омеква и само се мяткаше по гръб, Беа се чупи и се омъжи за брат ми. Литъра, както му викаха. Беше си наумила, че скъпият ми брат Пер Адолф разполага с адски много кинти. Че е по-добре да заложи на него, отколкото на Роле Столхамар, дето скоро ще започне да бръцолечи из Солна Център за доброто старо минало.

— И какво стана после? Разбрах, че брат ти се е гътнал преди десет години.

— Да, разбира се, адско облекчение. С останалите момчета вече го бяхме пратили по дяволите. Една вечер, когато Марио направи купон, онзи го нарече чернилка. Та тогава го прекръстихме на Хитлер от Росунда и го пратихме по дяволите. Пер Адолф, сецаш се, пък и мустак имаше говедото. Братокът се ожени за Беа и се преместиха в хубавата къща при езерото Роста. Ипотекирана чак до комина, ама това не го знаеше Беа, когато няколко години по-късно го изчука до смърт със заблудата, че ще наследи нещо. Понеже брат ми нямаше и петак, тя се озова на Хаселстиген 1. Предложи се на Кале Счетоводителя, тоест Кале Даниелсон.

— Значи той е имал някакви парици?

— Май че започна да му потръгва по онова време — Халбата кимна и се почерпи с четвърто питие.

— И какво стана с Кале Даниелсон? Тоест между него и Беа? — попита Бекстрьом.

— И той пощръкля като брат ми. Заряза малката Ритва и хлапето. Мислеше единствено за шибането с Беа. Сигурно е изкихал не един милион през годините, за да му пуска. Нали си изчел тефтерчето му?

— Все още не схващам.

— ХТ, АФС, ФИ — отвърна Халбата. — Що така ми се стори, че си пълен тъпак, Бекстрьом.

— Просто малко ми е трудно да го обмисля. Не ти ли се ще да ми помогнеш?

— ХТ е хватка в шепа — обясни Халбата и помахна с ръка над чатала си. — АФС е Андершоновата фелацио свирка — продължи, заобляйки устни. — И накрая ФИ. Физическо изчукване, плющиш като всички нормални хора — завърши Халбата. — Кале е водил сексуален дневник след срещите си с Беа. Толкова ли е трудно да го проумееш? 500 за обикновено ръчно, 2000 за духане. 5000 за традиционно вкарване. Дори си е записал, че се е наложило да плати десет хилядарки един път, когато е пропуснал да си надене гумата. Към края няма как да е бил съвсем с всички си. Да кихнеш десет бона за чисто и просто изчукване. Та никакви араби, Бекстрьом — заяви Халбата и изпразни чашата на екс. — Това се отнася за шибането на Кале Даниелсон с бившата ми етърва Брит-Мари Андершон. Впрочем тя си

върна моминското име, когато откри, че брат ми не е имал и петак. Десет години наред се зовеше Съодерман, та нямаше по-щастлив от мен, когато си върна старото Андершон.

— Ама чакай — прекъсна го Бекстрьом. — Какво е това фелацио свирка, никой не го нарича така, нали?

— Типично за Кале — ухили се Халбата. — Винаги е бил такъв. Леко ироничен, тъй де. А и нали Брит-Мари все драпа да изглежда по-шик, отколкото е, така да се каже. При нея няма обикновени свирки. Урежда те с АФС, аристократично едва ли не, тъй де, и типично за Кале според мен.

— Аха — рече Бекстрьом и опипа дали ушите му са си по местата на кръглата глава.

— Фелацио — произнесе Бекстрьом и заобли устни на фуния в края на преразказа на разговора си с бившия девер на Брит-Мари Андершон.

— Знаеш ли какво, Бекстрьом — отвърна тя, наклони се напред, подчертавайки своите безспорно забележителни прелести, а същевременно мушна загоряла ръка под левия му крачол. — Да ти кажа, струва ми се, че ти самият си малко надървен — продължи, докато ръката ѝ си прокараваше път нагоре по крачола на жълтия панталон.

Защо не звъни, да я вземат мътните, помисли си Бекстрьом и хвърли прикрит поглед на часовника си. Гадно лесбо, си каза в мига, когато мобилен телефон запиука в стаята, където се намираха.

— Твоят или моят? — попита. Измъкна своя и го вдигна. — Не е моят — отбеляза, поклати глава и го мушна обратно в джоба.

— Явно грешка — отбеляза Брит-Мари Андершон, макар очите ѝ за част от секундата да се присвиха точно както на колежката Аника Карлсон — същата колежка, която в този момент бе набрала третия номер, дето вероятно се използваше само за входящи повиквания от Карл Даниелсон и Септимус Акофели. Тъкмо в секундата, в която Бекстрьом ѝ бе заръчал да го стори. — Знаеш ли какво, Бекстрьом — поде Брит-Мари и ненадейно се озова на коляното му, а изпечената ѝ в солариума ръка се зае да гали яката на ризата и гърдите му. — Мисля, че двамата с теб можем да обединим сили.

— Сподели — подкани я Бекстрьом, който изобщо не се бе разтревожил, макар тя вече да беше обхванала с ръка вратовръзката му.

Който е предупреден, е въоръжен, помисли си той.

— Връстници сме — рече Брит-Мари Андершон. — Мога да ти предложа някое и друго пътешествие в страна, в която никога не си бил, за секс ти говоря, не за обикновени пътувания. Можем да си разделим парите на Даниелсон. Които е свил от мошеници като онези арабески, дето искаха да те убият. Можем...

— За каква сума говорим? — попита Бекстрьом, непоклатим като камък, макар дамата в скута му да галеше вратовръзката и с двете си ръце. Почернели, силни ръце, твърде големи, за да принадлежат на жена, като мъжки. — Чисто любопитство.

— Говорим за близо милион — отвърна Брит-Мари Андершон, а ръцете ѝ галеха синята му вратовръзка, изпъстрена с жълти лилии.

— Сигурна ли си? — попита я. — Тази сутрин говорих с прокурора и мои колеги отвориха сейфа ти в Скандинавската частна банка в Солна Център преди два часа. Откриха чантата на Карл Даниелсон, а вътре всъщност имаше два милиона. Хилядарки, двайсет пачки по 100 000 всяка. Между другото, позвъняването на мобилния. Когато телефонът в чантичката ти запиука преди няколко минути, това беше моя колежа — обади се на номера, който Даниелсон и Акофели често са набирали. Даниелсон, защото ти е плащал за секс, а малкият Акофели, понеже най-вероятно те е обичал. Знаеш ли какво, Брит-Мари Андершон — отбеляза комисар Еверт Бекстрьом. — Започвам да си мисля, че разговарям с много необичайна персона в моя бранш.

— И кой ли ще да е това? — учуди се Брит-Мари Андершон, чиито очи сега бяха станали още по-тесни и от очите на колегката Аника Карлсон онзи път, когато се двоумеше дали да не пребие колегата Стигсон, понеже бе говорил тъкмо за Брит-Мари Андершон по унизителен за жените начин.

— Двойна убийца — отговори Бекстрьом. — Всъщност понастоящем нямаме нито една жена, която да излежава доживотна присъда — установи той. — Факт е, че не сме имали такава вече четирийсет години — добави. — Последната беше една финландска курва. Този път ще бъде нейна шведска посестрима.

Тъкмо в този миг тя атакува. Навярно от гняв и по чист рефлекс заради току-що казаното от него, а и явно бе загоряла, че играта вече бе загубена. Хвана възела на вратовръзката му, дръпна с все сила и падна назад право на пода, понеже малката пластмасова щипчица, която крепеше връзката, отхвърча.

Класическата полицейска вратовръзка, макар тъкмо тази да му бе струвала десет пъти повече от една, която впиянченият му баща имаше неизменния навик да носи. Винаги синята с готовия възел за работа, та да не може гангстерите да го удушат, докато ги млати или праща в

ареста на стария участък в Мария. А дори и у дома през уикендите, понеже вече не бе в състояние да завърже и най-лесния възел.

— Окей, Беа — Бекстрьом извади белезниците от джоба си и посегна към ръцете ѝ, за да я закопчае. — Мирно и кротко сега.

Мирно и кротко ли? Тя се превъртя на пода. Срита го в краката, яхна го и го хвана за лишеното от вратовръзка гърло. Стисна с ръце, по-едри и по-силни от неговите.

Кученцето ѝ бе скочило от коша, притича се на помощ на своята стопанка и вече унищожаваше със зъби скъпия му жълт панталон. След това Брит-Мари Андершон, жена, навършени 60 години и в криминологичен смисъл почти невъзможна извършителка на двойно убийство, грабна бутилката коняк от масата и я стовари върху лицето му.

— По дяволите, Аника — изрева Бекстрьом, докато в главата му се редуваха светкавици и мрак.

Но по-скоро би предпочел да умре, отколкото да вика за помощ, ако жена се опитва да го прати на оня свят.

Криминален инспектор Аника Карлсон нахлу в стаята със скоростта на старовремски снаряд. Изрита настрана Малчо, който прелетя косо през помещението, цапардоса господарката му със своята телескопична полицейска палка: два пъти по раменете, два пъти по ръцете. После закопча Брит-Мари Андершон с белезници. Сграбчи я за косата, дръпна рязко главата ѝ и отправи към нея единственото послание, валидно между жени в екстремна ситуация.

— Дръж се прилично, вещице, че ще те пречукам — заплаши Аника Карлсон, без ни най-малко да звучи нито като посестрима, нито дори като полицай от женски пол.

Остатъка от нежните си грижи посвети на своя шеф, комисар Еверт Бекстрьом.

— Опасявам се, че дъртата вещица ти е строшила носа, Бекстрьом — отбеляза тя, докато Фелисия Петершон и Ян О. Стийгсон изнасяха Брит-Мари Андершон от апартамента ѝ.

— Няма нищо — изфъфли той, а кръвта му шуртеше и от двете ноздри. Мушна ръка под ризата си и измъкна касетофона, който бе прилепил с лейкопласт към корема си под жълтото ленено сако, дето

му стоеше така добре. — Здраве да е, стига касетофонът да работи — отбеляза Бекстрьом. — Само ми намери лепенка, та да можем да се върнем в управлението — каза ѝ и стисна нос с дебелите си пръсти.

Едва-що Бекстрьом бе залепил лейкопласт върху счупения си нос и влязъл в кабинета си, колегата Ниemi нахлу задъхан.

— Бекстрьом, какво стана, по дяволите? Изглеждаш така, сякаш те е размазал валяк.

— Заеби сега, Ниemi. Казвай!

— Пробив в разследването — обясни той. — Преди миг се обадиha колегите от лабораторията, че имат ДНК от ръкавиците за миене на чинии, които онзи поляк откри в контейнера. ДНК на жена.

— Чистачката на Даниелсон — предположи Бекстрьом, сега вече знаеше.

— И аз така си помислих — отвърна Ниemi.

Финското селянче трябва да е кръгъл идиот, помисли си Бекстрьом. Все пак лайнарчето е прекарало дни наред в апартамента на Даниелсон, а кой, по дяволите, би назначил сляпа чистачка.

— Допреди да открият същото ДНК под ноктите на Акофели — съобщи Ниemi. — Май единственият ни проблем е, че не намираме съвпадение в регистъра. Не знаем коя е.

— Вчерашни новини, Ниemi — обобщи Бекстрьом и се облегна назад на стола си, макар носът да го болеше просто сатанински. — Вече кисне в ареста — продължи той. — Между другото, добре че дойде. Намини да вземеш малко биологичен материал от нея, така и така си тук. После искам ти и твоят човек, онзи колега от Южна Америка, да направите обиск на апартамента ѝ. Там именно е убила Акофели. А остане ли ви някакво излишно време, колата, с която се е отървала от тялото му, стои долу в гаража.

— Какви ги плещиш, Бекстрьом?

— Аз съм полицаи. Така че това го разгадах още преди две седмици.

Сетне Тойвонен.

— Поздравления, Бекстрьом. Май с теб дори можем да започнем да общуваме като хората, стига да си наясно кога да си затваряш устата.

— Благодаря — отвърна Бекстрьом. — Стопляш сърцето на старото ченге, ще знаеш.

— За нищо — Тойвонен се ухили и си тръгна.

Ще те убия, малък лисугер, помисли си Бекстрьом.

После се обади прокурорът.

— Здравсти, Бекстрьом. Току-що чух, че си спипал нашия извършител, тоест в случая извършителка.

— Да — отговори Бекстрьом.

— Говорих и с Ниemi — продължи тя. — Мисля да уредим процедурите по задържането още утре предобед. Имаме достатъчно основания.

— Радвам се за теб — отвърна Бекстрьом и затвори.

Ана Холт дори слезе до кабинета му.

— Поздравления, Бекстрьом — кимна тя и се усмихна. — Ти уби дракона.

— Благодаря. Как стои въпросът с пресконференцията?

— Мисля малко да отсрочим — Аника Холт поклати късо подстриганата си тъмнокоса глава. — Множко ни се насъбра в последно време. Струва ми се, че засега ще е достатъчно само прессъобщение. Утре, след процедурите по задържането.

Разбира се, помисли си Бекстрьом. Първо ми отнемат честта. После ми отнемат и славата. Останаха ми само орфаният ленен панталон, разбитата холна масичка, окървавеният килим и дупките от куршуми по стените и тавана в някогашния ми дом. За отплата получавам кристална ваза, която връчих на съседа алкохолик, и полицейска значка, дето трябва да е принадлежала на някакъв откаченяк, който дори не е бил достатъчно мъж, че да се разкрие пред хората, та му се е налагало да се боричка с други чудовища в трика, за да се кефи.

— Какво ще кажеш, Бекстрьом? — попита Ана Холт.

— *Fine with me*^[1] — отвърна той, удостоявайки я с цял Сипович на излизане.

Пръждосвай се, хърбава мизерничке, си каза.

— Какво, по дяволите, ще правим със Сепо Лаурен — рече Алм с пламнало лице точно две минути след като Холт бе напуснала стаята.

— Радвам се, че дойде, Алм. Сега ще направим следното. Слушай ме внимателно.

— Слушам — отвърна Алм.

— Най-напред ще събереш всички книжа, дето си ги изписал за малкия Сепо. После ще ги навиеш на руло. Ще им наденеш няколко ластика и ще си ги навреш в задника.

Не стига дето е тъпак, помисли си Бекстрьом, загледан в гърба на колежата Алм. Говедото явно е тотално лишено от чувство за хумор.

— Респект, шефе — заяви Франк Мотоеле, изведе погледа си навън и кимна на Бекстрьом.

— Благодаря. Наистина го оценявам. — Ако имах такива очи, нямаше да се нуждая от никакво малко сиге, помисли си той: щях просто да си стоя и да бройкам бандюгите, докато горко ми плачат за милост.

— Остава един — отбеляза Мотоеле, който отново вгълби поглед. — С малкия Афсан ще се оправим след процеса. Имам куп приятели по затворите. И от двете страни. Лесна работа.

— Разбирам — отвърна Бекстрьом.

Останал един, какви ги плещи и той, си каза.

— Респект — повтори Мотоеле. — Ако имаше още такива като тебе, шефе, досега да сме се оправили.

— Пази се, Франк — заръча му Бекстрьом.

Честито, Еверт, помисли си той. Току-що се сприятели с най-зловещия колега, който някога е бил полицай в западното полукълбо.

— Седиш си тук и се мусиш, Бекстрьом — отбеляза Аника Карлсон. — Впрочем как ти е носът?

— Съвсем добре — той попила предпазливо лепенката.
— Какво ще кажеш да излезем на по бира? По-ведро, аз черпя.
— Окей.

[1] Нямам нищо против. — Б.пр. ↑

Така че заведе колежката Карлсон в любимата си кръчма. Нямаше никакъв проблем, понеже бялото му торнадо бе заминало за в Ювяскюля да се види с многолюдната рода, а за всеки случай бе взела със себе си и своя левент с яростния поглед.

Кой нормален мъж ще рискува месечното си чистене плюс гимнастика в леглото веднъж в седмицата заради най-обикновена лесбийка, помисли си Бекстрьом. Независимо от уверенията ѝ, че се състезавала в открита позиция.

Обаче си прекараха доста приятно чак до края на вечерта.

— Знаеш ли какво, Бекстрьом — започна Аника Карлсон. — Всъщност никога не съм се чукала на легло от „Хестенс“. Какво ще кажеш?

После внезапно хвана ръката му и я стисна с дългите си жилести пръсти. Сякаш я затегна в метална скоба.

— Брей — отвърна Бекстрьом, понеже носят го болеше тъй ужасяващо, че със същия успех тя можеше да му избие челюстта, та да се строполи на леглото вкъщи. В онзи разстрелян апартамент, който преди бе негов дом. — Ако си говорим съвсем откровено — поде Бекстрьом.

— Давай — съгласи се колежката Аника Карлсон.

— Дявол да ме вземе, не знам дали смея — рече ѝ Бекстрьом.

Ето, най-сетне изплю камъчето, а челюстта му все още си бе здрава.

— Както вече ти казах, Бекстрьом, имам гъвкава нагласа за секса. Ако искаш, мога да бъда безкрайно миличка. Ако не държиш и пожелаеш да изпробваш нещо друго, мога да бъда и безкрайно напориста.

— Нека поразмисля — отвърна Бекстрьом, вече усетил потта да се стича между плешките му под жълтото ленено сако.

Жена, която говори по този начин. Та това е ужасяващо, си каза.

— Никакъв проблем — заяви Аника Карлсон и сви широките си рамене. — Стига да решиш, преди да излезем оттук. Спокойно, Бекстрьом — прокара нокти по ръката му. — Освен това вече обещах да платя сметката.

После внезапно мушна ръка в джоба си и извади хилядарка. Съмнително подобна на онези, в които и двамата се бяха взирали само преди около седмица в трезора на Търговска банка на Валхалавеген.

Така значи, помисли си Бекстрьом, който бе загубил вяра в човечеството преди повече от петдесет години.

— Как ги измъкна от трезора? — попита я.

— По обичайния начин, прилаган от момичетата във всички времена — обясни Аника Карлсон с усмивка. — При това ти бе така любезен да изтичаш горе, за да се обадиш на Тойвонен, така че нямах проблем. Взех една пачка от камарата, навих я на руло, пъхнах я в найлоновата си ръкавица и я втъкнах в обичайното място.

— Там — отбеляза Бекстрьом, макар вече да бе наясно.

— Но преди това я навлажних с плюнка — обясни Аника Карлсон. — Стар съвет, който чух веднъж. Бях пазач в женския арест, преди да ме приемат в Полицейската академия. Нямах представа какво съм намирала между краката на моите клиентки през годините, докато работех там. Обаче беше същински ад, когато се наложи да посетим Ниemi — продължи Аника Карлсон. — Доста съм тясна там, та жулеше непоносимо — поясни тя. — Какво ще кажеш, Бекстрьом. Струва ми се, че двамата с теб можем да станем перфектната двойка — заяви тя и прокара нокти по ръката му за пореден път.

— Налага се да помисля — отвърна Бекстрьом.

Накъде е тръгнало човечеството? Къде отива Швеция? Какво се случва със силите на реда, рече си Бекстрьом.

И какво, по дяволите, стана с принцесата и половината кралство, си каза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.